

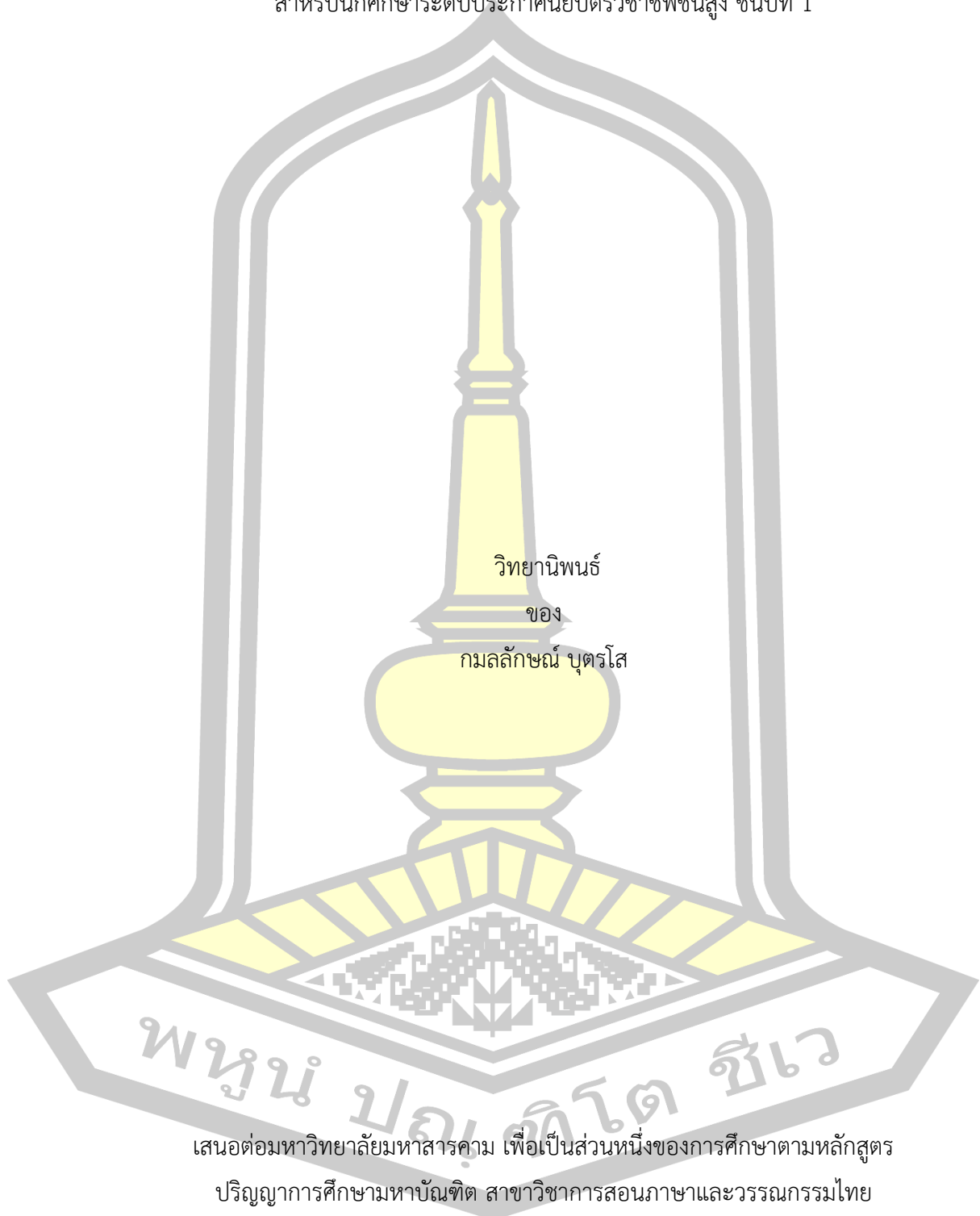
การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

วิทยานิพนธ์
ของ
กมลลักษณ์ บุตรโส

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาและวรรณกรรมไทย
มิถุนายน 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

วิทยานิพนธ์
ของ
กมลลักษณ์ บุตรโส

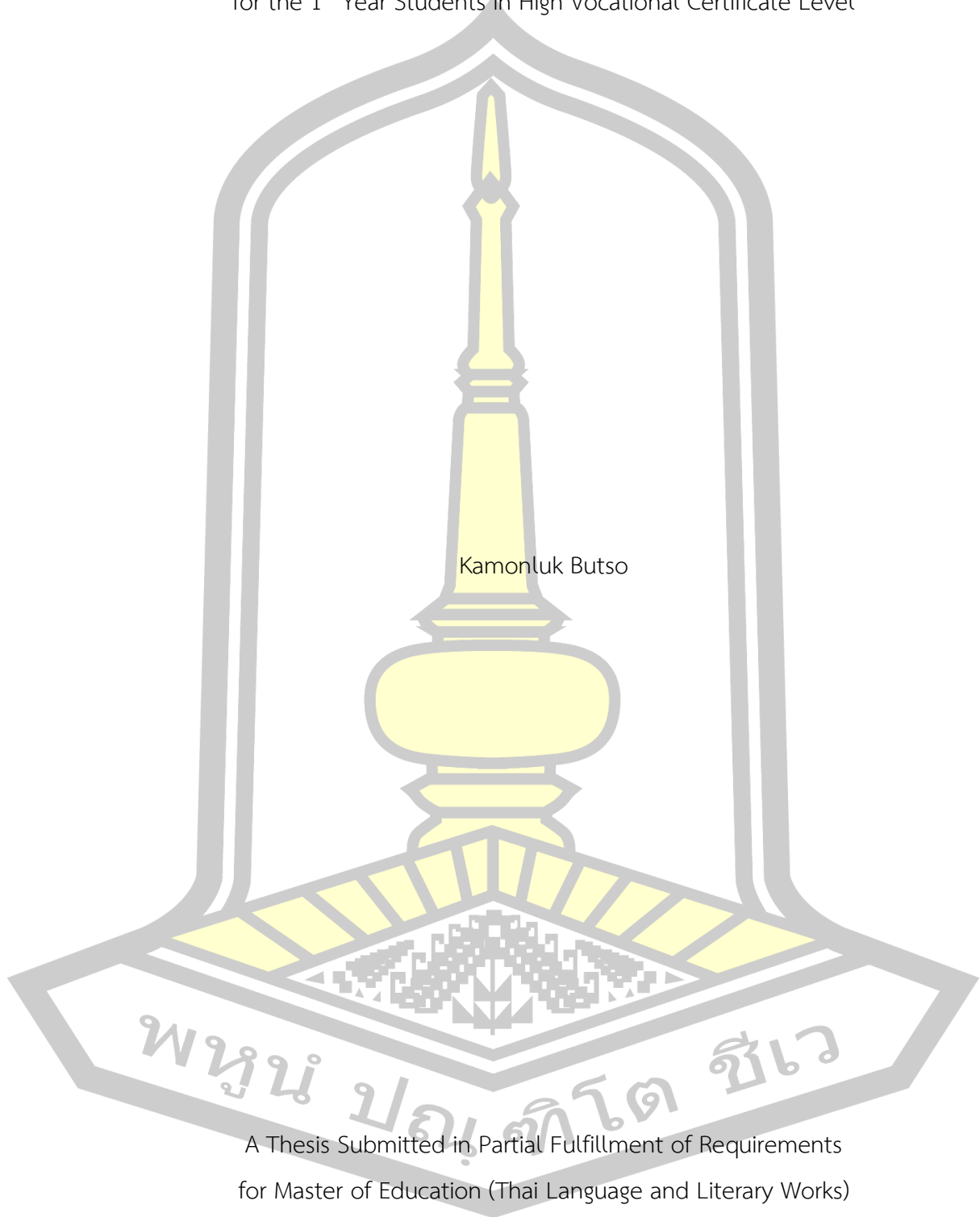
พูน ปลูกดีโต ชีเว

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาและวรรณกรรมไทย

มิถุนายน 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Development of an Instructional Package on Role-play to Support Speaking Capacity
for the 1st Year Students in High Vocational Certificate Level

Kamonluk Butso

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Thai Language and Literary Works)

June 2025

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. อนุชา พิมพ์ศักดิ์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. ณัฐกฤตา นามมนตรี)

กรรมการ

(ผศ. ดร. สมัย วรรณอุตร)

กรรมการ

(อ. ดร. ปณิดา น้อยหลบลေး)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย ของมหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

(รศ. ดร. นิตยา วรรณกิติร์)

(ผศ. ดร. พลเดช เชาวรัตน์)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1		
ผู้วิจัย	กมลลักษณ์ บุตรโส		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณัฐกฤตา นามมนตรี		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2568

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 2) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิผลตามเกณฑ์ 80/80 และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ รหัสวิชา 30000-1101 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ได้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่มเรียน ซึ่งกลุ่มทดลอง คือ นักศึกษาภาควิชาการบัญชี ห้อง 1 (4บข1) จำนวน 14 คน จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติและกลุ่มควบคุม ได้แก่ นักศึกษาภาควิชาการบัญชี ห้อง 2 (4บข2) จำนวน 16 คน จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยการจัดการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) แบบมีกลุ่มควบคุม ไม่ได้สุ่มและมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Nonrandomized Control-Group, Pretest-Posttest Design) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 5 ชุด เรื่อง การพูดสัมภาษณ์งาน การพูดสาธิต การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย 2) แผนการจัดการเรียนรู้ของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 แผน แบบวัดความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิเคราะห์

ข้อมูลโดยการหาประสิทธิภาพ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติ และ t - test แบบ Independent Sample

ผลการวิจัยพบว่า

1) ได้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 ชุด ที่สอดคล้องกับหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ. 2563 และเหมาะสมกับระดับของนักศึกษา

2) ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ประสิทธิภาพ 82.93/83.21 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ 80/80

3) ความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.64 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.05 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมหลังการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เท่ากับ 13.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.26 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ, การเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด, นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

TITLE	Development of an Instructional Package on Role-play to Support Speaking Capacity for the 1 st Year Students in High Vocational Certificate Level		
AUTHOR	Kamonluk Butso		
ADVISORS	Assistant Professor Nutkritta Nammontree , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Thai Language and Literary Works
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2025

ABSTRACT

This study aimed to 1) develop an instructional package of role-play for the 1st year students in the high vocational certificate level, 2) explore the package's efficiency to support the students' speaking capacity with the criteria at 80/80, and 3) compare the pre-post speaking capacity of the students between the role-play package and normal learning. The sampling group consisted of 30 first-year students from Maharakham Vocational College with a high vocational certification level (High Voc. Cert.). The samples enrolled on a Thai Language Skills for Career Communication course, the course code 30000-1101, academic year of 2024. By cluster random sampling, the students were divided into 2 groups, an experimental group, and a control group. The experimental group were 14 students from the Department of Accounting (Section 1, 4AC1) with the role-play instructional package. The control group were 16 students from the Department of Accounting (Section 2, 4AC2) with normal instructional learning. As the research method, a quasi-experimental design was used with non-randomized control group and a pretest-posttest design. The research tools were 1) 5 sets of instructional packages with role-play, on the topics of speaking for job interview, speaking for demonstration, welcoming speech, blessing speech, and farewell speech, 2) 5 lesson plans on the instructional packages with role-play for the sampling group of the students, test of speaking capacity for the 1st year

students in the high vocational certificate level. The data analysis comprised efficiency, means, standard deviation, statistics, and an independent sample t-test.

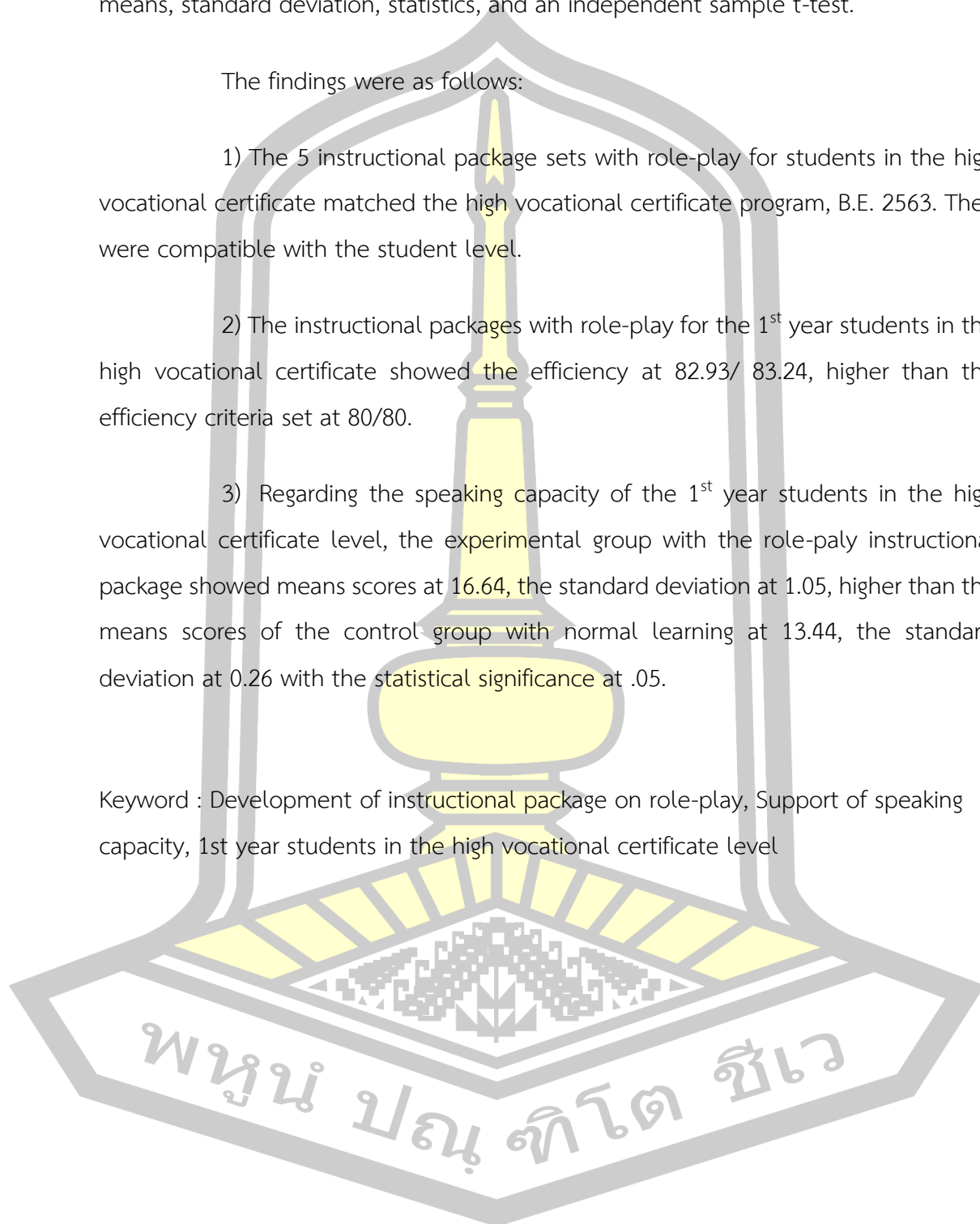
The findings were as follows:

1) The 5 instructional package sets with role-play for students in the high vocational certificate matched the high vocational certificate program, B.E. 2563. They were compatible with the student level.

2) The instructional packages with role-play for the 1st year students in the high vocational certificate showed the efficiency at 82.93/ 83.24, higher than the efficiency criteria set at 80/80.

3) Regarding the speaking capacity of the 1st year students in the high vocational certificate level, the experimental group with the role-play instructional package showed means scores at 16.64, the standard deviation at 1.05, higher than the means scores of the control group with normal learning at 13.44, the standard deviation at 0.26 with the statistical significance at .05.

Keyword : Development of instructional package on role-play, Support of speaking capacity, 1st year students in the high vocational certificate level

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐกฤตา นามมนตรี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำและข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อนุชา พิมศักดิ์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมัย วรรณอุตร และ อาจารย์.ดร.ปณิตา น้อยหลบลูเอา อาจารย์ประจำหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาและวรรณกรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามทุกท่านที่ให้การอบรม สั่งสอน และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณ อาจารย์สุนันทา กินรีวงศ์ อาจารย์ศุภชัย ภัคดี ดร.มงคล แสงอรุณ อาจารย์ปิยพงษ์ ยอดอินทร์ และอาจารย์ขวัญจิต ธรรมศิริรักษ์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ให้คำปรึกษาแนะนำและข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณ คณะผู้บริหาร คณะครู และนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคามทุกคนที่คอยให้การสนับสนุน ช่วยเหลือ และให้กำลังใจ ส่งผลให้การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณครอบครัว และเพื่อนนิสิต รุ่นที่ 5 ทุกคน ที่เป็นกำลังใจและอยู่เคียงข้างคอยให้การสนับสนุนจนสำเร็จการศึกษาในครั้งนี้

คุณค่าและคุณประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดาและครูอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ อบรมสั่งสอนให้เกิดสติปัญญา คุณธรรมจริยธรรมที่ดีงาม และให้ประสบการณ์อันมีค่า ส่งผลให้ประสบความสำเร็จในชีวิตและก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

พูนุ ปรณ ทิโต ชีเว

กมลลักษณ์ บุตรโส

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพประกอบ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ภูมิหลัง.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 คำถามของการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	6
1.6 กรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย.....	7
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563.....	12
2.2 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	15
2.3 แผนการจัดการเรียนรู้.....	22
2.4 วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ.....	27
2.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด.....	31

2.6 การพูดในงานอาชีพ	40
2.7 การพูดในโอกาสต่าง ๆ.....	44
2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	51
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	58
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	58
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	59
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	60
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	74
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	76
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	76
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	81
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	97
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	97
5.2 ขั้นตอนการวิจัย	97
5.3 สรุปผล.....	98
5.4 อภิปรายผล.....	99
5.5 ข้อเสนอแนะ	104
บรรณานุกรม.....	105
ภาคผนวก.....	112
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญและหนังสือขอความอนุเคราะห์	113
ภาคผนวก ข หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.....	121
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	124
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	188

ภาคผนวก จ ตัวอย่างภาพประกอบการดำเนินการวิจัย217

ภาคผนวก ฉ หนังสือรับรองการแปลบทความภาษาไทยและภาษาอังกฤษ..... 230

ประวัติผู้เขียน.....233

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ตารางที่ 2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	58
ตารางที่ 3 ความสอดคล้องและความสัมพันธ์ของเนื้อหากับจุดประสงค์การเรียนรู้.....	64
ตารางที่ 4 การกำหนดสถานการณ์ของแบบวัดความสามารถด้านการพูด.....	69
ตารางที่ 5 แบบประเมินความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1	71
ตารางที่ 6 แบบแผนการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design)	75
ตารางที่ 7 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	75
ตารางที่ 8 กิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ เพื่อเสริมความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษา .82	
ตารางที่ 9 แสดงผลการทดลองใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อหาประสิทธิภาพ	88
ตารางที่ 10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและคะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการเรียนรู้และการวัดความสามารถ ด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1	89
ตารางที่ 11 ค่าประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1	92
ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบผลการเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับ ก่อนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ.....	93
ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบผลการเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับหลัง การจัดการเรียนรู้แบบปกติ.....	94
ตารางที่ 14 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การ สัมภาษณ์งาน	189

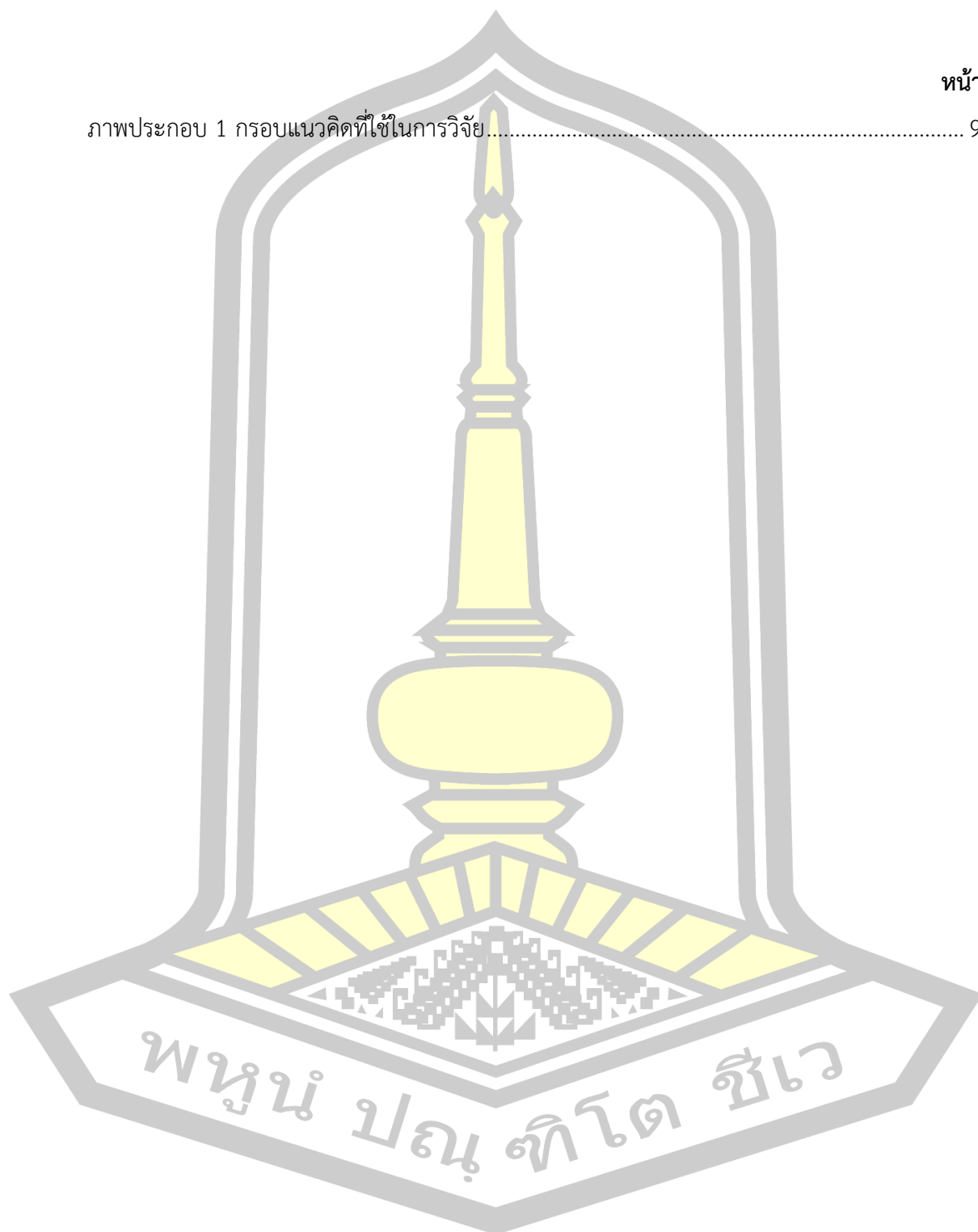
ตารางที่ 15 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การ พุดสาธิต	191
ตารางที่ 16 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การ กล่าวต้อนรับ	193
ตารางที่ 17 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การ กล่าวอวยพร.....	195
ตารางที่ 18 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การ กล่าวอำลาอาลัย.....	197
ตารางที่ 19 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน	199
ตารางที่ 20 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 2 เรื่อง การพุดสาธิต.....	202
ตารางที่ 21 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 3 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ.....	205
ตารางที่ 22 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 4 เรื่อง การกล่าวอวยพร.....	208
ตารางที่ 23 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 5 เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย	211
ตารางที่ 24 ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของสถานการณ์กับพฤติกรรมกาพุดของ แบบวัดความสามารถด้านการพุด โดยผู้เชี่ยวชาญ	214
ตารางที่ 25 ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบ ประเมินความสามารถด้านการพุดโดยผู้เชี่ยวชาญ	216

สารบัญภาพประกอบ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย..... 9

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ภูมิหลัง

การจัดการศึกษาไทยตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ในหมวดที่ 1 ได้มีการกำหนด จุดมุ่งหมายกระบวนการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญาความรู้คุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยเน้นการปลูกฝังให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องเป็นการศึกษาตลอดชีวิต หมวด 4 มาตรา 22 ระบุว่าจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่านักเรียนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่านักเรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาตนเองได้ตามธรรมชาติและตามศักยภาพของตนเอง และในหมวดที่ 4 มาตรา 23(4) ความรู้ด้านภาษาจะต้องเน้นการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) การจัดการเรียนรู้ภาษาไทย จึงเป็นหัวใจสำคัญในการปฏิรูปการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องเชื่อมโยงและสัมพันธ์กัน ประกอบด้วย ครูผู้สอน หลักสูตรการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล องค์ประกอบทั้ง 4 ประการดังกล่าวจะสนับสนุนและเอื้อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ และเกิดสมรรถนะสำคัญที่สามารถใช้ได้ในชีวิตจริง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2562)

ภาษาไทยมีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่สะท้อนถึงวัฒนธรรมและความเป็นมาของประเทศซึ่งมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของคนในสังคมไทยเพื่อเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน นอกจากนี้ ยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ถูกสร้างขึ้นมาด้วยความคิดสร้างสรรค์ให้เป็นภาษาที่มีระบบ มีความไพเราะและงดงามทั้งการออกเสียงและการเรียบเรียงถ้อยคำที่แสดงผ่านวรรณกรรม บทประพันธ์ นิทานพื้นบ้าน ที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ ไม่ว่าจะเป็นการอ่าน การเขียน การพูด การฟังและการดูสื่อต่าง ๆ รวมทั้งต้องใช้ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษาเพื่อสื่อสารให้เกิดประสิทธิภาพ ใช้อย่างคล่องแคล่ว มีวิจรรย์ญาณและมีคุณธรรม (ธีรภัทร สุขสบาย, 2560) ซึ่งคล้ายคลึงกับบนพรัตน์ ใจกาษา (2555) ที่กล่าวว่า ภาษาไทยนั้นมีความสำคัญ ต้องได้รับการฝึกฝนในด้านทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการสื่อสารที่ดีเกิดจากปัจจัยสำคัญหลายด้าน เช่น หมั่นฝึกฝนและพัฒนาตนเองต่อทักษะต่าง ๆ ด้วยความมุ่งมั่นเอาใจใส่อย่างต่อเนื่อง แต่ในปัจจุบันการใช้ภาษาไทยยังมีปัญหาและข้อบกพร่องอย่างหลากหลาย ดังที่ กรวิภา ททรัพย์พร้อม (2563) กล่าวว่า การใช้ภาษาไทยยังมีปัญหาหลากหลายรูปแบบ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งทักษะต่าง ๆ เหล่านี้เริ่มในกลุ่มบุคคลที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในการประกอบอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มนักเรียน นักศึกษา กลุ่มสื่อสารมวลชน กลุ่มธุรกิจและการขาย กลุ่มนักกฎหมายและการเมือง และรวมถึงความก้าวหน้าของสื่อสังคมออนไลน์และ

เทคโนโลยีที่มีความพลวัตน์ ทำให้การใช้ภาษาในการสื่อสารมีการเปลี่ยนแปลงไปและมีข้อบกพร่องมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาและข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านการพูด ทั้งที่การพูดนั้น พิมพ์พาทรณ์ บุญประเสริฐ (2558) กล่าวว่า เป็นการสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่มีความสำคัญและจำเป็นที่สุดในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะต้องใช้ในการพูดในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในชีวิตประจำวัน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ เช่นเดียวกับกับภาคภูมิ วรรณภา (2551) กล่าวว่า การพูดเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของมนุษย์ เพราะมนุษย์ต้องติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจ ถ่ายทอดความรู้สึก ความต้องการของกันและกันด้วยวิธีต่าง ๆ ด้วยการใช้คำพูด น้ำเสียง กิริยาท่าทาง และสีหน้าของผู้พูด การพูดช่วยให้บุคคลประสบความสำเร็จ เป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมอาชีพหลักทั้งหลายแทบทุกอาชีพให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น บุคคลที่มีความสามารถในการพูดย่อมได้เปรียบและมีโอกาสประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน แต่ในขณะที่เดียวกันบางครั้งอาจพบว่าการพูดไม่ดีก็ส่งผลร้ายเกิดโทษแก่ผู้พูดได้เช่นกัน นอกจากนี้การพูดยังช่วยให้ผู้ศึกษาเข้าใจพฤติกรรมและกระบวนการพูด การคิด การฟังของมนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น สามารถดำรงชีวิตและมีมนุษยสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมได้อย่างราบรื่น

อย่างไรก็ตาม แม้การพูดจะมีความสำคัญมากทักษะหนึ่ง ในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสารและวิชาภาษาไทยมีความสำคัญในการศึกษาเล่าเรียน ทั้งยังเป็นวิชาบังคับสำหรับทุกชั้นในหลักสูตรทุกระดับ แต่ก็ยังมีปัญหาในการจัดการเรียนรู้ (จิรวรรณ เพชรรัตน์, 2563) เช่น การขาดแคลนครูภาษาไทย ครูมีความรู้เกี่ยวกับการสอนพูดค่อนข้างน้อย การจัดการเรียนรู้ที่ขาดการฝึกปฏิบัติ การฝึกพูด รวมทั้งการขาดสื่อที่มีคุณภาพและเหมาะสมกับระดับผู้เรียน ทำให้การจัดการเรียนรู้ด้านทักษะการพูดไม่ประสบความสำเร็จ ผู้เรียนขาดความรู้ ความเข้าใจ และขาดทักษะด้านการพูด ดังที่ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2529) ทรงพระราชนิพนธ์ เรื่อง การพัฒนานวัตกรรมเสริมทักษะการเรียนการสอนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย องค์ผู้วิจัยได้เชิญและร่วมอภิปรายกับครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนการสอนภาษาไทยได้ ผลการประชุมวิเคราะห์ปรากฏว่านักเรียนมีปัญหาทักษะการพูด คือ นักเรียนพูดไม่ชัด เช่น คำควบกล้ำ ตัว ร-ล ปัญหาเกี่ยวกับลีลาการพูด การแบ่งจังหวะ วรรคตอน น้ำหนักเสียง และการกำหนดขอบเขตเนื้อหาของเรื่องที่พูด นอกจากนั้นนักเรียนยังมีปัญหาเกี่ยวกับภาษาถิ่นด้วย ซึ่งจากการที่ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม ในรายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ซึ่งเป็นรายวิชาที่สำคัญ มีการกำหนดไว้ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลางของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งนักศึกษาทุกแผนกวิชาต้องศึกษาตามหลักสูตร โดยรายวิชาดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจทักษะการใช้ภาษาไทยเชิงวิชาชีพ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าสารและใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารในวิชาชีพตามหลักภาษา เหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์ รวมทั้งเห็นคุณค่าและความสำคัญของการใช้ภาษาไทยในวิชาชีพอย่างมีจรรยาบรรณ และได้กำหนดคำอธิบายรายวิชาไว้ว่าให้นักศึกษาศึกษาและปฏิบัติเกี่ยวกับหลักการฟัง การดู การพูด การอ่านและการเขียนภาษาไทย การคิดวิเคราะห์สังเคราะห์และประเมินค่าสารในงานอาชีพจากสื่อประเภทต่าง ๆ การพูดนำเสนอข้อมูลเพื่อสื่อสารในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ การเขียนเพื่อกิจธุระ การจดบันทึก

ข้อมูลและเขียนรายงานการปฏิบัติงานเชิงวิชาชีพและจรรยาบรรณในการใช้ภาษาไทยเชิงวิชาชีพ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2563) ซึ่งขณะที่ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้และตรวจผลงานเรื่องการพูดในงานอาชีพและการพูดในโอกาสต่าง ๆ ของนักศึกษา ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาทักษะภาษาไทยด้านการพูด กล่าวคือ ไม่สามารถเลือกใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามหลักและวิธีการที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับดวงหทัย เรืองนนท์ (2560) ที่พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ขาดทักษะการพูดที่ดี ไม่สามารถเลือกใช้คำ น้ำเสียงและท่าทางที่ถูกต้อง มักมีพฤติกรรมพูดติดตลก และใช้ภาษาไม่เป็นทางการ อีกทั้งผู้วิจัยยังสังเกตเห็นอีกว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีการนำเสนอข้อมูลไม่ครบถ้วน พูดไม่ชัดเจนเพราะมีความกลัว ประหม่า ไม่มั่นใจ พูดเสียงเบา และมักจะพูดออกเสียง ร ล คำควบกล้ำผิดเพี้ยน ทำให้การสื่อสารความหมายคลาดเคลื่อนไป ซึ่งสอดคล้องกับพรรัตน์ ใจกาษา (2555) ที่พบปัญหาการพูดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพว่า นักเรียน ส่วนใหญ่มีความกลัว เินอาย ไม่กล้าพูดแสดงความคิดเห็น ขาดความเชื่อมั่นไม่กล้าแสดงออก ประหม่า พูดเสียงเบา ตื่นเต้นมาก รวมทั้งการออกเสียงควบกล้ำ เสียง ร, ล ไม่ชัดเจน ส่งผลให้การทำกิจกรรมประสบผลสำเร็จค่อนข้างน้อย

จากปัญหาการพูดของนักศึกษาดังกล่าว ส่งผลให้ผลคะแนนด้านการพูดนักศึกษาค่อนข้างต่ำ ไม่สามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ หรือปรับประยุกต์ใช้ในงานอาชีพหรือในชีวิตประจำวันได้ค่อนข้างน้อย ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องที่สำคัญและควรได้รับการแก้ไข ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อแก้ไขปัญหาและข้อบกพร่องด้านการพูดของนักศึกษา และนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งเน้นให้นักศึกษาได้เรียนรู้ร่วมกันโดยจัดกระบวนการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ซึ่งนักศึกษาจะได้ปฏิบัติจริงผ่านสื่อหรือกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีครูผู้สอนเป็นผู้แนะนำ กระตุ้นหรืออำนวยความสะดวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ โดย ทิศนา แคมมณี (2560) กล่าวว่า วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงและแสดงออกตามความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตนและนำเสนอการแสดงออกของผู้แสดงทั้งด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ สามารถจัดได้ 9 ขั้นตอน โดยสรุปดังนี้ 1) นำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ 2) เลือกผู้แสดงบทบาท 3) จัดฉาก 4) เตรียมผู้สังเกตการณ์ 5) แสดง 6) อภิปรายและประเมินผล 7) แสดงเพิ่มเติม 8) อภิปรายและประเมินผลอีกครั้ง และ 9) แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปผลการเรียนรู้ หากนำมีการนำวิธีการสอนดังกล่าวมาใช้กับสื่อการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ เหมาะสมสำหรับผู้เรียน สุจริต เพ็ชรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2536) กล่าวว่า สื่อการเรียนรู้ก็จะช่วยเราให้นักศึกษาเกิดความสนใจ ช่วยในการสร้างบรรยากาศในการเรียน ทำให้ห้องเรียนสนุกสนาน มีชีวิตชีวาไม่น่าเบื่อหน่าย ทำให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สื่อที่เป็นชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมหรือชุดการเรียนรู้ ซึ่งชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523), อ่างถึงใน อรุณช ลิมตศิริ (2543) กล่าวว่า เป็นสื่อประสมประเภทหนึ่งซึ่งมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเรื่องที่สอน โดยมีระบบการผลิตและการนำสื่อการสอนที่สอดคล้องกับวิชา หน่วย หัวเรื่อง และวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เรื่อง การพูดในงานอาชีพ และการพูดในโอกาสต่าง ๆ ในรายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101 ให้สูงขึ้น นักศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนในงานอาชีพ และในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

1.2.2 เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

1.3 คำถามของการวิจัย

1.3.1 การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 เป็นไปตามหลักและขั้นตอนการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้หรือไม่

1.3.2 ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่

1.3.3 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีความสามารถด้านการพูดสูงขึ้น หลังจากที่ได้เรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติหรือไม่

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตที่จะศึกษาค้นคว้าและทำการวิจัย ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101 จำนวน 5 กลุ่มเรียน รวมทั้งสิ้น 76 คน

ตารางที่ 1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเรียน	แผนกวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1	การบัญชี ห้อง 1 (4บช1)	14	14
2	การบัญชี ห้อง 2 (4บช2)	16	16
3	การบัญชี ห้อง 3 (4บช3)	37	
4	การตลาด ห้อง 1 (4กต1)	7	
5	การตลาด ห้อง 2 (4กต1)	2	
รวม		76	30

2) กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ได้นักศึกษา กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่มเรียน ซึ่งกลุ่มทดลอง คือ นักศึกษาภาควิชาการบัญชี ห้อง 1 (4บช1) จำนวน 14 คน จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ และกลุ่มควบคุม ได้แก่ ภาควิชา การบัญชี ห้อง 2 (4บช2) จำนวน 16 คน จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) แบบมีกลุ่มควบคุม ไม่ได้สุ่มและมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Nonrandomized Control-Group, Pretest-Posttest Design) (อรพินทร์ ชูชม, 2552)

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหา ดังนี้

1) ศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 เกี่ยวกับทักษะการพูดประเภทต่าง ๆ คือ 1) การพูดในงานอาชีพ ได้แก่ การสัมภาษณ์และการพูดสาธิต 2) การพูดในโอกาสต่าง ๆ ได้แก่ การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย

2) ศึกษาและพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 เกี่ยวกับทักษะการพูดประเภทต่าง ๆ คือ 1) การพูดในงานอาชีพ ได้แก่ การสัมภาษณ์และการพูดสาธิต 2) การพูดในโอกาสต่าง ๆ ได้แก่ การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.4.3 ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

1) ตัวแปรต้น ได้แก่ ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

2) ตัวแปรตาม ได้แก่

(1) ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

(2) ความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

1.4.4 ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ใช้เวลาทดลอง 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง ทั้งนี้ ไม่รวมเวลาในการวัดความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน 2 ชั่วโมง และไม่รวมเวลาในการวัดความสามารถด้านการพูดหลังเรียน 2 ชั่วโมง

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) แบบมีกลุ่มควบคุม ไม่ได้สุ่มและมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Non-randomized Control-Group, Pretest-Posttest Design) ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นรวบรวมข้อมูล** ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด การพูดในงานอาชีพ การพูดในโอกาสต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้และความสามารถด้านการพูดโดยใช้บทบาทสมมติ ทั้งในและต่างประเทศ

2. **ขั้นเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล** ผู้วิจัยสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ และแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 เรื่อง ประกอบด้วย การสัมภาษณ์งาน การพูดสาธิต การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย แบบวัดความสามารถด้านการพูด และแบบประเมินความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ดำเนินการหาประสิทธิภาพแล้วนำไปทดลองใช้ โดยการชี้แจงทำความเข้าใจกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เกี่ยวกับเวลา ขั้นตอนและวิธีการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติและเริ่มจัดการเรียนรู้ หลังจากนั้น ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล 3 ประเด็น ดังนี้

2.1 การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

2.2 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2.3 เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3. ชั้นเสนอผลการวิจัย สรุปผลและอภิปรายผลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics)

1.6 กรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติและการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1.6.1 กรอบแนวคิดเรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

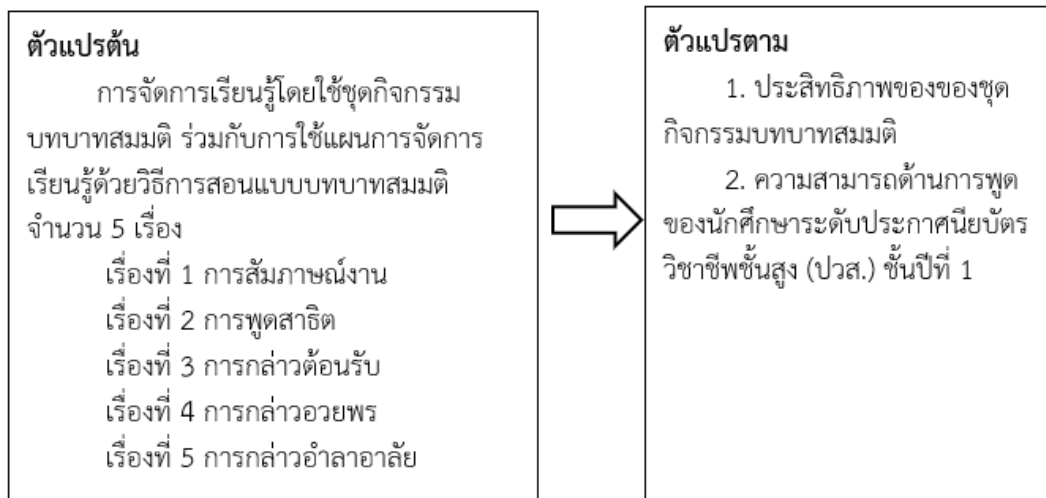
วิธีการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือฝึกมนุษยสัมพันธ์ ครั้งแรกในทศวรรษที่ 1920-1930 โดย Jacob L. Moreno โดยนักจิตแพทย์ชาวออสเตรีย-อเมริกัน ได้นำวิธีการแสดงบทบาทมาใช้เพื่อรักษาผู้ป่วยที่มีปัญหาด้านการแสดงออกทางอารมณ์และความขัดแย้งภายใน และเรียกวิธีนี้ว่า "ไฮโคดราม่า" (Psychodrama) ต่อมานักจิตวิทยาหลายคนได้เห็นถึงความสำคัญของบทบาทสมมติ มีการนำมาใช้ในวงการศึกษามากขึ้น เช่น Kurt Lewin, John Dewey, David Kolb และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง Fannie R. Shafel และ George Shafel ได้นำบทบาทสมมติมาใช้อย่างจริงจัง เพราะเห็นว่า บทบาทสมมติสามารถช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดและการเรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ ได้มากขึ้น จึงได้เขียนหนังสือ เรื่อง Role Playing for Social Values : Decision-making in the social studies. โดย Fannie R. Shafel และ George Shafel (1967) และในปี 1970 ได้เขียนหนังสือ เรื่อง Building Intelligent Concern for Others Through Role-Playing กล่าวว่า บทบาทสมมติมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) เตรียมความพร้อม 2) การเลือกผู้เข้าร่วมการแสดง 3) การเตรียมผู้ชม ผู้สังเกตการณ์ 4) การแสดงบทบาทสมมติ 5) การอภิปรายและประเมินผล 6) การแสดงซ้ำ 7) การแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปเป็นหลักการ (Fannie R. Shafel และ George Shafel, 1970) ซึ่งต่อมาขั้นตอนวิธีการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวได้รับการยอมรับและได้รับความนิยมนักวิชาการศึกษาย่างกว้างขวาง รวมถึงในประเทศไทยด้วย โดยเฉพาะ ทิศนา แคมมณี ได้ศึกษาและนำมาปรับประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับบริบทของการจัดการเรียนรู้ในวงการศึกษไทย เป็นที่ยอมรับจนจวบปัจจุบัน ซึ่ง ทิศนา แคมมณี (2560) กล่าวว่า วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงและแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตนและนำเอาการแสดงออกของผู้แสดงทั้งด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติตามขั้นตอนของ ทิศนา แคมมณี (2560) สามารถจัดได้ 9 ขั้นตอน โดยสรุปดังนี้ 1) นำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ 2) เลือกผู้แสดงบทบาท 3) จัดฉาก 4) เตรียมผู้สังเกตการณ์ 5) แสดง 6) อภิปรายและประเมินผล 7) แสดงเพิ่มเติม 8) อภิปรายและประเมินผลอีกครั้ง และ 9) แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงนำมาปรับประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน คือ 1) นำเสนอสถานการณ์

สมมติและบทบาทสมมติ 2) เลือกผู้แสดงบทบาทและจัดฉาก 3) ผู้สอนเตรียมผู้สังเกตการณ์ 4) ผู้เรียนแสดงบทบาทและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก 5) อภิปรายและประเมินผล และ 6) ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปเป็นหลักการ

1.6.2 กรอบแนวคิดเรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้

รัตนะ บัวสนธ์ (2563) กล่าวว่า ชุดการสอน ซึ่งบางครั้งเรียกว่า ชุดการเรียนรู้ (Learning Packages) จัดเป็นสื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่มีลักษณะเป็นสื่อผสม (Multimedia) ที่ประกอบด้วยสื่อตั้งแต่ 2 ชนิด ขึ้นไป ที่ใช้ร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วย สื่อดังกล่าวนี้จะจัดไว้เป็นชุด ๆ บรรจุอยู่ในซองหรือกระเป๋า เป็นสื่อที่จัดทำขึ้นสำหรับให้ครูใช้ประกอบการสอนและให้ผู้เรียนใช้ประกอบการเรียนรู้เป็นรายบุคคล ได้อีกด้วยซึ่งมีความสอดคล้องกับ เชมณัฐ มิ่งศิริธรรม (2559) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสื่อประสมประเภทหนึ่งที่สามารถส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนจากประสบการณ์ตรงที่ได้จากการลงมือปฏิบัติ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือความคิด มีอิสระในการเรียนรู้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล และยังกล่าวอีกว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการนำระบบสื่อประสม (Multimedia) ที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยโดยมีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน มีความสมบูรณ์ในตัวเองมาช่วยในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยผู้สอนมีการเตรียมความพร้อมก่อนการจัดกิจกรรม ทั้งนี้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) คู่มือการใช้ 2) คำสั่ง/คำชี้แจง 3) เนื้อหา/สื่อ 4) การประเมินผล โดยแต่ละชุดประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม คำชี้แจง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา/สื่อ ใบความรู้ การประเมินผล และภาคผนวก ซึ่งมีความคล้ายคลึงกันกับ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมมีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ 1) คู่มือครู 2) บัตรคำสั่งหรือบัตรงาน 3) เนื้อหาสาระและสื่อประเภทต่าง ๆ และ 4) การประเมินผล และชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2553) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมมี 4 องค์ประกอบ คือ 1) คู่มือการใช้งาน 2) สื่อการเรียนรู้ 3) คำชี้แจง 4) การประเมินผล ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดมาปรับประยุกต์และสร้างชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ จำนวน 5 ชุด ได้แก่ การสัมภาษณ์งาน การพูดสาธิต การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย ซึ่งแต่ละชุดกิจกรรมประกอบด้วย คู่มือครู คำชี้แจง สำหรับนักศึกษา แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ ใบทบทวนความรู้ ใบกิจกรรมบทบาทสมมติ ใบเฉลยใบทบทวนความรู้ และแบบประเมินผล เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ซึ่งผู้วิจัยแสดงภาพกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

พูน ปลูก ปลูก ชีวะ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยได้กำหนดประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

1.7.1 ประโยชน์กับครูผู้สอน

- 1) มีชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่สามารถพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ด้านการพูดของนักศึกษาให้สูงขึ้น
- 2) ครูผู้สอนและผู้สนใจสามารถนำแนวคิด หรือหลักการสร้างชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ไปประยุกต์ใช้กับวิชาอื่น ๆ ที่มีปัญหาคล้ายกัน

1.7.2 ประโยชน์ต่อผู้เรียน

- 1) ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างสนุกสนาน มีความสนใจในการเรียนมากขึ้น
- 2) ผู้เรียนได้ฝึกประสบการณ์และฝึกทักษะอันจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และมีแนวคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณได้มากขึ้น
- 3) ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนตามความสามารถและความต้องการของตนเอง
- 4) ผู้เรียนสามารถประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเองและพัฒนาความก้าวหน้าทางการเรียนได้อย่างต่อเนื่อง

1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ

การดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1.8.1 การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ หมายถึง การสร้างและพัฒนาสื่อการเรียนรู้ให้มีกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบและหลากหลาย เพื่อใช้จัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ 6 ขั้นตอน ร่วมกับการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ 5 ชุดกิจกรรม ได้แก่ ชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน ชุดที่ 2 เรื่อง การพูดสาธิต ชุดที่ 3 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ ชุดที่ 4 เรื่อง การกล่าวอวยพร และชุดที่ 5 เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย ซึ่งแต่ละชุดกิจกรรมประกอบด้วย คำชี้แจงสำหรับครู คำชี้แจงสำหรับนักศึกษา แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ ใบทบทวนความรู้ ใบกิจกรรมบทบาทสมมติ ใบเฉลยใบทบทวนความรู้ และแบบประเมินผล

1.8.2 การเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด หมายถึง การจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ในการวิเคราะห์สถานการณ์แล้วสามารถเลือกใช้ถ้อยคำ ระดับภาษา แสดงบุคลิกภาพ ท่าทาง และน้ำเสียงได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล โอกาส และสถานการณ์ เรื่อง การพูดในงานอาชีพ ได้แก่ การสัมภาษณ์ และการพูดสาธิต และการพูดในโอกาสต่าง ๆ ได้แก่ การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย โดยประเมินโดยใช้แบบทดสอบความสามารถด้านการพูดก่อน-หลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก (Rubric Scoring)

1.8.3 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

1.8.4 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง วิธีการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ. 2563 ซึ่งมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.8.4.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน ครูทบทวนกระตุ้นความสนใจให้นักศึกษาเกิดความอยากเรียนรู้ในเนื้อหา โดยใช้สื่อประกอบ คำถามแบบกว้าง ๆ เพื่อให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เรื่อง 1) การพูดในงานอาชีพ ได้แก่ การสัมภาษณ์และการพูดสาธิต 2) การพูดในโอกาสต่าง ๆ ได้แก่ การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย

1.8.4.2 ขั้นการเรียนรู้ เป็นขั้นของการศึกษาข้อมูลและขั้นพยายาม คือ ครูมีใบความรู้หรือเอกสารประกอบการสอน และสื่อวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการอธิบาย อีกทั้งครูมีแบบฝึกทักษะเพื่อให้นักศึกษาใช้ความรู้ที่ได้เรียนรู้มาแก้ปัญหาและฝึกปฏิบัติ

1.8.4.3 ขั้นการสรุป เป็นขั้นสำเร็จผล ครูและนักศึกษาร่วมกันสรุปเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน นักศึกษาทำแบบทดสอบ และครูเฉลยแบบทดสอบ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ โดยเสนอตามประเด็นดังต่อไปนี้

2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563

2.1.1 หลักการของหลักสูตร

2.1.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2.1.3 การเรียนการสอน

2.1.4 โครงสร้างหลักสูตร

2.1.5 โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทย

2.2 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

2.2.1 ความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

2.2.2 องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

2.2.3 ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้

2.2.4 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

2.3 แผนการจัดการเรียนรู้

2.3.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

2.3.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

2.3.3 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

2.3.4 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

2.4 วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ

2.4.1 ความหมายของการสอนแบบบทบาทสมมติ

2.4.2 ขั้นตอนการสอนแบบบทบาทสมมติ

2.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด

2.5.1 ความหมายของการพูด

2.5.2 ความสำคัญของการพูด

2.5.3 จุดมุ่งหมายของการพูด

2.5.4 ปัญหาเกี่ยวกับการพูด

2.5.5 หลักเกณฑ์การวิจารณ์หรือประเมินผลการพูด

2.6 การพูดในงานอาชีพ

2.6.1 การสัมภาษณ์งาน

2.6.2 การพูดสาธิต

2.7 การพูดในโอกาสต่าง ๆ

2.7.1 การกล่าวต้อนรับ

2.7.2 การกล่าวอวยพร

2.7.3 การกล่าวอำลาอาลัย

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.8.1 งานวิจัยในประเทศ

2.8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับหลักสูตรครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 โดยสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2563) ได้ระบุไว้ ดังนี้

2.1.1 หลักการของหลักสูตร

2.1.1.1 เป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง เพื่อพัฒนากำลังคนระดับเทคนิคให้มีสมรรถนะ มีคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ สามารถประกอบอาชีพได้ตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานและการประกอบอาชีพอิสระ สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ เป็นไปตามกรอบคุณวุฒิแห่งชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติ และกรอบคุณวุฒิอาชีวศึกษาแห่งชาติ

2.1.1.2 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง เน้นสมรรถนะเฉพาะด้านด้วยการปฏิบัติจริง สามารถเลือกวิธีการเรียนตามศักยภาพและโอกาสของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเทียบโอนผลการเรียน สะสมผลการเรียน เทียบโอนความรู้และประสบการณ์จากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการและสถานประกอบอาชีพอิสระ

2.1.1.3 เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้สำเร็จการศึกษามีสมรรถนะในการประกอบอาชีพ มีความรู้เต็มภูมิ ปฏิบัติได้จริง มีความเป็นผู้นำและสามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี

2.1.1.4 เป็นหลักสูตรที่สนับสนุนการประสานความร่วมมือในการจัดการศึกษาร่วมกันระหว่างหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน

2.1.1.5 เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้สถานศึกษา สถานประกอบการ ชุมชนและท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรให้ตรงตามความต้องการและสอดคล้องกับสภาพยุทธศาสตร์ของภูมิภาค เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

2.1.2 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2.1.2.1 เพื่อให้มีความรู้ทางทฤษฎีและเทคนิคเชิงลึกภายใต้ขอบเขตของงานอาชีพ มีทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อใช้ในการดำรงชีวิตและงานอาชีพ สามารถศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

2.1.2.2 เพื่อให้มีทักษะและสมรรถนะในงานอาชีพตามมาตรฐานวิชาชีพ สามารถบูรณาการความรู้ ทักษะจากศาสตร์ต่าง ๆ ประยุกต์ใช้ในงานอาชีพ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

2.1.2.3 เพื่อให้มีปัญหา มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการคิด วิเคราะห์ วางแผน บริหารจัดการตัดสินใจ แก้ปัญหา ประสานงานและประเมินผลการปฏิบัติงานอาชีพ มีทักษะการเรียนรู้ แสวงหาความรู้และแนวทางใหม่ ๆ มาพัฒนาตนเองและประยุกต์ใช้ในการสร้างงานให้สอดคล้องกับวิชาชีพและการพัฒนางานอาชีพอย่างต่อเนื่อง

2.1.2.4 เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภูมิใจในงานอาชีพ รักงาน รักหน่วยงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะได้ดี มีความภาคภูมิใจในตนเองต่อการเรียนวิชาชีพ

2.1.2.5 เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม ซื่อสัตย์ มีวินัย มีสุขภาพ สมบูรณ์แข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจเหมาะสมกับการปฏิบัติงานในอาชีพนั้น ๆ

2.1.2.6 เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ต่อด้านความรุนแรงและสารเสพติดทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว องค์กร ท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาและความสำคัญของสิ่งแวดล้อม

2.1.2.7 เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ โดยเป็นกำลังสำคัญในด้านการผลิตและให้บริการ

2.1.2.8 เพื่อให้เห็นคุณค่าและดำรงไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

2.1.3 การเรียนการสอน

2.1.3.1 การเรียนการสอนตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนสามารถลงทะเบียนเรียนได้ทุกวิธีเรียนที่กำหนด และนำผลการเรียนแต่ละวิธีมาประเมินผลร่วมกันได้ สามารถเทียบโอนผลการเรียน และขอเทียบโอนความรู้และประสบการณ์ได้

2.1.3.2 การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง สามารถจัดการเรียนการสอนได้หลากหลายรูปแบบเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในหลักการ วิธีการและการดำเนินงาน มีทักษะการปฏิบัติงานตามแบบแผนและปรับตัวได้ภายใต้การเปลี่ยนแปลง สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะทางวิชาการที่สัมพันธ์กับวิชาชีพ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการตัดสินใจ วางแผน แก้ปัญหาบริหารจัดการ ประสานงานและประเมินผลการดำเนินงานได้อย่างเหมาะสม มีส่วนร่วมในการวางแผนและพัฒนาริเริ่ม มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้อื่นและหมู่คณะ รวมทั้งมีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ เจตคติและกิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงาน

2.1.4 โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 แบ่งเป็น 3 หมวดวิชาและกิจกรรมเสริมหลักสูตร ดังนี้

2.1.4.1 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง ไม่น้อยกว่า 21 หน่วยกิต

- 1) กลุ่มวิชาภาษาไทย
- 2) กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ

- 3) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์
- 4) กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์
- 5) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์
- 6) กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์

2.1.4.2 หมวดวิชาสมรรถนะวิชาชีพ ไม่น้อยกว่า 56 หน่วยกิต

- 1) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพพื้นฐาน
- 2) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเฉพาะ
- 3) กลุ่มสมรรถนะวิชาชีพเลือก
- 4) ฝึกประสบการณ์สมรรถนะวิชาชีพ
- 5) โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ

2.1.4.3 หมวดวิชาเลือกเสรี ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

2.1.4.4 กิจกรรมเสริมหลักสูตร (2 ชั่วโมง/สัปดาห์)

2.1.5 โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทย (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2563) ระบุไว้ดังนี้

2.1.5.1 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง ไม่น้อยกว่า 21 หน่วยกิต

ให้เลือกเรียนรายวิชาจากทุกกลุ่มวิชา ตามเงื่อนไขและจำนวนหน่วยกิตที่กลุ่มวิชา กำหนด รวมไม่น้อยกว่า 21 หน่วยกิต

1) กลุ่มวิชาภาษาไทย (ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
 2) กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ (ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต) โดยให้เรียนรายวิชา 30000-1201 จำนวน 3 หน่วยกิต แล้วเลือกเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอื่นที่สอดคล้องกับสาขาวิชา ที่เรียนจนครบหน่วยกิตที่กำหนด

- 3) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ (ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
- 4) กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ (ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
- 5) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ (ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
- 6) กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ (ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)

2.1.5.2 หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทย (ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)

รหัสวิชา	ชื่อวิชา	ท.ป.น.
30000-1101	ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ	3-0-3
30000-1102	การเขียนและการพูดเชิงวิชาชีพ	3-0-3
30000-1103	การฟังและการพูดเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ	3-0-3
30000-1104	ทักษะภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์	3-0-3

จากหลักสูตรดังกล่าว วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม ได้เลือกวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101 ในการจัดการเรียนการสอนให้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ทุกแผนกวิชา โดยวิชาดังกล่าวมีคำอธิบายรายวิชา ดังนี้

หลักสูตรรายวิชาวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101 ทฤษฎี 3 ปฏิบัติ 0 หน่วยกิต 3 ได้กำหนดจุดประสงค์รายวิชา สมรรถนะรายวิชา และคำอธิบายรายวิชา ไว้ดังนี้

1) จุดประสงค์รายวิชา เพื่อให้

- 1.1) เข้าใจทักษะการใช้ภาษาไทยเชิงวิชาชีพ
- 1.2) สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าสารและใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสารในวิชาชีพตามหลักภาษาเหมาะสมกับกาลเทศะบุคคลและสถานการณ์
- 1.3) เห็นคุณค่าและความสำคัญของการใช้ภาษาไทยในวิชาชีพอย่างมีจรรยาบรรณ

2) สมรรถนะรายวิชา

- 2.1) แสดงความรู้เกี่ยวกับหลักการฟัง การดู การพูด การอ่าน การเขียน การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่าสารภาษาไทยเชิงวิชาชีพอย่างมีจรรยาบรรณ
- 2.2) วิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่าสารในงานอาชีพจากสื่อประเภทต่าง ๆ ตามหลักภาษาเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์
- 2.3) พุดนำเสนอข้อมูลเพื่อสื่อสารในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ
- 2.4) เขียนเพื่อติดต่อกิจธุระ บันทึกข้อมูลและรายงานการปฏิบัติงานเชิงวิชาชีพตามหลักการใช้ภาษาไทย

3) คำอธิบาย

ศึกษาและปฏิบัติเกี่ยวกับหลักการฟัง การดู การพูด การอ่านและการเขียนภาษาไทย การคิดวิเคราะห์สังเคราะห์และประเมินค่าสารในงานอาชีพจากสื่อประเภทต่าง ๆ การพุดนำเสนอข้อมูลเพื่อสื่อสารในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ การเขียนเพื่อกิจธุระ การจดบันทึกข้อมูลและเขียนรายงาน การปฏิบัติงานเชิงวิชาชีพและจรรยาบรรณในการใช้ภาษาไทยเชิงวิชาชีพ

2.2 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

2.2.1 ความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ชุดกิจกรรม (Activity Packages) เป็นชื่อที่ตั้งขึ้นมาใหม่แทนชื่อเดิม ที่เรียกว่าชุดการสอนหรือชุดการเรียน (Instructional Packages หรือ Learning Packages) เพราะเป็นสื่อที่ครูนำมาใช้ประกอบการสอนและเป็นนวัตกรรมที่สามารถช่วยแก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล ส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเอง ฝึกให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้สิ่งต่าง ๆ ในชุดกิจกรรมเพื่อศึกษาด้วยตนเอง ชุดกิจกรรมมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน เช่น ชุดการสอน ชุดการเรียนสำเร็จรูป ชุดกิจกรรม ซึ่งเป็นชุดของสื่อประสมที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้ (ศราวุฒิ ปัญญา, 2554) จากการศึกษาความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ชุดการสอน ชุดการเรียนรู้อาจได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายที่สอดคล้องกัน ดังนี้

วรวิทย์ นิเทศศิลป์ (2551) กล่าวว่า ชุดการสอน หมายถึงระบบการผลิตและการนำเสนอสื่อประสมที่สอดคล้อง มาใช้กับวิชาหรือหน่วยหรือหัวเรื่อง เพื่อช่วยให้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อาจจะใช้ชื่อเรียนอีกอย่างว่า ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

บุญชม ศรีสะอาด (2553) กล่าวว่า ชุดการสอนหรือชุดการเรียนเป็นสื่อผสมที่ผู้เรียนศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองตามความสามารถ ในชุดการเรียนอาจประกอบด้วย บัตรเนื้อหา บัตรกิจกรรม แบบฝึก ฯลฯ เพื่อให้ผู้เรียนใช้ประกอบการเรียนในเรื่องนั้น ๆ

เชมณัฐ มิ่งศิริธรรม (2559) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นสื่อประสมประเภทหนึ่งที่สามารถส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนจากประสบการณ์ตรงที่ได้จากการลงมือปฏิบัติ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือความคิด มีอิสระในการเรียนรู้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล และยังกล่าวอีกว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการนำระบบสื่อประสม (Multimedia) ที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยโดยมีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน มีความสมบูรณ์ในตัวเองมาช่วยในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยผู้สอนมีการเตรียมความพร้อมก่อนการจัดกิจกรรม

รัตนะ บัวสนธ์ (2563) กล่าวว่า ชุดการสอน บางครั้งเรียกว่า ชุดการเรียน (Learning Packages) จัดเป็นสื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่มีลักษณะเป็นสื่อผสม (Multimedia) ที่ประกอบด้วยสื่อตั้งแต่ 2 ชนิด ขึ้นไป ที่ใช้ร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหน่วยการเรียนแต่ละหน่วย สื่อดังกล่าวนี้จะจัดไว้เป็นชุด ๆ บรรจุอยู่ในซองหรือกระเป๋า เป็นสื่อที่จัดทำขึ้นสำหรับให้ครูใช้ประกอบการสอนและให้ผู้เรียนใช้ประกอบการเรียนรู้เป็นรายบุคคลได้อีกด้วย

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยพบว่า มีนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมาย สามารถสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้หรือชุดการสอนหรือชุดการเรียน หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่เป็นสื่อประสม ซึ่งมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดทำขึ้นสำหรับผู้เรียนอย่างเป็นระบบ มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและประสบการณ์ที่จัดไว้ในแต่ละชุดการเรียนรู้ แต่ละชุดประกอบด้วยเนื้อหาสาระ บัตรคำสั่ง ใบงาน วัสดุอุปกรณ์ เอกสาร ใบความรู้ เครื่องมือ หรือสื่อที่จำเป็นสำหรับจัดกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งแบบวัดประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงด้วยกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน

2.2.2 องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ศึกษาองค์ประกอบชุดการสอน หรือชุดการเรียนรู้ หรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมควรมีองค์ประกอบ 4 ประการ ดังนี้

1) คู่มือครู เป็นคู่มือหรือแผนการสอนสำหรับผู้สอนใช้ศึกษาและปฏิบัติตามขั้นตอนต่าง ๆ ซึ่งมีรายละเอียดอย่างชัดเจน เช่น การนำเข้าสู่บทเรียน การจัดชั้นเรียน บทบาทของนักเรียน เป็นต้น

2) บัตรคำสั่งหรือบัตรงาน เป็นเอกสารที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดไว้บรรจุอยู่ในชุดกิจกรรมการเรียนรู้

3) เนื้อหาสาระและสื่อประเภทต่าง ๆ จัดไว้ในรูปของสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายแบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

3.1) เอกสารสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือ วารสาร บทความ ใบความรู้ บทเรียน โปรแกรม เป็นต้น

3.2) โสตทัศนอุปกรณ์ เช่น รูปภาพ แผนภาพ แผนภูมิ สมุดภาพ เทปบันทึกเสียง สไลด์ วีดิทัศน์ ซีดีรอม โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นต้น

4) การประเมินผล เป็นการใช้อย่างทดสอบในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง ก่อนและหลังเรียน เช่น การทดสอบแบบจับคู่ เลือกตอบ หรือการทำเครื่องหมายถูกผิด

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2520), อ่างถึงโน อรุณช ลิ้มศิริ (2556) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมมี 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1) คู่มือและแบบฝึกหัด สำหรับครูและนักเรียน

2) คำสั่งหรือมอบงาน เพื่อกำหนดแนวทางการเรียนให้นักเรียน

3) เนื้อหาสาระ เป็นสื่อการสอนและประสมและกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งแบบกลุ่มและรายบุคคล ซึ่งกำหนดไว้ตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

4) การประเมินผล เป็นการประเมินกระบวนการ ได้แก่ แบบฝึกหัด รายงานการค้นคว้าและผลของการเรียนรู้ในรูปแบบสอบถามต่าง ๆ ส่วนประกอบทั้งหมดอยู่ในกล่องหรือซอง โดยจัดเป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกต่อการใช้

เชมณัฐ มิ่งศิริธรรม (2559) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีองค์ประกอบหลัก 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) คู่มือการใช้ 2) คำสั่ง/คำชี้แจง 3) เนื้อหา/สื่อ 4) การประเมินผล โดยแต่ละชุดประกอบด้วย ชื่อกิจกรรม คำชี้แจง จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา/สื่อ ใบความรู้ การประเมินผล และภาคผนวก

สุนันท์ สินธพานนท์ (2561) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมมีองค์ประกอบ 8 ประการ ได้แก่ คำชี้แจง บัตรคำสั่ง บัตรกิจกรรมหรือบัตรปฏิบัติการ บัตรเนื้อหา แบบฝึกหัดหรือบัตรงาน บัตรเฉลยแบบฝึกหัด บัตรทดสอบ และบัตรเฉลยแบบทดสอบ

จากการศึกษาองค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วย คู่มือครู คำชี้แจงสำหรับนักศึกษาในการทำกิจกรรม แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ แบบฝึกหัด และแบบประเมินผล

2.2.3 ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้

การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนการสร้างที่หลากหลาย ซึ่งมีนักวิชาการกล่าวถึงขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

บุญแก้ว ควรหาเวช (2542) กล่าวว่า การสร้างชุดกิจกรรมมี 10 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1) กำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์สำหรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ โดยกำหนดเป็นหมวดวิชาหรืออาจนำมาบูรณาการแบบสหวิทยาการตามความเหมาะสม

2) แบ่งหน่วยการเรียนรู้

3) แบ่งหน่วยการเรียนรู้เป็นหัวข้อย่อย ๆ ซึ่งแต่ละหน่วยควรประกอบด้วยหัวข้อย่อยหรือประสบการณ์ ประมาณ 4-6 ข้อ

4) กำหนดความคิดรวบยอดและหลักการที่มีความสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้และหัวเรื่อง

5) กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหัวเรื่อง

6) กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

7) กำหนดแบบประเมินและออกแบบประเมินให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์

8) เลือกและสร้างสื่อการเรียนรู้ วัสดุอุปกรณ์และวิธีการที่ครูใช้ จัดเป็นหมวดหมู่แล้วนำไปทดลองและหาประสิทธิภาพ

9) หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

10) ใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามขั้นตอน ดังนี้

10.1) นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน

10.2) ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

10.3) ชั้นจัดกิจกรรมการเรียนรู้

10.4) ชั้นสรุปผลการเรียนรู้เพื่อสรุปความคิดรวบยอดและหลักการ

10.5) นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อสังเกตการเปลี่ยนแปลงของ

พฤติกรรม

สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ (2550) กล่าวว่า การสร้างชุดกิจกรรมมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1) กำหนดเรื่องที่จะสร้างชุดกิจกรรม โดยกำหนดตามหลักสูตรหรือกำหนดเรื่องขึ้นใหม่ การจัดแบ่งเรื่องย่อยขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหาวิชาและลักษณะการใช้ชุดกิจกรรมนั้น ๆ

2) กำหนดหมวดหมู่ เนื้อหาและประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชาหรืออาจนำมาบูรณาการแบบสหวิทยาการตามความเหมาะสม

3) จัดหน่วยการเรียนรู้ เป็นการแบ่งหน่วยการเรียนรู้และกำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้ ให้มีความเหมาะสมกับวัยและระดับของผู้เรียน

4) กำหนดหัวเรื่อง เป็นการแบ่งหน่วยการเรียนรู้เป็นหัวข้อย่อย ๆ เพื่อความสะดวกแก่การเรียนรู้ แต่ละหน่วยควรประกอบด้วยหัวข้อย่อยหรือประสบการณ์ ประมาณ 4-6 ข้อ

5) กำหนดความคิดรวบยอดหรือหลักการ

6) กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ ประกอบด้วย จุดประสงค์ทั่วไปหรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและควรกำหนดเกณฑ์การตัดสินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างชัดเจน

7) กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม อันจะเป็นแนวทางในการเลือกและผลิตสื่อการเรียนรู้

8) กำหนดแบบประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์

9) เลือกและผลิตสื่อการเรียนรู้แล้วแยกเป็นหมวดหมู่เก็บไว้ในกล่อง/แฟ้ม และนำไปหาประสิทธิภาพ ความตรง ความเที่ยงก่อนนำไปใช้จัดการเรียนรู้

10) สร้างแบบทดสอบก่อนเรียนหลังเรียนให้ครอบคลุมเนื้อหาและกิจกรรม สอดคล้องจุดประสงค์การเรียนรู้

11) หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมก่อนนำไปใช้จริง

สุนทร สีนธพานนท์ (2561) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมมีขั้นตอนการสร้าง 7 ขั้นตอน ดังนี้

1) เลือกหัวข้อ กำหนดขอบเขตและประเด็นสำคัญของเนื้อหา ควรเลือกหัวข้อและประเด็นสำคัญ ซึ่งเกิดจากการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรในระดับชั้นที่สอนว่าหัวข้อใดเหมาะสมที่ควรนำไปสร้างชุดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนสามารถศึกษาความรู้ได้ด้วยตนเอง เมื่อได้หัวข้อเรื่องแล้วควรกำหนดประเด็นหัวข้อย่อย ๆ เรียงลำดับก่อนหลังเพื่อนำไปขยายรายละเอียดของเนื้อหาต่อไป

2) กำหนดเนื้อหาที่จะจัดทำชุดการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของผู้เรียน เนื้อหาที่นำมาเรียบเรียงในแต่ละหัวข้อ หากเป็นเรื่องค่อนข้างยากควรมีตัวอย่างประกอบหรือมีภาพประกอบคำบรรยายจะทำให้บทเรียนง่ายขึ้น

3) เขียนกำหนดจุดประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน ควรเขียนเป็นลักษณะจุดประสงค์เฉพาะหรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อให้ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์ว่าเมื่อศึกษาจบแล้วผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถอย่างไร

4) สร้างแบบทดสอบ ซึ่งมี 3 แบบ คือ แบบทดสอบวัดความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน เพื่อดูว่าผู้เรียนมีพื้นฐานก่อนที่จะเรียนเพียงพอหรือไม่ แบบทดสอบย่อยเพื่อวัดความรู้หลังจากเรียนในแต่ละเนื้อหาย่อย และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้ประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนหลังจากการศึกษาชุดการเรียนการสอนจบแล้ว

5) จัดทำชุดการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย บัตรคำสั่ง บัตรปฏิบัติการและบัตรเฉลยกิจกรรม บัตรเนื้อหา บัตรแบบฝึกหัดและบัตรเฉลยแบบฝึกหัด บัตรทดสอบและบัตรเฉลยแบบทดสอบ

6) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้สอนเป็นเพียงผู้คอยชี้แนะและควบคุมการจัดการเรียนรู้ เลือกจัดกิจกรรมที่หลากหลายและเหมาะสม ฝึกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยการคิดอย่างหลากหลาย และมีกิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น

7) รวบรวมและจัดทำสื่อการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ในกรณีที่ไม่มีสื่อที่ตรงตามจุดประสงค์ที่สอน ผู้สอนต้องสร้างสื่อการเรียนรู้ใหม่

จากแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม สามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรม ประกอบด้วย 8 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การกำหนดเรื่อง 2) การจัดหน่วยการเรียนรู้ 3) การกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 4) จัดทำแบบประเมินผลการเรียนรู้ 5) จัดทำชุดกิจกรรม 6) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ 7) จัดทำสื่อการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ และ 8) หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมก่อนนำไปใช้จริง

2.2.4 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เมื่อจะมีการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนนั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการทดสอบประสิทธิภาพ ซึ่งนักวิชาการได้เสนอและกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) กล่าวว่า การผลิตสื่อหรือชุดการสอนนั้น ก่อนนำไปใช้จริง จะต้องนำสื่อหรือชุดการสอนที่ผลิตขึ้นไปทดสอบประสิทธิภาพเพื่อดูว่าสื่อหรือชุดการสอนทำให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นหรือไม่ มีประสิทธิภาพในการช่วยให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด มีความสัมพันธ์กับผลลัพธ์หรือไม่และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนจากสื่อหรือชุดการสอนในระดับใด ดังนั้น ผู้ผลิตสื่อการสอนจำเป็นจะต้องนำสื่อหรือชุดการสอนไปหาคุณภาพ เรียกว่าการทดสอบประสิทธิภาพ ซึ่งความหมายของประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง สภาวะหรือคุณภาพของสมรรถนะในการดำเนินงานเพื่อให้งานมีความสำเร็จโดยใช้เวลา ความพยายามและค่าใช้จ่ายค้ำค่าที่สุดตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ โดยกำหนดเป็นอัตราส่วนหรือร้อยละระหว่างปัจจัยนำเข้ากระบวนการและผลลัพธ์ (Ratio between input, process and output)

สำหรับการผลิตสื่อและชุดการสอนการทดสอบประสิทธิภาพ หมายถึง การนำสื่อหรือชุดการสอนไปทดสอบด้วยกระบวนการสองขั้นตอน คือ การทดสอบประสิทธิภาพใช้เบื้องต้น (Try Out) และทดสอบประสิทธิภาพสอนจริง (Trial Run) เพื่อหาคุณภาพของสื่อตามขั้นตอนที่กำหนดใน 3 ประเด็น คือ การทำให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น การช่วยให้ผู้เรียนผ่านกระบวนการเรียนและทำแบบประเมินสุดท้ายได้ดี และการทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขก่อนที่จะผลิตออกมาเผยแพร่เป็นจำนวนมาก

การทดสอบประสิทธิภาพทั้งสองขั้นตอนจะต้องผ่านการวิจัยเชิงวิจัยและพัฒนา (Research and Development-R&D) โดยต้องดำเนินการวิจัยในขั้นทดสอบประสิทธิภาพเบื้องต้น และอาจทดสอบประสิทธิภาพซ้ำในขั้นทดสอบประสิทธิภาพใช้จริงด้วยก็ได้เพื่อประกันคุณภาพของสถาบันการศึกษาทางไกลนานาชาติ ทั้งนี้ยังได้กล่าวถึงการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ ดังนี้

1) ความหมายของเกณฑ์ (Criterion)

เกณฑ์เป็นขีดกำหนดที่จะยอมรับว่าสิ่งใดหรือพฤติกรรมใดมีคุณภาพและหรือปริมาณที่จะรับได้ การตั้งเกณฑ์ต้องตั้งไว้ครั้งแรกครั้งเดียวเพื่อจะปรับปรุงคุณภาพให้ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่ตั้งไว้จะตั้งเกณฑ์การทดสอบประสิทธิภาพไว้ต่างกันไม่ได้ เช่น เมื่อมีการทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว ตั้งเกณฑ์ไว้ 60/60 แบบกลุ่มตั้งไว้ 70/70 ส่วนแบบสนาม ตั้งไว้ 80/80 ถือว่า เป็นการตั้งเกณฑ์ที่ไม่ถูกต้อง

อนึ่งเนื่องจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นเกณฑ์ต่ำสุด ดังนั้นหากการทดสอบคุณภาพของสิ่งใดหรือพฤติกรรมใดได้ผลสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หรืออนุโลมให้มีความคลาดเคลื่อนต่ำหรือสูงกว่าค่าประสิทธิภาพที่ตั้งไว้เกิน 2.5 ก็ให้ปรับเกณฑ์ขึ้นไปอีกหนึ่งขั้น แต่หากได้ค่าต่ำกว่าค่าประสิทธิภาพที่ตั้งไว้ ต้องปรับปรุงและนำไปทดสอบประสิทธิภาพใช้หลายครั้งในภาคสนามจนได้ค่าถึงเกณฑ์ที่กำหนด

2) ความหมายของเกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นระดับที่ผลิตสื่อหรือชุดการสอนจะ

พึงพอใจว่า หากสื่อหรือชุดการสอนมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว สื่อหรือชุดการสอนนั้นก็มีความค่าที่จะนำไปสอนนักเรียนและคุ้มแก่การลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภทคือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) กำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น $E_1 = \text{Efficiency of Process}$ (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) และพฤติกรรมสุดท้าย (ผลลัพธ์) กำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น $E_2 = \text{Efficiency of Product}$ (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์) โดยการประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional Behavior) คือ ประเมินผลต่อเนื่องซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยของผู้เรียน เรียกว่า “กระบวนการ” (Process) ที่เกิดจากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม ได้แก่ การทำโครงการ หรือทำรายงานเป็นกลุ่ม และรายงานบุคคล ได้แก่งานที่มอบหมายและกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้และการประเมินพฤติกรรมสุดท้าย (Terminal Behavior) คือ ประเมินผลลัพธ์ (Product) ของผู้เรียนโดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียนและการสอบไล่

ประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อร้อยละของผลการประเมินหลังเรียนทั้งหมด นั่นคือ $E_1/E_2 =$ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

กลุขมันต์ วัฒนาณรงค์ (2554) กล่าวว่า ชุดการสอนที่ผลิตขึ้นจะต้องผลิตให้ได้ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพและกระบวนการหาประสิทธิภาพที่ตั้งไว้จึงถือว่าเป็น ชุดการสอนคุณภาพ การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพและกระบวนการหาประสิทธิภาพของชุดการสอน ผู้ผลิตสามารถเลือกกำหนดได้ตามความเหมาะสมโดยใช้ดุลยพินิจของผู้ผลิตหรืออาจใช้การระดมสมองหรือการประชุมกลุ่มเฉพาะหรือกรรมวิธีอื่น ๆ ในการกำหนดระดับเกณฑ์ประสิทธิภาพและวิธีการหาประสิทธิภาพก็ได้ เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อยู่ในระดับที่ผู้ผลิตพึงพอใจ หากชุดการสอนนั้นมีประสิทธิภาพถึงระดับแล้วชุดการสอนนั้นก็มีความค่าที่จะนำไปเสนอผู้เรียนได้และให้ผลคุ้มค่าแก่การลงทุนในการผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพสามารถกระทำได้โดยการประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมต่อเนื่องระหว่างเรียน (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้ายของการเรียน (ผลลัพธ์) เป็นการกำหนดให้ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเป็น E_1 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เป็น E_2 การประเมินพฤติกรรมต่อเนื่องระหว่างเรียน ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อย ๆ หลาย ๆ อย่างเรียกว่าเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ สังเกตได้จากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม การปฏิบัติงานรายบุคคล ได้แก่ งานที่มอบหมายและกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้ ผลการประเมินมักได้จากคะแนนที่เป็นแบบฝึกหัดระหว่างเรียนเพื่อนำไปใช้คำนวณค่า E_1 หรือประสิทธิภาพของกระบวนการ

การประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย เป็นการประเมินผลลัพธ์เป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้เรียนในเนื้อหาแต่ละหน่วย โดยพิจารณาผลการสอบหลังเรียน ประสิทธิภาพของชุดการสอนจะพิจารณาจากเกณฑ์ที่ผู้ผลิตชุดการสอนจะกำหนดขึ้นว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในระดับใด จึงจะเป็นที่ยอมรับได้ว่าอยู่ในระดับเป็นที่น่าพอใจ โดยกำหนดไว้ 2 ส่วน คือในส่วนของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมอื่นใดที่กำหนดไว้ในชุดการสอนของผู้เรียนทุกคน (E_1) และเปอร์เซ็นต์

ของผลเฉลี่ยของผลการสอบหลังเรียนของผู้เรียน (E2) นั่นคือ (E1)/(E2) จะเท่ากับประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์และเกณฑ์ประสิทธิภาพที่ควรใช้ไม่ควรต่ำกว่า 80/80

จากแนวคิดเกี่ยวกับการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีและมีคุณภาพจำเป็นต้องมีการทดสอบประสิทธิภาพและได้รับการยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งสามารถทำได้โดยการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม ตามเกณฑ์ 80/80 โดยหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E2) โดยในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เลือกการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ของชัยงค์ พรหมวงศ์ (2556)

2.3 แผนการจัดการเรียนรู้

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

2.3.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการวางแผนการดำเนินการจัดการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้า เพื่อให้การจัดการเรียนรู้ในแต่ละครั้งสัมฤทธิ์ผล ซึ่งจากการศึกษามีผู้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ไว้ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความหมายเช่นเดียวกับแผนการสอน กล่าวคือ เป็นแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้หรือผลการเรียนที่คาดหวังที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการจัดการกิจกรรม การเรียนการจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแผนที่ผู้จัดการเรียนรู้จัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ ทำให้ผู้จัดการเรียนรู้ทราบว่าจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด จัดการเรียนรู้อย่างไร ชื่อสื่ออะไร และวัดผลประเมินผลด้วยวิธีใด

สมชาย รัตนทองคำ (2556) กล่าวว่า แผนการสอนคือ การวางแผนหรือจัดทำแผนการจัดการกิจกรรมสำหรับการเรียนการสอนเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้าอย่างละเอียด เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนการสอน เนื้อหาที่สอนโดยสรุป กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อวัสดุอุปกรณ์สำหรับการสอนและวิธีวัดผลประเมินผลที่ชัดเจน จากการศึกษาความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้และแผนการสอนมีความหมายเหมือนกัน คือ เป็นการวางแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ มีการกำหนดขั้นตอนและวิธีการสอนไว้อย่างชัดเจนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ มีการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ วัสดุอุปกรณ์ และการวัดผลประเมินผล ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์และสมรรถนะรายวิชาตามที่หลักสูตรกำหนดไว้

2.3.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญต่อผู้สอนและผู้เรียนอย่างยิ่ง เพราะทำให้ผู้สอนจัดการเรียนรู้ และผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับหลักสูตรและ บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย (2558) ได้กล่าวถึง ความสำคัญแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งกล่าวโดยสรุปได้ ดังนี้

1) แผนการจัดการเรียนรู้จะสะท้อนให้เห็นถึงการใช้เทคนิคการสอน สื่อนวัตกรรม และจิตวิทยาการ เรียนรู้มาผสมผสานกันหรือประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนที่ตนเองสอนอยู่

2) แผนการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า หาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิค การสอน สื่อนวัตกรรม และวิธีการวัดและประเมินผล

3) แผนการจัดการเรียนรู้ทำให้ครูผู้สอนและครูที่จะปฏิบัติการสอนแทนสามารถปฏิบัติการสอนแทนได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ

4) แผนการจัดการเรียนรู้ที่เป็นหลักฐานที่แสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน การวัด และประเมินผลที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป

5) แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญในวิชาชีพครู ซึ่งสามารถนำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการ เพื่อขอเลื่อนวิทยฐานะหรือตำแหน่งได้

นนทลี พรธาดาวิทย์ (2561) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญ จำแนกได้ 9 ประการ ดังนี้

1) เป็นเสมือนแผนที่เดินทางสำหรับผู้สอนเพื่อนำพาผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย ที่มีการวิเคราะห์บริบทแวดล้อมอย่างชัดเจน ทั้งหลักสูตร ผู้สอน ผู้เรียน และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียน นำไปสู่การกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหา ผู้เรียนและบริบทแวดล้อมที่ได้วิเคราะห์ไว้

2) ทำให้ผู้สอนมีแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ตรงและสอดคล้องกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในหลักสูตร ทักษะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในสาระการเรียนรู้แต่ละกลุ่ม

3) ทำให้ผู้สอนมั่นใจในการสอน เพราะได้มีการเตรียมการล่วงหน้าอย่างมีระบบและมีการวิเคราะห์อย่างรอบคอบ

4) ทำให้ผู้สอน สอนสบายและสนุกเพราะได้วางแผนล่วงหน้า

5) ทำให้ผู้อื่นสอนแทนได้ กรณีผู้สอนมีเหตุจำเป็นไม่ต้องสอนได้

6) ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีเป้าหมาย เกิดความคงทนของทักษะและพฤติกรรมการเรียนรู้

7) ทำให้ผู้เรียนมีความศรัทธาและมีเจตคติที่ดีต่อผู้สอน เพราะการสอนที่มีการจัดเตรียมอย่างเป็นระบบ ผู้เรียนสามารถสัมผัสถึงความตั้งใจของผู้สอนได้

8) ทำให้ผู้สอนเตรียมสื่อ/อุปกรณ์ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

9) ทำให้มีแนวทางวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย ตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้

จากการศึกษาความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ สามารถสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้นั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะช่วยให้ผู้สอน สอนได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว แผนการจัดการเรียนรู้อย่างยังเป็นตัวช่วยในการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างครบถ้วนตามความมุ่งหมายของหลักสูตร ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่อันสำคัญยิ่งของครูที่จะต้องศึกษา พัฒนา ปรับปรุง แผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหลักสูตร มีความเหมาะสมกับการเรียนรู้และธรรมชาติของผู้เรียนอยู่เสมอ

2.3.3 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจากนักวิชาการต่าง ๆ ดังนี้

ชวลิต ชุกก่าแพง (2551) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ต้องประกอบด้วยลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

- 1) มีผลการเรียนรู้ที่คาดหวังอย่างชัดเจน
- 2) กิจกรรมการสอนชัดเจน นำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- 3) บทบาทและพฤติกรรมของผู้สอนในการอำนวยความสะดวกในการจัดกิจกรรม

การเรียนการสอนที่ชัดเจน

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวว่า แผนการสอนที่ดีจะช่วยให้การจัดการเรียนการสอนประสบความสำเร็จได้ดี ดังนั้น ผู้สอนจึงควรทราบถึงลักษณะของแผนการสอนที่ดี ดังนี้

- 1) สอดคล้องกับหลักสูตรและแนวการสอนของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
- 2) นำไปใช้สอนได้จริงและมีประสิทธิภาพ
- 3) เขียนอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ เหมาะสมกับผู้เรียนและเวลาที่กำหนด
- 4) มีความกระชับชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงกัน
- 5) มีรายละเอียดมากพอที่ทำให้ผู้อ่านสามารถนำไปใช้สอนได้
- 6) ทุกหัวข้อในแผนการสอนมีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน

ศุภลักษณ์ ทองจิ้น (2558) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ควรมีลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

1) เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำส่งเสริม หรือกระตุ้นให้กิจกรรมที่ผู้เรียนดำเนินการเป็นไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2) เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนค้นพบคำตอบหรือทำสำเร็จด้วยตนเอง โดยผู้สอนต้องลดบทบาทจากผู้บอกคำตอบมาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหา ให้ผู้เรียนคิดแก้ไขหรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง

3) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนรับรู้และเรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการ และสามารถนำกระบวนการไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนได้ใช้นวัตกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้และผู้เรียน

5) เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวัสดุอุปกรณ์ แหล่งการเรียนรู้ในชุมชน และภูมิปัญญาท้องถิ่น

จากการศึกษาลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี สามารถสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้นต้องมีความเหมาะสมกับผู้เรียนและสอดคล้องกับหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีเนื้อหาที่มีความชัดเจน ถูกต้อง เหมาะสม และสัมพันธ์กันกับใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ และการวัดผลและประเมินผล นำไปใช้จัดการเรียนรู้ได้จริงสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีได้

2.3.4 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้จากนักวิชาการต่าง ๆ ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) กล่าวว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้เกิดจากความพยายามตอบคำถาม ดังต่อไปนี้

- 1) จัดการเรียนรู้อะไร (หน่วย หัวเรื่อง ความคิดรวบยอด หรือสาระสำคัญ)
- 2) เพื่อจุดประสงค์อะไร
- 3) ตัวสาระอะไร (โครงร่างเนื้อหา)
- 4) ใช้วิธีใด (กิจกรรมการเรียนการจัดการเรียนรู้)
- 5) ใช้เครื่องมืออะไร (สื่อการเรียนการจัดการเรียนรู้)
- 6) ทราบได้อย่างไรว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ (วัดผลประเมินผล)

เพื่อตอบคำถามดังกล่าว จึงกำหนดให้แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบ ดังนี้

- 1.1) กลุ่มสาระการเรียนรู้ หน่วยที่จัดการเรียนรู้และสาระสำคัญ (ความคิดรวบยอด)
- 1.2) จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
- 1.3) สาระการเรียนรู้
- 1.4) กิจกรรมการเรียนการจัดการเรียนรู้
- 1.5) สื่อการเรียนการจัดการเรียนรู้
- 1.6) วัดผลประเมินผล

ดังนั้น ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ จึงต้องเขียนให้ครบถ้วนทุกหัวข้อดังกล่าว

นันทน์ภัส นิยมทรัพย์ (2560) กล่าวถึงแผนการจัดการเรียนรู้ว่า สถานศึกษาแต่ละแห่งจะมีการกำหนดแบบฟอร์มหรือรูปแบบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีหัวข้อต่างกันไปตามจุดเน้นและความเป็นเอกลักษณ์ของสถานศึกษาแต่ละแห่ง อย่างไรก็ตามหัวข้อหรือส่วนประกอบต่าง ๆ ในแผนไม่ได้มีข้อกำหนดตายตัวว่าควรหรือไม่ควรใส่อะไรลงไปมากนักเพียงใด ครูที่เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ต้องคำนึงถึงเสมอว่าแผนที่ตนนั้นต้องมีรายละเอียดเพียงพอที่เพื่อนครูคนอื่นก็สามารถนำไปใช้พัฒนาผู้เรียนได้อย่างเรียบร้อยราบรื่นเมื่อตนไม่อยู่ หัวข้อที่ควรในแผนและจะขาด

ไม่ได้นั้น จะยึดตามองค์ประกอบ 3 ประการ คือ จุดมุ่งหมาย ประสบการณ์ และการประเมินผล ซึ่งอาจจำแนกไว้ในชื่อของลูกอมโอเล่ (OLE) นอกจากนี้สามารถเพิ่มหัวข้ออื่นได้ตามความเหมาะสม

- 1) O Objective = จุดมุ่งหมาย/ วัตถุประสงค์
- 2) L Learning Experience = กิจกรรม/ ประสบการณ์การเรียนรู้
- 3) E Evaluation = การประเมินผลการเรียนการสอน

สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ (2561) กล่าวว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้มุ่งเน้นสมรรถนะ ต้องประกอบด้วยหัวข้อ ดังนี้

1) จุดประสงค์รายวิชา หมายถึง ข้อความที่ระบุคุณลักษณะการเรียนรู้และความสามารถที่ครูต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียนหลังจากที่นักเรียนได้ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ในเรื่องหรือบทหนึ่ง ๆ (กำหนดไว้ในหลักสูตร)

2) สมรรถนะรายวิชา หมายถึง ข้อความที่แสดงความสามารถในการประยุกต์ใช้ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะปฏิบัติและทักษะความคิดในการปฏิบัติงาน โดยให้เขียนครอบคลุม 3 ด้าน คือ พุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย (กำหนดไว้ในหลักสูตร)

3) คำอธิบายรายวิชา หมายถึง การเขียนบรรยายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ครูจะต้องสอนที่อาจจะอยู่ในรูปหัวข้อเรื่องในภาคทฤษฎี หรือในลักษณะงานย่อยต่าง ๆ ที่จะต้องมีการฝึกหัดให้แก่ผู้เรียนในวิชาปฏิบัติซึ่งได้จากการวิเคราะห์งานแล้ว (กำหนดไว้ในหลักสูตร)

4) หน่วยการเรียนรู้ หมายถึง ข้อความที่แสดงถึงหัวข้อที่จะสอน ซึ่งในการกำหนดหัวข้อเรื่อง สามารถทำได้โดยใช้แผนภูมิปะการัง หรือ Scalar Pattern ซึ่งอาจเป็นหัวข้อหลักและหัวข้อย่อย โดยต้องกำหนดจำนวนชั่วโมงและสัปดาห์ในการสอน (ไม่เกิน 18 สัปดาห์) ในหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วย ต้องกำหนดสมรรถนะที่เกิดขึ้นกับนักเรียนให้ครบทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์

5) สาระสำคัญ หมายถึง ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเนื้อหา หลักการ วิธีการที่ต้องการจะให้ผู้เรียนได้รับหลังจากการเรียนรู้ในหน่วยนั้น

6) สมรรถนะประจำหน่วย หมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ทักษะ คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของหน่วยนั้น

7) จุดประสงค์การเรียนรู้ หมายถึง ข้อความที่แสดงถึงผู้เรียนเกิดจากการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยผู้เรียนแสดงพฤติกรรมนั้นมี 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์

8) เนื้อหาวิชาสาระการเรียนรู้ หมายถึง รายละเอียดที่เชื่อมโยงกับสาระสำคัญและสอดคล้องกับใบเนื้อหาสาระ มักจะเขียนเนื้อหาสาระการเรียนรู้จากการรวบรวมจากหนังสือ วารสาร งานวิจัย ประสบการณ์ผู้สอน ฯลฯ แล้วเรียบเรียงความสำคัญและจำแนกออกเป็น 3 ระดับ คือ เนื้อหาที่ต้องรู้ เนื้อหาที่ควรรู้ และเนื้อหาที่น่าน่าจะรู้

9) กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการ วิธีการจัดการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด รวมทั้งทักษะ กระบวนการ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ลักษณะของกิจกรรมหรือกระบวนการจัดการเรียนรู้ มี 3 ชั้น คือ ชั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ชั้นการเรียนรู้ และชั้นการสรุป

10) สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้ หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่ใช้เป็นเครื่องมือหรือช่องทางที่ทำให้การสอนของครูถึงผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนเรียนตามจุดประสงค์ได้ดีและมีความเข้าใจ ในเนื้อหาที่จะเรียนรู้ ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโสตทัศน หุ่นจำลองหรือของจริง เป็นต้น

11) เอกสารประกอบการเรียนรู้ หมายถึง เอกสารที่ครูจัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนของนักเรียน ได้แก่ ใบปฏิบัติงาน ใบสั่งงาน ใบมอบหมายงาน

12) การบูรณาการ/ความสัมพันธ์กับวิชาอื่น หมายถึง การเรียนรู้ที่เชื่อมโยงศาสตร์สาขาต่าง ๆ ที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกันมาผสมผสานเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ที่มีความหมายมีความหลากหลายและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

13) การวัดและประเมินผล หมายถึง การตรวจสอบจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้ เช่น แบบทดสอบ แบบประเมินทักษะ แบบสังเกต แบบบันทึกพฤติกรรมกรการเรียนรู้และแบบสัมภาษณ์ เป็นต้น

14) บันทึกหลังสอน หมายถึง เป็นการสรุปและแสดงผลการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้ว่าสามารถจัดกิจกรรมได้บรรลุผลการเรียนรู้หรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคใดบ้างที่ต้องแก้ไขมีพฤติกรรมของผู้เรียนใดบ้างที่ต้องพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

จากการกล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการศึกษาค้นคว้าของแผนการจัดการเรียนรู้จะช่วยให้ครูสามารถสร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีระบบและมีคุณภาพมากขึ้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้อ้างอิงองค์ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ของสำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ (2561) ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษา

2.4 วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ จากนักวิชาการต่าง ๆ ดังนี้

2.4.1 ความหมายของการสอนแบบบทบาทสมมติ

จากการศึกษาความหมายของการสอนแบบบทบาทสมมติ มีนักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

ทิศนา แคมมณี (2560) กล่าวว่า วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงและแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตนเองและนำเอาการแสดงออกของผู้แสดงทั้งด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบมาเป็นข้อมูลในการอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

นันทน์ภัส นิยมทรัพย์ (2560) กล่าวว่า วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติเป็นการจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนได้สวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงและแสดงตามความรู้สึกนึกคิดของตนเองแล้วสะท้อนความรู้สึกนึกคิดของผู้แสดงและผู้ชมมาใช้ในการอภิปราย

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2562) กล่าวว่า บทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้ในการสอนโดยสร้างสถานการณ์สมมติขึ้นให้สอดคล้องกับบทเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกเป็นบุคคลต่าง ๆ ตามหัวข้อที่กำหนด แสดงออกถึงพฤติกรรมบุคคลที่ผู้เรียนได้รับบทบาท เป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้ทดลอง และเรียนรู้ในการปรับพฤติกรรมของตนในสถานะต่าง ๆ และหาทางแก้ไขปัญหาและตัดสินใจอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เข้าใจถึงการกระทำ ความรู้สึก เหตุผลของบุคคลที่สวมบทบาทดังกล่าวในชีวิตจริง

เสาวคนธ์ จันทะมาต (2565) กล่าวโดยสรุปว่า การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ที่กำหนด ในการใช้วิธีการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนควรมีการเตรียมการสอนและกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเพื่อให้ผู้แสดงมีความเข้าใจ และควรมีการกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนด้วย และก่อนเริ่มการแสดง ผู้สอนควรเลือกผู้แสดงที่ใกล้เคียงกับบทบาทนั้นเพื่อให้การแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นและควรมีการเตรียมผู้สังเกตการณ์ เพื่อมุ่งให้เกิดการเรียนรู้เป็นสำคัญ หลังจากการแสดงเสร็จสิ้นผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายเพื่อสรุปผลของการแสดงซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์

จากการศึกษาความหมายของการสอนแบบบทบาทสมมติ สามารถสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ เป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนสวมบทบาทเป็นตัวละครหรือบุคคลในสถานการณ์ที่จำลองขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการสื่อสาร การแก้ปัญหา และการตัดสินใจในสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับชีวิตจริง โดยการจัดการเรียนรู้ต้องเน้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามบทบาทที่ได้รับมอบหมาย โดยครูผู้สอนมีการจำลองสถานการณ์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์หรือการอภิปรายร่วมกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มีทักษะการสื่อสาร ความคิดสร้างสรรค์ คิดแก้ปัญหา และตัดสินใจได้ดีขึ้น

2.4.2 ขั้นตอนการสอนแบบบทบาทสมมติ

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการสอนแบบบทบาทสมมติ จากนักวิชาการต่าง ๆ ดังนี้

Fannie R. Shaftel และ George Shaftel (1970) เสนอขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไว้ 7 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) การเตรียมความพร้อม
- 2) การเลือกผู้เข้าร่วมการแสดงบทบาทสมมติ
- 3) การเตรียมผู้ชม ผู้สังเกตการณ์
- 4) การแสดงบทบาทสมมติ
- 5) การอภิปรายและประเมินผล
- 6) การแสดงซ้ำ
- 7) การแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปเป็นหลักการ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553) กล่าวว่า วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติมีขั้นตอนการสอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) ชั้นเตรียมการสอน เป็นการเตรียมใน 2 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ การเตรียมจุดประสงค์ของการแสดงบทบาทสมมติให้แน่ชัดและเฉพาะเจาะจงว่าต้องการให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจอะไรบ้างจากการแสดง และการเตรียมสถานการณ์สมมติ เพื่อเล่าให้ผู้เรียนฟังโดยให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ อาจเตรียมเขียนไว้ละเอียดเพื่อมอบให้แก่ผู้เรียนหรือเตรียมเฉพาะสถานการณ์เพื่อเล่าให้ผู้เรียนฟังส่วนรายละเอียดผู้เรียนต้องคิดเอง

2) ชั้นดำเนินการสอน จัดแบ่งย่อยได้ 7 ขั้นตอน ดังนี้

2.1) ชี้นำเข้าสู่การแสดงบทบาทสมมติ

2.2) ชั้นเลือกผู้แสดง เมื่อผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมแล้วผู้สอนจะจัดตัวผู้แสดงในบทบาทต่าง ๆ ในการเลือกตัวผู้แสดงนั้นอาจใช้วิธี ดังนี้

2.2.1) เลือกอย่างเจาะจง เช่น เลือกผู้ที่มีปัญหาออกมาแสดง

2.2.2) เลือกผู้ที่มีบุคลิกลักษณะคุณสมบัติมีความสามารถเหมาะสมกับ

บทบาทที่กำหนด

2.2.3) เลือกผู้แสดงอาสาสมัครเพื่อให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการเรียนและ

การตัดสินใจ

2.3) เตรียมความพร้อมของผู้แสดง ให้ความรู้ผู้แสดงได้เตรียมทำเข้าใจและตกลงกัน รวมทั้งผู้สอนให้กำลังใจ

ลงกัน รวมทั้งผู้สอนให้กำลังใจ

2.4) การจัดฉากการแสดง อาจจัดแบบง่าย ๆ คำนึงถึงความประหยัดทั้งเวลา

และทรัพยากร

2.5) การเตรียมผู้สังเกตการณ์ ช่วยกันดูและบันทึกพฤติกรรมและเหตุการณ์ที่

เกิดขึ้น

2.6) การแสดง เมื่อทุกฝ่ายพร้อมแล้วจึงเริ่มแสดง ควรปล่อยให้การแสดงเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ควรขัดกลางคัน

2.7) การตัดบท ควรจะทำเมื่อการแสดงให้ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปรายได้ ผู้ชมพอจะเล่าได้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรถ้ามีการแสดงต่อไป ผู้แสดงไม่สามารถแสดงต่อไปได้ เพราะเกิดความเข้าใจผิดบางประการหรือเกิดอารมณ์สะท้อนใจมากเกินไปและการแสดงยืดเยื้อ

3) ชั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง เป็นขั้นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้สังเกตเห็นและนำมาวิเคราะห์หรืออภิปรายจนเกิดเป็นการเรียนรู้ที่มีความหมายสำหรับตนเอง

4) ชั้นแสดงเพิ่มเติม หลังอภิปรายแล้ว กลุ่มอาจเสนอแนวทางใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหาหรือตัดสินใจ ครูอาจให้มีการแสดงเพิ่มเติมก็ได้

5) ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป หลังการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงบทบาทสมมติแล้วครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่มีส่วนสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ได้ศึกษาซึ่งกันและกัน

ทีศนา แคมมณี (2560) กล่าวว่า วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติมีขั้นตอนการสอนที่สำคัญ 9 ขั้นตอน ดังนี้

1) นำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ ผู้สอนนำเสนอสถานการณ์ ปัญหา และบทบาทสมมติที่มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริงและมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน บทบาทสมมติที่กำหนด จะมีรายละเอียดมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนหากต้องการให้ผู้เรียนเปิดเผยความคิดความรู้สึกของตนมาก บทบาทที่ให้อาจมีลักษณะเปิดกว้าง กำหนดรายละเอียดให้น้อย แต่หากต้องการจะเจาะประเด็นเฉพาะอย่าง บทบาทสมมติอาจกำหนดรายละเอียดควบคุมการแสดงของผู้เรียนให้มุ่งไปที่ประเด็นเฉพาะนั้น

2) เลือกผู้แสดงบทบาท ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันเลือกผู้แสดงหรือให้ผู้เรียนอาสาสมัครได้ แล้วแต่ความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์และการวินิจฉัยของผู้สอน

3) จัดฉาก การจัดฉากนั้นจัดได้ตามความพร้อมและสภาพการณ์ที่เป็นอยู่

4) เตรียมผู้สังเกตการณ์ ก่อนการแสดงผู้สอนต้องเตรียมผู้ชมว่าควรสังเกตอะไรและปฏิบัติอย่างไร เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

5) แสดง ผู้แสดงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในสิ่งที่จะทำให้ผู้ชมเข้าใจเรื่องราวหรือเหตุการณ์ ผู้แสดงจะต้องแสดงออกตามบทบาทที่ตนได้รับให้ดีที่สุด

6) อภิปรายและประเมินผล ส่วนใหญ่แบ่งเป็นกลุ่มย่อย เป็นการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ การแสดงออกของผู้แสดง และควรเปิดโอกาสให้ผู้แสดงได้แสดงความคิดเห็นด้วย

7) แสดงเพิ่มเติม มีการแสดงเพิ่มเติมหากผู้เรียนเสนอแนะทางออกอื่นนอกเหนือจากที่ได้แสดงไปแล้ว

8) อภิปรายและประเมินผลอีกครั้ง หลังการแสดงเพิ่มเติม กลุ่มควรอภิปรายและประเมินผลเกี่ยวกับการแสดงครั้งใหม่ด้วย

9) แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปผลการเรียนรู้ แต่ละกลุ่มสรุปผลการอภิปรายของกลุ่มตนและหาข้อสรุปรวมหรือการเรียนรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึก คิดเห็น ค่านิยม คุณธรรมจริยธรรมและพฤติกรรมของบุคคล

นันทน์ภัส นิยมทรัพย์ (2560) กล่าวว่า การสอนแบบบทบาทสมมติ มีขั้นตอนการสอน 7 ขั้นตอน ดังนี้

1) ผู้สอนอธิบายจุดประสงค์การเรียนรู้และเชื่อมโยงให้เห็นตัวอย่างที่สอดคล้องกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวในชีวิตจริง

2) ผู้เรียนนำเสนอสถานการณ์สมมติและเรื่องราวที่ตนเองเข้าใจหรือเคยพบเห็น

3) ผู้เรียนเลือกเรื่องราว บุคคลในเรื่องราวและเลือกผู้แสดงบทบาท

4) ผู้สอนเตรียมผู้สังเกตการณ์

5) ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดงและความรู้สึกของผู้ชมที่มีต่อบุคคลในเรื่องราวที่ได้ชม

6) ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ

7) ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ (2562) กล่าวว่า บทบาทสมมติ (Role Playing) สามารถจัดได้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) **ขั้นเตรียมการ** เป็นขั้นของการวิเคราะห์ปัญหาหรือประเด็นที่จะนำเข้าสู่การแสดง แล้วกำหนดสถานการณ์และบทบาทสมมติ
- 2) **ขั้นแสดง** ประกอบด้วยการอุ่นเครื่อง การเลือกตัวผู้แสดง การจัดวางฉากตัวแสดง การเตรียมตัวผู้สังเกตการณ์ การเตรียมความพร้อมก่อนแสดง การแสดง และการดับบท
- 3) **การวิเคราะห์และอภิปรายผล** นักศึกษาและผู้สอนร่วมกันอภิปรายและแสดงความคิดเห็น มีการแบ่งกลุ่มย่อย ให้แต่ละกลุ่มมีทั้งผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์ ผู้สอนตั้งคำถามกว้าง ๆ เพื่อกระตุ้นนักศึกษาให้คิดและหาคำตอบ
- 4) **ขั้นแสดงเพิ่มเติม** เป็นขั้นที่เมื่อมีการอภิปรายเสนอความคิดเห็นแล้ว อาจมีการเสนอแนะแนวความคิดใหม่ในการแก้ไขปัญหาหรือการตัดสินใจ ในการแสดงครั้งแรกอาจยังไม่ได้ผลไม่เป็นที่น่าพอใจ ผู้สอนอาจให้มีการแสดงเพิ่มเติมได้
- 5) **ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปเป็นหลักการ** นักศึกษาร่วมกันอภิปรายและเล่าประสบการณ์ ทำให้ได้แนวคิดที่หลากหลายกว้างขวางขึ้น ทำให้เห็นว่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริงและสามารถสรุปหาข้อยุติหรือความคิดรวบยอดหรือหลักการสำคัญที่ได้จากการเรียนรู้

จากการศึกษาขั้นตอนการสอนแบบบทบาทสมมติ สามารถสรุปได้ว่า ขั้นตอนการสอนนั้นมีหลากหลายขั้นตอน โดยนักวิชาการได้กล่าวไว้อย่างสอดคล้องกัน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกและปรับประยุกต์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ มาใช้ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้ 1) นำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ 2) ขั้นเลือกผู้แสดงและจัดฉาก 3) ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ 4) ขั้นแสดงบทบาทและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก 5) ขั้นอภิปรายและประเมินผล (หากมีข้อเสนอแนะอาจให้แสดงอีกครั้งและประเมินผลเพิ่มเติมได้) และ 6) แลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปผลการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยใช้จัดการเรียนรู้ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่ การพูดสัมภาษณ์ การพูดสาธิต การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย

2.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการพูด ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้า เอกสาร หนังสือในประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้

2.5.1 ความหมายของการพูด

การพูดเป็นการสื่อสารความหมาย โดยการใช้ถ้อยคำและกิริยาท่าทาง เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของการพูดไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

ลักษณะ สตะเวทิน (2536) กล่าวว่า การพูดเป็นทั้งศิลป์และศาสตร์ ที่เป็น “ศิลป์” เนื่องจากเป็นวิชาที่ต้องศึกษาเล่าเรียน จะต้องขยันฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจนเกิดความชำนาญและมีความมั่นใจ สามารถพูดได้อย่างแคล่วคล่อง ในขณะที่เดียวกันอาจกล่าวได้ว่าการพูดเก่ง หรือพูดเป็นนั้น นับเป็นศิลปะเฉพาะตัวได้ และที่กล่าวว่า เป็น “ศาสตร์” นั้น หมายความว่า การพูดที่ดีจะต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการต่าง ๆ ซึ่งผู้พูดต้องยึดเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ผู้พูดจะต้อง

กำหนดจุดมุ่งหมายในการพูดที่ชัดเจน มีการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิจกรรมารยาทที่สอดคล้องเหมาะสมกับวาระและโอกาสของการพูด

สมจิต ชิวปรีชา (2540) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด หมายถึง การติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกันระหว่างมนุษย์ โดยการใช้เสียง ภาษา แวตตา สีหน้า ท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดจากผู้พูดไปยัง ผู้ฟังให้เกิดความเข้าใจกัน

พิมพ์พากรณ์ บุญประเสริฐ (2558) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมสำคัญของมนุษย์ที่ใช้ในกระบวนการการสื่อสาร กล่าวคือ การพูดเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาโดยการใช้ถ้อยคำภาษา เรียกว่า วจนภาษา (verbal language) ร่วมกับภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ คือ ท่าทาง สีหน้า น้ำเสียง ซึ่งเรียกว่า อวัจนภาษา (nonverbal language)

พิสมร ชูเอม (2561) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็น และความต้องการของผู้พูดด้วยการเปล่งถ้อยคำออกมา ประกอบกับการสื่อสารผ่าน น้ำเสียง แวตตา กิริยาท่าทางให้ผู้ฟังรับรู้ เข้าใจ และตอบสนองได้ตามความต้องการของผู้พูด

ภัทรภร บุญศร (2562) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การใช้ความสามารถทางด้านภาษารวมถึงท่าทาง ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดที่จะถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงกิริยาอาการในการพูด (Non-Verbal Language) เพื่อประกอบการพูดให้สอดคล้องและถูกต้อง เหมาะสมกับโอกาส วัฒนธรรมและประเพณีนิยมของสังคม

จากการศึกษาความหมายของการพูดสามารถสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง กระบวนการสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งในการสื่อสารแต่ละครั้งจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ให้แน่ชัดเสมอ สามารถจำแนกได้ 2 ประเภทคือ วจนภาษา เป็นการสื่อสารที่ใช้ถ้อยคำในการสื่อสาร และอวัจนภาษา คือ การไม่ใช้ถ้อยคำในการสื่อสาร แต่ใช้ท่าทาง กิริยาอาการ สายตา หรือน้ำเสียงในการสื่อสาร ให้มีความเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์

2.5.2 ความสำคัญของการพูด

การพูดนับเป็นทักษะที่มีความสำคัญยิ่ง เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการสื่อสารอย่างหนึ่งที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การประกอบอาชีพ หรือการประกอบกิจการอื่น ซึ่งล้วนแล้วแต่จะต้องใช้การพูดในการสื่อสารเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้ได้มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดดังนี้

ศักดา ปันเหนงเพ็ชร (2554) กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นสิ่งสำคัญและมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ทั้งการพัฒนาบุคลิกภาพและด้านการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านบุคลิกภาพนั้นจะทำให้มนุษย์รู้จักตัวตนผ่านการพูด ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงความสามารถด้านการคิด อารมณ์และจิตใจอย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้ว่า คำพูดเป็นสื่อของความคิดและความเป็นตัวตนของบุคคลนั้น ๆ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหมั่นฝึกฝนทักษะการพูดให้เกิดความชำนาญ

พิมพ์พากรณ์ บุญประเสริฐ (2558) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ เป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นที่สุดในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะมนุษย์ต้องใช้การพูดในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในชีวิตประจำวัน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ดังนั้น การพูดจึงมี

ความสำคัญหลายประการ เช่น ช่วยสร้างความเข้าใจและมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ช่วยสร้างความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ช่วยเตรียมตัวในการเป็นผู้นำที่ดี ช่วยสร้างรากฐานประชาธิปไตย และช่วยพัฒนาบุคลิกภาพให้ดีขึ้น

กิจจา บานชื่น (2562) กล่าวว่า การพูดมีความสำคัญต่อการติดต่อสื่อสารเป็นอันมาก ไม่ว่าจะประกอบกับกิจกรรมงานใดหรือคบหาสมาคมกับผู้ใด ผู้ที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจการงาน ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพในการพูดทั้งสิ้น การพูดมีความสำคัญต่อตนเอง เพราะถ้าผู้พูดมีศิลปะในการพูดก็จะเป็นคุณแก่ตนเอง ส่วนในด้านสังคมนั้น เนื่องจากต้องคบหาสมาคมและพึ่งพาอาศัยกัน การที่จะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขนั้น จำเป็นต้องเป็นคน “พูดดี” คือ พูดไพเราะน่าฟังและถูกต้องด้วยการพูดที่ดี เป็นการแลกเปลี่ยนระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง อาจเป็นระหว่างคนสองคนหรือเป็นกลุ่มใหญ่กว่านั้นการพูดจึงมีความสำคัญ

ลลนา เสาวภา (2563) กล่าวว่า การพูดเป็นสิ่งสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การแลกเปลี่ยนความรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น เพื่อให้เกิดความเข้าใจกัน เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ ความสำคัญของการพูด มีดังนี้

- 1) เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ช่วยในการทำงานและการดำรงชีวิตประจำวันได้
- 2) เป็นเครื่องมือในการเข้าสมาคมและสร้างมนุษยสัมพันธ์
- 3) เป็นเครื่องมือปลูกฝังความเชื่อทางศาสนา เป็นการพูดโน้มน้าวใจของคนในสังคมให้เชื่อสิ่งที่ดีงามและประพฤติตนดี
- 4) เป็นเครื่องมือในการปกครอง ให้บุคคลรู้จักพูดในสิ่งที่ควร กล่าวเสนอแนะ แสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ถูกที่ควร
- 5) เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ เช่น นักพูด พิธีกร นักจัดรายการ พนักงานขาย จิตแพทย์ ผู้บริหาร ฯลฯ
- 6) เป็นเครื่องมือในการอบรมสั่งสอนของครูต่อศิษย์ พ่อแม่ต่อลูก ให้ความรู้ ความคิด และประสบการณ์ต่าง ๆ
- 7) เป็นเครื่องมือในการโน้มน้าวใจให้เกิดประโยชน์แก่บุคคล สังคม และประเทศชาติ
- 8) เป็นเครื่องมือในการปลอบประโลมใจ การพูดเพื่อให้กำลังใจเป็นสิ่งสำคัญและสร้างสิ่งดี ๆ ให้เกิดขึ้นในสังคมได้

จากการศึกษาความสำคัญของการพูดสามารถสรุปได้ว่า การพูดนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมืออันสำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน งานอาชีพ การศึกษา หรือการปกครองเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ จึงต้องหมั่นฝึกฝนให้การพูดของตนเองให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ

2.5.3 จุดมุ่งหมายทั่วไปของการพูด

การพูดในแต่ละครั้งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีกำหนดจุดมุ่งหมายในการพูด เนื่องจากเป็นจุดเริ่มต้นของการพูดสื่อสารให้ประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงต้องคำนึงถึงการกำหนดจุดมุ่งหมายของการพูดทุกครั้ง ซึ่งได้มีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพูด ดังนี้

บัญญัติ อยุธยา (2551) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการพูด สามารถจำแนกได้ 4 ประเด็น ดังนี้

1) การพูดเพื่อให้ความรู้ ผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องที่พูดอย่างถ่องแท้ ชัดเจน สามารถนำไปพูดอธิบายขยายความให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจน ถูกต้องตามจริง เช่น การบรรยาย การรายงาน การชี้แจง และการตอบคำถามที่ต้องการข้อเท็จจริง

2) การพูดเพื่อความบันเทิง เป็นการพูดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลินเพลิน สร้างสรรค์ และจรรโลงใจ เช่น การพูดในงานเลี้ยง การพบปะสังสรรค์ การสนทนากัน ระหว่างเพื่อน เป็นต้น

3) การพูดเพื่อจูงใจ เป็นการพูดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ฟังทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างจริงจัง ได้แก่ การเปลี่ยนแนวความคิด ทศนคติหรือพฤติกรรมไปตามผู้พูด ทั้งนี้ผู้พูดต้องมีข้อเท็จจริง และเหตุผลที่สามารถพิสูจน์ได้ มีตัวอย่างประกอบชัดเจน เช่น การหาเสียง การโฆษณาสินค้า การโต้วาที การพูดขอรื่อง

4) การพูดเพื่อแสดงความรู้สึกร เป็นการพูดในโอกาสพิเศษต่าง ๆ ที่อยู่ในลักษณะของพิธีการ ผู้พูดต้องระมัดระวังเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับโอกาส เช่น การกล่าวต้อนรับ การกล่าวแสดงความยินดีในงานพิธีมงคลสมรส การกล่าวสดุดี การกล่าวไว้อาลัย เป็นต้น

อาจารย์โปรแกรมวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (2560) กล่าวว่า การพูดในแต่ละโอกาส แม้ผู้พูดจะมีจุดประสงค์ของการพูดแตกต่างกัน แต่ถ้าพิจารณาถึงจุดประสงค์ของการพูดในภาพรวมแล้ว อาจแบ่งจุดประสงค์ของการพูดได้ 4 ประการ ดังนี้

1) เพื่อสอนหรือแจ้งข่าวสารให้ทราบ เป็นการพูดที่ต้องการให้ผู้ฟังเกิดการเรียนรู้หรือทราบในสิ่งที่ควรทราบ เช่น การสอนหรือบรรยายในชั้นเรียน การฝึกอบรมพนักงาน การแจ้งให้ทราบคำสั่ง ระเบียบข้อบังคับที่ออกใหม่ หรือการเสนอข่าวสารของรัฐบาลเพื่อให้ประชาชนทราบ เป็นต้น

2) เพื่อเกลี้ยกล่อมหรือจูงใจ เป็นการพูดที่ต้องการให้ผู้ฟังเห็นคล้อยตามและปฏิบัติตามคำโน้มน้าวของผู้พูด ซึ่งมักใช้วิธีชี้ให้เห็นประโยชน์ในการปฏิบัติตาม ทำให้เชื่อหรือเห็นด้วยกับความคิด เช่น การพูดเชิญชวนให้ซื้อสินค้า การสัมภาษณ์ผู้สมัครงาน หรือการอภิปรายให้เห็นด้วยกับวาระที่เสนอในการประชุม เป็นต้น

3) เพื่อกระตุ้นหรือสร้างความประทับใจ เป็นการพูดเพื่อสร้างขวัญกำลังใจ หรือปลงบันดาลใจ เช่น การพูดหาเสียง การพูดให้เกิดการร่วมแรงร่วมใจในการแข่งขันกีฬา การพูดในโอกาสสำเร็จการศึกษา หรือการพูดของวิทยากรซึ่งมักพูดทิ้งท้ายให้กลับไปคิดต่อ เป็นต้น

4) เพื่อความบันเทิง เป็นการพูดที่ต้องการบำรุงจิตใจผู้ฟัง เพื่อให้เกิดความสุขหรือให้ยึดมั่นในความดีงามตามที่คุณผู้พูดเคยได้รับประสบการณ์มา เช่น การกล่าวถึงความสำเร็จของชีวิต การพูดคุยถึงวรรณกรรมหรือบทละคร การเล่านิทานหรือเรื่องตลกขบขันประเภทประเทืองอารมณ์ เป็นต้น

อมรรัตน์ ฉายศรี (2562) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการพูดสามารถจำแนกได้ 3 ประการ ดังนี้

1) เพื่อให้ความรู้ เป็นการพูดที่มุ่งหวังให้ผู้ฟังได้รับความรู้ ความเข้าใจ และความคิดอันเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพ ทำให้การดำเนินงานราบรื่น มีประสิทธิภาพและพัฒนาอย่าง

ต่อเนื่องในทุก ๆ อาชีพ ผู้พูดต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะพูด และต้องพูดให้ตรงประเด็น อาจใช้รูปแบบการพูดที่หลากหลาย เช่น การบรรยาย การอธิบาย การสาธิต เป็นต้น

2) เพื่อความบันเทิงหรือจรรโลงใจ เป็นการพูดที่มุ่งหวังให้ผู้ฟังเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินใจ ผ่อนคลายจากความตึงเครียด ซึ่งให้เห็นข้อดีและคุณค่าของเรื่องที่น่ามาพูด ส่งผลให้ใจเป็นสุข การพูดด้วยจุดประสงค์นี้ใช้มากในงานอาชีพที่เกี่ยวข้องกับความบันเทิง เช่น รายการตลก รายการทอล์กโชว์ และสอหดแทรกในทุกอาชีพเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดและสร้างสัมพันธ์ไมตรีระหว่างเพื่อนร่วมงาน

3) เพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการพูดเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเชื่อถือ ศรัทธา หรือคล้อยตาม นำมาใช้ในการเจรจาธุรกิจและกิจธุระต่าง ๆ เพื่อให้งานประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ผู้พูดต้องใช้ศิลปะในการพูดเพื่อจูงใจให้ผู้ฟังคล้อยตาม

จากการศึกษาจุดมุ่งหมายทั่วไปของการพูดสามารถสรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะการสื่อสารด้วยการใช้ถ้อยคำและกิริยาท่าทางที่มีความจำเป็นในชีวิตประจำวันและงานอาชีพ ซึ่งในการพูดแต่ละครั้งผู้พูดจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายในการพูดให้ชัดเจน เช่น พูดเพื่อให้ความรู้ พูดเพื่อความบันเทิงหรือจรรโลงใจ พูดแสดงความรู้สึกรัก หรือการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ เพื่อให้การพูดในครั้งนั้น ๆ บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

2.5.4 ปัญหาเกี่ยวกับการพูด

ปัญหาหรือข้อบกพร่องในการพูดในปัจจุบันนี้มีอยู่อย่างหลากหลาย ซึ่งได้มีนักวิชาการได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับการพูดอย่างหลากหลาย ดังนี้

พิมพ์พากรณ์ บุญประเสริฐ (2558) ได้กล่าวถึงปัญหาการพูด ดังนี้

1) ลักษณะการพูดที่ไม่มีคุณภาพ ธรรมชาติของเสียงแต่ละคนมีความแตกต่างกันไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอวัยวะที่เกี่ยวข้องในการออกเสียง ความเคยชิน หรือลักษณะเฉพาะตัวในการพูด บางคนเสียงอาจจะไม่มีคุณภาพหรือเสียงที่กำลังมีปัญหา ดังที่ มณีนุช เสมรสุต (2546) ได้กล่าวถึงลักษณะของเสียงที่มีปัญหาว่ามักจะมีลักษณะ คือ ไม่สามารถควบคุมความหนักเบาของเสียงได้หรือใช้เสียงในระดับเดียว ไม่มีสูงหรือต่ำ ฟังแล้วน่าเบื่อ เสียงแหบไม่มีเสียง หรือเมื่อพูดไปสักระยะหนึ่งประมาณ 1 ชั่วโมง เสียงเริ่มเปลี่ยน คือ เสียงเริ่มต่ำลง เสียงเริ่มแห้ง เริ่มเหนื่อย หายใจไม่ทัน เริ่มเจ็บคอหรือระคายคอ เริ่มพูดเร็วเร็วจนเกิดอาการพูดไม่ทันความคิด ซึ่งปัญหาเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีผลกระทบต่อการทำงานเป็นอย่างยิ่ง ปัญหาต่าง ๆ ที่ยกมานั้นสืบเนื่องมาจากสุขภาพ อารมณ์ของผู้พูด ขณะที่อาจจะตื่นเต้นกังวล รวมทั้งขาดการฝึกฝนทำให้ออกเสียงอย่างผิดวิธี

2) มีปัญหาในเรื่องของการออกเสียง คือ พูดเร็วเร็วจนฟังไม่ทัน ผู้เรียนต้องถามกันเองว่า “อะไรนะ” อยู่บ่อย ๆ ใจร้อนอยากพูดให้จบ สมองทำงานเร็วกว่าปาก และพูดชัดแต่พูดไม่รู้เรื่อง เพราะสมาธิอยู่ที่การออกเสียงของตนเองจนลืมว่ากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ ทำให้การพูดไม่น่าสนใจ น่าเบื่อ

นันทา ทองทวีวัฒน์ (2565) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ปัญหาในการพูด ผู้พูดต้องระมัดระวังปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

1) ปัญหาด้านการใช้ภาษา ปัญหาที่เกิดขึ้นในด้านการใช้ภาษามีหลายประการ เช่น การออกเสียง ร ล การออกเสียงคำควบกล้ำ การสะกดคำ การเว้นวรรคตอน การอ่านเครื่องหมาย การอ่านตัวเลข และการอ่านชื่อเฉพาะ

2) ปัญหาเรื่องเนื้อหา ปัญหาที่เกิดขึ้นในเรื่องเนื้อหา เช่น การลำดับความคิดไม่ถูกต้อง การยกตัวอย่างไม่เหมาะสม ขาดความคมคาย เนื้อหาไม่น่าสนใจ หรือเนื้อหาเอนเอียงไปด้านใดด้านหนึ่งมากเกินไป

3) ปัญหาด้านบุคลิกภาพ บุคลิกภาพที่บกพร่องเกิดจากการแต่งกายไม่สุภาพ ไม่เหมาะสม การแต่งหน้ามากหรือน้อยเกินไป ทรงผม เครื่องแต่งกาย การวางตัว การแสดงออกทางสีหน้าแววตา การยืน การเดิน การจับไมโครโฟน การถือต้นฉบับ การพูดตะกุกตะกัก การเว้นจังหวะในการพูด และน้ำเสียงในการพูด

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการพูด พบว่า มีความสอดคล้องกับผู้วิจัยที่ได้จัดการเรียนรู้เรื่องการพูดให้นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 กล่าวคือ นักศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาทักษะภาษาไทยด้านการพูด ที่ยังไม่สามารถเลือกใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามหลักและวิธีการที่ถูกต้อง สอดคล้องกับดวงหทัย เรืองนนท์ (2560) ที่พบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ขาดทักษะการพูดที่ดี ไม่สามารถเลือกใช้คำ น้ำเสียงและท่าทางที่ถูกต้อง มักมีพฤติกรรมพูดติดตลกและใช้ภาษาไม่เป็นทางการ อีกทั้งผู้วิจัยยังสังเกตเห็นอีกว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีการนำเสนอข้อมูลไม่ครบถ้วน พูดไม่ชัดเจนเพราะมีความกลัว ประหม่า ไม่มั่นใจ พูดเสียงเบา และมักจะพูดออกเสียง ร ล คำควบกล้ำผิดเพี้ยน ทำให้การสื่อสารความหมายคลาดเคลื่อนไป สอดคล้องกับบรรณรัตน์ ใจกาษา (2555) ที่พบปัญหาการพูดของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความกลัว เชนอาย ไม่กล้าพูดแสดงความคิดเห็น ขาดความเชื่อมั่นไม่กล้าแสดงออก ประหม่าพูดเสียงเบา ตื่นเต้นมาก รวมทั้งการออกเสียงควบกล้ำ เสียง ร, ล ไม่ชัดเจน ส่งผลให้การทำกิจกรรมประสบผลสำเร็จค่อนข้างน้อย คณะแนะจากการทำแบบทดสอบลดน้อยลงตามลำดับ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาค่อนข้างต่ำและนำไปประยุกต์ใช้ในกิจการอื่น ๆ ได้ค่อนข้างน้อย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าปัญหาและข้อบกพร่องดังกล่าวควรได้รับการพัฒนาและแก้ไขอย่างยิ่ง

2.5.5 หลักเกณฑ์การวิจารณ์หรือประเมินผลการพูด

วีรัช ลภีรัตนกุล (2543) กล่าวว่า การวิเคราะห์ประเมินการพูดนั้น ผู้ประเมินหรือวิจารณ์จะต้องมีความรู้และมีหลักเกณฑ์ในการวิจารณ์ที่แน่นอน เทียงธรรม หลักเกณฑ์ที่ใช้ควรมาจากพื้นฐานความรู้ทางวิชาการของวิชาวาณิชศาสตร์และวาณิชศิลป์ ซึ่งกล่าวไว้โดยสังเขป ต่อไปนี้

1) เนื้อหาสาระของเรื่อง วิเคราะห์เนื้อหาสาระของเรื่องที่พูดมีจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่แน่นอนหรือไม่ เช่น ระบุจุดมุ่งหมายไว้ว่าเป็นการพูดเพื่อชักจูงใจ แต่เวลาพูดจริงมีลักษณะเป็นการให้ความรู้โดยทั่วไป ไม่มีการชักจูงใจ ฯลฯ นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาถึงการเลือกเรื่องด้วยว่าเหมาะสมเพียงไรและมีสาระหรือคุณค่าพอที่จะนำเสนอในที่ประชุมฟังหรือไม่ รวมทั้งพิจารณาถึงเนื้อหาของเรื่องด้วยว่าถูกต้องตามข้อเท็จจริงเพียงไร น่าสนใจหรือไม่ มีความคิดและลักษณะสร้างสรรค์มากน้อยเพียงไร

2) การจัดระเบียบเรื่อง พิจารณาและวิเคราะห์ดูถึงการจัดระเบียบเรื่องที่พูด การจัดลำดับขั้นตอนของเรื่อง การขึ้นคำนำ อารัมภบท รู้จักวิธีการเชื่อมโยงความคิดจากจุดหนึ่งไปสู่จุดหนึ่งได้อย่างแยกคาย เหมาะสมและสามารถสรุปจบลงได้อย่างรัดกุม

3) ท่วงทำนอง สีลา การใช้ภาษา พิจารณาความกระชับ ชัดเจน ความเด่นชัดในความหมายของภาษาที่ใช้ ว่าสามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ชัดเจนมากน้อยเพียงไร มีชีวิตจิตใจหรือไม่ ไม่ซ้ำซากจนน่าเบื่อ ตลอดจนพิจารณาถึงรสนิยมที่ดีในการใช้ภาษาของผู้พูดด้วย

4) ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้ฟัง พิจารณาว่าผู้พูดสามารถปรับตัวให้เข้ากับลักษณะของผู้ฟังและบรรยากาศทั่ว ๆ ไป ของที่ประชุมได้มากน้อยเพียงไร

5) ความกระตือรือร้นและความพร้อม พิจารณาว่าผู้พูดมีความกระตือรือร้นหรือไม่ ผู้พูดพูดด้วยความกระปรี้กระเปร่า หรือหงอยเหงา เซื่องซึม ผู้พูดมีลักษณะพร้อมที่จะติดต่อสื่อสารกับผู้ฟังมากน้อยเพียงไร

6) การใช้กิริยาท่าทางประกอบ พิจารณาการใช้ท่าทางในขณะที่พูดเพื่อเสริมหรือประกอบความเข้าใจ นอกจากนี้ยังพิจารณาถึงกิริยาอาการต่าง ๆ เช่น กิริยาอาการที่สงบ สำรวม ไม่ประหม่าตื่นเต้นหรือกิริยาอาการที่ไม่สำรวมหลุกหลิก ฯลฯ เป็นต้น

7) การประสานสายตากับผู้ฟัง พิจารณาว่าผู้พูดใช้สายตาได้เหมาะสมเพียงไร สามารถจับตากับผู้ฟังได้หรือไม่ ผู้พูดก้มหน้าพูดตลอดเวลาไม่มองหน้าผู้ฟัง หรือผู้พูดแหงนหน้าพูดกับผู้ฟัง หรือขณะพูดชอบมองออกไปนอกห้องเสมอ ฯลฯ

8) การใช้เสียงและความชัดเจนในการออกเสียง พิจารณาว่ามีความชัดเจนและออกเสียงได้ถูกต้องหรือไม่ การออกเสียงควบบกกล้าตัว ร, ล ตลอดจนการออกเสียงคำต่าง ๆ ว่าถูกต้องหรือไม่ เช่น คำว่า “สัปดาห์” ออกเสียงเป็นสัปะดะคา “สมรรถภาพ” ออกเสียงเป็น สะหมัดละพาบ คำว่า “ประสบการณ์” ออกเสียงเป็น ประสบพะกาน ฯลฯ เป็นต้น

9) การรักษาระยะเวลาที่พูด พิจารณาว่าสามารถรักษาระยะเวลาพูดได้ดีเพียงไร เช่น กำหนดให้พูดภายในเวลา 5 นาที แต่ผู้พูดพูดจบในเวลา 10 นาที เป็นต้น หรือกำหนดให้พูดภายในเวลา 1 ชั่วโมง แต่ผู้พูดกลับพูดจบในเวลา 30 นาที ฯลฯ

10) สรุปผลโดยส่วนรวมทั้งหมด หมายถึง สรุปผลโดยส่วนรวมทั้งหมดของการพูดนั้น ควรจะอยู่ในขั้นใด เช่น ดีมาก ดี พอใช้ หรือยังใช้ไม่ได้ เป็นต้น

นอกจากนี้ วิรัช ลภีรัตนกุล (2543) ยังได้กล่าวถึงหลักการวิเคราะห์ประเมินผลเฉพาะเนื้อหาที่ผู้พูดพูด ของ Monroe ว่า วิเคราะห์ประเมินผลเฉพาะเนื้อหาที่ผู้พูดพูดมี 5 ประการ ดังนี้

1) ประเมินถึงการวิเคราะห์ประเด็นปัญหาของผู้พูด ประเมินว่าผู้พูดได้วิเคราะห์ประเด็นปัญหาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมเพียงไร ตลอดจนได้เสนอแนะแนวทางในการแก้ไขไว้อย่างไรบ้าง เหมาะสมหรือไม่

2) ประเมินถึงการให้เหตุผลของผู้พูด ประเมินว่าการพูดของผู้พูดมีเหตุผลหรือไม่ เหตุผลที่ใช้มีความสมเหตุผลเพียงไร มีข้อบกพร่องในการอ้างเหตุผลหรืออ้างเหตุผลที่ผิด (Fallacies) หลักตรรกวิทยา (Logic) หรือไม่

3) ประเมินถึงหลักฐานการอ้างอิงของผู้พูด ประเมินว่าผู้พูดเสนอข้อเท็จจริงและหลักฐานต่าง ๆ เพื่อพิสูจน์ประเด็นความคิดเห็นของผู้พูดหรือไม่ หลักฐานที่ใช้อ้างอิงนั้นน่าเชื่อถือและมีความเป็นธรรม ปราศจากอคติเพียงไร หลักฐานเหล่านั้นถูกบิดเบือนโดยผู้พูดหรือเปล่า

4) ประเมินถึงการใช้วิธีการปลูกเร้าอารมณ์ ประเมินว่า ผู้พูดใช้วิธีพูดปลูกเร้าอารมณ์ผู้ฟังในขณะที่ควรใช้เหตุผลเข้าว่ากันหรือไม่ นอกจากนี้ผู้ประเมินยังต้องใช้วิจารณญาณที่รอบคอบ เพื่อตัดสินใจหรือวิเคราะห์ประเมินการพูดนั้นอย่างระมัดระวังด้วย

5) ประเมินถึงวิธีการใช้คำพูดในการสื่อความคิดเห็น ประเมินว่าผู้พูดใช้ถ้อยคำได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และสื่อความหมายชัดเจนเพียงไร ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่หละหลวมหรือไม่ ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เยิ่นเย้อเกินความจำเป็นหรือไม่ ตลอดจนประเมินถึงการใช้คำพูดที่ก่อให้เกิดอคติได้ง่าย แทนการใช้คำพูดอย่างกลาง ๆ ตรงไปตรงมาและชอบด้วยเหตุผล

ภาคภูมิ วรรณภา (2551) กล่าวว่า หลักเกณฑ์ในการประเมินและวิจารณ์การพูดที่ดีควรมี ดังนี้

1) การแต่งกายและการปรากฏตัว ต้องสังเกตว่าผู้พูดแต่งกายสุภาพ เหมาะสมกับกาลเทศะหรือไม่ จากนั้นสังเกตว่าผู้พูดนั้น เมื่อได้รับเชิญแล้วเดินออกมาจากที่นั่งหรือวิ่งออกจากที่นั่งมีอาการตื่นเต้น ประหม่า เดินตัวเกร็ง ตัวสั่น ด้วยอาการคนประหม่าหรือไม่ การปรากฏตัวของผู้พูดเมื่อได้รับเชิญที่ที่นั่ง ควรเดินออกมาจากที่นั่งอย่างสง่างาม เยี่ยมเยิ้มแจ่มใส มั่นใจในตัวเอง

2) การแนะนำตัว การเริ่มเรื่อง ในการพูดแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะโอดาสใด ควรแนะนำตนเองให้ผู้ฟังรู้จัก ฉะนั้นผู้วิจารณ์ต้องตั้งใจฟังว่าผู้พูดแนะนำตัวเองหรือไม่ หลังจากนั้นผู้วิจารณ์ต้องฟังวิธีการเริ่มเรื่อง หรืออารมณ์บทของผู้พูดว่ามีหรือไม่

3) การใช้เสียง ผู้วิจารณ์ต้องพิจารณาว่า ผู้พูดพูดเสียงดัง เบา เกินไปหรือไม่ พูดเร็ว พูดช้า แบ่งวรรคในการพูดถูกหรือไม่ โดยเฉพาะความดัง ความเบาของเสียงนั้น เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้ฟังสนใจผู้พูด

4) การออกเสียง ผู้วิจารณ์ต้องพิจารณาว่าผู้พูดออกเสียงชัดเจนหรือไม่ เช่น พยัญชนะ ร ล ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาสำคัญที่คนไทยมักจะละเลยไม่ให้ความสำคัญ ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะสองตัวนี้มักพบอยู่ทั่ว ๆ ไป ทั้งกลุ่มคนที่พูดภาษาไทยกลางอยู่แล้วและกลุ่มคนที่พูดภาษาถิ่น เช่น การออกเสียงคำควบกล้ำ ว ในกลุ่มคนอีสานที่มีกออกเสียงไม่ได้ เช่น ความ ออกเสียงเป็นควม กวาง ออกเสียงเป็น กวง กวาด ออกเสียง กวด เป็นต้น ฉะนั้น นักวิจารณ์ที่ดีต้องพิจารณาตั้งใจฟังการออกเสียงคำเหล่านี้ด้วย เพื่อนำไปเสนอแนะให้ตัวผู้พูดนำไปปรับปรุง

5) การใช้ภาษา ผู้วิจารณ์ต้องพิจารณาว่าผู้พูดใช้ภาษาฟุ่มเฟือย ซ้ำซาก วกไปวนมาใช้สำนวนผิดความหมายหรือใช้คำผิดหน้าที่หรือไม่ เช่น ไก่ปิ้ง ปิ้งไก่ เป็นต้น

6) กิริยาท่าทาง หรือการใช้วจนภาษา กิริยาท่าทาง หรือวจนภาษาที่ใช้ประกอบการพูดนั้น ผู้วิจารณ์ต้องหมั่นสังเกตในหลายส่วน คือ

6.1) การใช้สายตา ต้องสังเกตว่าเวลาพูด สายตาผู้พูดจ้องกลุ่มผู้ฟังอยู่ที่จุดเดียวหรือไม่ สายตาจ้องอยู่ที่พื้น ที่จ้องอยู่ที่เพดาน หรือสายไปมาหรือไม่ นักพูดที่ดีนั้น สายตาต้องกวาดมองกลุ่มผู้ฟังให้ทั่ว ประสานสายตากับผู้ฟัง

6.2) การใช้มือ ต้องสังเกตว่าผู้พูดใช้มือประกอบการพูดด้วยหรือไม่ และใช้อย่างเหมาะสมหรือไม่ เพราะถือว่าการใช้มือเป็นการแสดงอาการผ่อนคลายความตึงเครียดในจิตใจและเป็นอวัจนภาษาที่สร้างความน่าสนใจให้กับผู้ฟังได้อย่างดี

6.3) การยืน ผู้วิจารณ์ต้องสังเกตว่าผู้พูดยืนตัวสลับตัวเกร็งด้วยอาการประหม่าหรือไม่

7) การเรียบเรียงเนื้อเรื่องและความเป็นเอกภาพของเรื่อง ผู้วิจารณ์ต้องพิจารณาวิเคราะห์ เรียบเรียงเนื้อเรื่องในการพูดของผู้พูดว่า ในการเรียนลำดับเนื้อเรื่องนั้นวกไปวนมา พูดซ้ำเรื่องเดิมหรือไม่ และประเด็นที่สำคัญคือ การเชื่อมโยงระหว่างส่วนบทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป ผู้พูดสามารถผูกเรื่องทั้งสามส่วนเป็นเรื่องเดียวกันหรือเป็นเอกภาพเดียวกันหรือไม่

8) ความเข้าใจและความน่าสนใจของเรื่อง นอกจากผู้วิจารณ์จะต้องสังเกตพฤติกรรมของผู้พูดแล้ว สิ่งที่ขาดไม่ได้คือ ต้องสังเกตพฤติกรรมของผู้ฟังด้วยว่าในขณะที่ผู้พูดพูดอยู่นั้นผู้ฟังมีความสนใจในเรื่องที่กำลังฟังมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ความสนใจของผู้ฟังขึ้นอยู่กับ การพูดของผู้พูดด้วยว่า ผู้พูดสร้างความน่าสนใจ ความเข้าใจให้ผู้ฟังมากน้อยเพียงใด

9) คุณค่าของเรื่อง ผู้วิจารณ์วิเคราะห์เรื่องราวที่ผู้พูดพูดนั้นให้ประโยชน์แก่ผู้ฟังมากน้อยเพียงใด

10) การสรุปเรื่อง พิจารณาว่าการสรุปสังท้ายของผู้พูดมีการสรุปสังท้ายแบบให้ข้อคิดแก่ผู้ฟังหรือไม่ การสรุปที่ดีควรสรุปแบบฝากข้อคิดที่น่าประทับใจแก่ผู้ฟัง และประโยคที่ไม่ควรกล่าวในการจบ เช่น ดิฉันมีเพียงเท่านี้ค่ะ กระผมขอจบแค่นี้ครับ เป็นต้น

นอกจากนี้ ภาคภูมิ หรรณภา (2551) ยังกล่าวถึงรูปแบบการวิจารณ์ว่า โดยทั่วไปรูปแบบในการวิจารณ์มี 2 ลักษณะ คือ แบบวิจารณ์การพูดเฉพาะบุคคล และแบบวิจารณ์การพูดเป็นกลุ่ม ซึ่งมีลักษณะ ดังนี้

1) แบบวิจารณ์ที่ให้ผู้ประเมินแสดงความคิดเห็นและลงคะแนนความสามารถด้านการพูดแต่ละหัวข้อการประเมิน ซึ่งมีจำนวน 10 ข้อ คือ การแต่งกายและการปรากฏตัว การแนะนำตัว การเริ่มเรื่อง การใช้เสียง การออกเสียง การใช้ภาษา กิริยาท่าทาง หรือการใช้อวัจนภาษา การเรียบเรียงเนื้อเรื่องและความเป็นเอกภาพของเรื่อง ความเข้าใจและความน่าสนใจของเรื่อง คุณค่าของเรื่อง การสรุปเรื่อง ทั้งนี้ผู้ประเมินจะต้องระบุ ชื่อผู้พูด ผู้วิจารณ์ ประเภทของการพูด เรื่องที่พูด วันที่ เวลาที่ใช้พูดในตอนต้น และระบุข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในตอนท้ายของแบบวิจารณ์

2) แบบวิจารณ์แบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ ต้องแก้ไข) โดยจะต้องแสดงข้อคิดเห็นตามหัวข้อการประเมิน จำนวน 10 ข้อ เช่นเดียวกับแบบวิจารณ์แบบที่ 1) ทั้งนี้ผู้ประเมินจะต้องระบุ ชื่อผู้พูด ผู้วิจารณ์ ประเภทของการพูด เรื่องที่พูด วันที่ เวลาที่ใช้พูด ในตอนต้น และระบุข้อคิดเห็นเพิ่มเติมในตอนท้ายของแบบวิจารณ์

ศศิพงษ์ ศรีสวัสดิ์ (2556) กล่าวว่า ในการพูดขั้นตอนสุดท้ายคือการประเมินผลการพูด ทั้งนี้ การประเมินผลจะเป็นตัวชี้วัดประสิทธิภาพการพูดและช่วยในการพัฒนาและปรับปรุงการพูดของผู้ที่เริ่มฝึกพูด วิธีประเมินผล การพูด มี 2 วิธี คือ

1) การประเมินผลโดยไม่ใช่แบบฟอร์มเป็นการให้อิสระประเมินมากที่สุดโดยการสังเกตทั้งจุดเด่นและจุดด้อยของผู้พูดไว้ โดยการบันทึกไว้ตามที่ตั้งผลการวิจารณ์การพูดนั้น

หลักการวิจารณ์ที่ดีมี 4 ข้อคือ

- 1.1) วิจารณ์เพื่อทำหน้าที่ให้เห็นจุดด้อย
- 1.2) วิจารณ์เพื่อทำหน้าที่ให้เห็นจุดเด่น
- 1.3) วิจารณ์เพื่อทำหน้าที่ให้เห็นว่า “ทำไมจึงเป็นจุดด้อยและทำไมจึงเป็นจุดเด่น”
- 1.4) วิจารณ์เพื่อทำหน้าที่ให้เห็นว่า “ทำอย่างไรจุดด้อยจึงจะดีและทำอย่างไรจุดดีจึงจะเด่น”

2) การประเมินผลโดยใช้แบบฟอร์มตามหลักการปฏิบัติการพูดแบบ ส ห้า ซึ่งจะประเมินการพูดโดยมีการกำหนดข้อพึงสำเร็จไว้ 5 ข้อ คือ ส สง่า (การแต่งตัว อิริยาบถ) ส เสียง (ดังมีระดับสูงต่ำ) ส สำเนียง (ชัดเจน จังหวะดี) ส สาร (นำเรื่อง เข้าเรื่อง สรุป) และ ส สำนวน (ถ้อยคำ ทำนองพูด แนวคิด) คะแนนเต็ม 25 คะแนน โดยกำหนดเกณฑ์ให้คะแนน 5 ระดับ คือ 5 = ดีมาก 4 = ดี 3 = พอใช้ 2 = ไม่ดี 1 = ควรแก้ไข ทั้งนี้ผู้ประเมินต้องระบุชื่อ-สกุล เลขที่ ปที่ สาขาวิชา คณะ เรื่องที่พูดและเวลาในการพูดในตอนต้น และระบุคำที่พูดผิดหรือไม่ชัดเจน ข้อเสนอแนะ และลงลายมือชื่อผู้ลงคะแนนรวมทั้งวันเดือนปีที่ประเมิน ในตอนท้ายของแบบฟอร์มการประเมิน

จากการศึกษาหลักเกณฑ์การวิจารณ์หรือประเมินผลการพูดสามารถสรุปได้ว่าการศึกษหลักเกณฑ์การวิจารณ์หรือประเมินผลการพูดจะช่วยให้ผู้ประเมินสามารถประเมินผู้พูดได้อย่างเที่ยงธรรม ครอบคลุม ในหัวข้อการประเมินโดยเริ่มตั้งแต่ การแต่งกาย การปรากฏตัว การออกเสียง การใช้ภาษา กิริยาท่าทางหรือการใช้วัจนภาษา รวมทั้งการใช้เวลาในการนำเสนอเนื้อหาข้อมูล เรื่องต่าง ๆ เป็นต้น ผู้วิจัยจึงได้นำหลักเกณฑ์เหล่านี้มาประยุกต์และสร้างเป็นแบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา ซึ่งประกอบด้วยรายการประเมิน 5 รายการ ได้แก่ การกล่าวปฏิสันถาร การนำเสนอเนื้อหา การใช้ภาษาและการออกเสียง บุคลิกภาพ และใช้เวลา

2.6 การพูดในงานอาชีพ

การพูดในงานอาชีพนั้นมีหลายประเภท เช่น การสนทนา การอภิปราย การพูดจูงใจ การเป็นพิธีกร การพูดนำเสนอผลงาน การพูดสัมภาษณ์งาน การพูดสาธิต เป็นต้น ซึ่งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการพูดในงานอาชีพ 2 ประเภท คือ การสัมภาษณ์งาน และการพูดสาธิต ดังนี้

2.6.1 การสัมภาษณ์งาน

2.6.1.1 ความหมายของการสัมภาษณ์งาน

มีนักวิชาการหลายท่าน เช่น อมรรัตน์ ฉายศรี (2562) พรอร ทองช่วง (2563) และ นวภรณ์ อุ่นเรือน (2563) ได้กล่าวถึงความหมายของการสัมภาษณ์งานที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า การสัมภาษณ์งาน หมายถึง การที่บุคคลสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเรียกว่า “ผู้สัมภาษณ์งาน” ทำหน้าที่สังเกต สนทนาและสอบถามข้อมูล ความเหมาะสมกับตำแหน่งงาน ของอีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่า “ผู้ให้สัมภาษณ์งาน” ซึ่งมีหน้าที่ในการให้ข้อมูลอันเป็นจริงแก่ผู้สัมภาษณ์งาน

2.6.1.2 วัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์งาน

มหาวิทยาลัยรามคำแหง (ม.ป.ป) สรุปว่า การสัมภาษณ์งานมีจุดมุ่งหมาย ดังนี้

- 1) เพื่อตรวจสอบคุณสมบัติ รูปร่างหน้าตา และความเหมาะสมของผู้สมัครงาน
- 2) เพื่อรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาประกอบการพิจารณาว่าจ้างเข้าทำงาน
- 3) เพื่อทดสอบปฏิกิริยาไหวพริบในการตอบปัญหาและการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งงาน
- 4) เพื่อสำรวจว่าผู้สมัครนั้นมีความสนใจในการเข้าทำงานมากน้อยเพียงใด
- 5) เพื่อให้ข้อมูลต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้สมัครก่อนตกลงใจตอบรับข้อเสนอเข้าทำงาน

ลักขิกา เจริญศรี (2562) กล่าวว่า การสัมภาษณ์งานมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- 1) เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้สมัคร
- 2) เพื่อสังเกตบุคลิกภาพและรสนิยม ความฉลาดทางอารมณ์ของผู้สมัครอย่างชัดเจน
- 3) เพื่อทดสอบระดับความรู้ความสามารถ ทักษะทางภาษา ปฏิภาณไหวพริบ ทักษะคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความรู้รอบตัวของผู้สมัครงาน
- 4) เพื่อทราบแนวคิด เป้าหมาย วิสัยทัศน์ของผู้สมัครงาน
- 5) เพื่อใช้โอกาสในการชี้แจงลักษณะงานและสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้สมัครงาน

จากการศึกษาวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์งานสามารถสรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์งานดังกล่าว มีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ ในการสัมภาษณ์งานในครั้งหนึ่ง ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ ทดสอบความรู้ ความสามารถ ทักษะ ความฉลาดทางอารมณ์ ปฏิภาณไหวพริบ มารยาท ทักษะคิดริเริ่มสร้างสรรค์ วิสัยทัศน์ในการทำงาน รวมถึงสังเกตว่าผู้ให้สัมภาษณ์มีความสนใจและมีบุคลิกภาพที่ความเหมาะสมกับตำแหน่งงานมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ผู้สัมภาษณ์อาจใช้โอกาสในการชี้แจงรายละเอียดลักษณะงานอันเป็นประโยชน์ต่อผู้ให้สัมภาษณ์ด้วยเช่นกัน

2.6.1.3 เทคนิคการสัมภาษณ์งาน

การสัมภาษณ์งานให้ประสบผลสำเร็จนั้น มีหลากหลายวิธี ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่าน เช่น ลักขิกา เจริญศรี (2562) อมรรัตน์ ฉายศรี (2562) และนวภรณ์ อุ่นเรือน (2563) ได้กล่าวถึงการสัมภาษณ์งานให้ประสบผลสำเร็จซึ่งมีวิธีการที่คล้ายคลึงกัน สามารถสรุปได้ ดังนี้

- 1) ก่อนการสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์ควรปฏิบัติ ดังนี้
 - 1.1) ศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งงาน หน่วยงาน องค์กรหรือบริษัทที่สมัครงาน
 - 1.2) เตรียมตนเอง โดยเตรียมประวัติการศึกษา ทักษะความสามารถ ทักษะคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และบุคลิกภาพที่เหมาะสม รวมถึงการฝึกสมาธิเพื่อไม่ให้เกิดความประหม่าในห้องสัมภาษณ์
 - 1.3) ตรวจสอบวัน เวลา สถานที่ รวมถึงข้อมูลเส้นทางการเดินทาง เพื่อไม่ให้เกิดการผิดพลาดในการเดินทางไปสัมภาษณ์งาน
- 2) ระหว่างการสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์ควรปฏิบัติ ดังนี้

2.1) เมื่อเข้าสัมภาษณ์งาน ควรแสดงมารยาทที่ดี เช่น ควรเคาะประตูอย่างสุภาพก่อน และรอกันว่าจะอนุญาตให้เข้าห้องสัมภาษณ์ จึงเข้าไป ควรทำความเคารพคณะกรรมการ โดยการประนมมือไหว้และกล่าวคำทักทาย รอกันว่าคณะกรรมการอนุญาตให้นั่งและก่อนนั่งควรกล่าวคำขอบคุณ หรือหากเกิดข้อผิดพลาดบางประการควรกล่าวขอโทษอย่างสุภาพ

2.2) ตั้งใจและมีสติในการฟังคำถาม แล้วเรียบเรียงคำตอบ โดยใช้ถ้อยคำที่สุภาพ กระชับชัดเจน มั่นใจ เป็นธรรมชาติ จริงใจ ไม่ท่องจำ ไม่เกร็งหรือประหม่า หากประหม่าพยายามหายใจเข้าออกและตอบคำถามช้า ๆ (แต่ไม่ช้าจนเกินไป)

2.3) ยิ้มแย้มแจ่มใส มีชีวิตชีวา สบตาผู้ให้สัมภาษณ์เป็นระยะ ไม่แสดงกิริยามารยาทที่ไม่เหมาะสม เช่น การนั่งไขว่ห้าง การเขย่งขา การวางมืบนโต๊ะที่ไม่สุภาพ การหมุ่นเก้าอี้ เป็นต้น

2.4) ควรควบคุมอารมณ์และแสดงทัศนคติที่ดี ไม่กล่าวให้ร้ายผู้อื่นหรือกล่าวถึงผู้อื่นอย่างอคติเพราะในบางครั้งผู้ให้สัมภาษณ์อาจใช้คำถามเชิงจิตวิทยา เพื่อทดสอบความฉลาดทางอารมณ์ ทัศนคติ และไหวพริบปฏิภาณในการตอบ

3) จบการสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์ควรปฏิบัติ ดังนี้

เมื่อจบการสัมภาษณ์กล่าวคำขอบคุณ แล้วกล่าวคำอำลาพร้อมประนมมือไหว้ แล้วจึงเดินออกจากห้องสัมภาษณ์อย่างสุภาพ

2.6.2 การพูดสาธิต

2.6.2.1 ความหมายของการพูดสาธิต

การพูดสาธิตนั้นมีความหมายสอดคล้องกัน ซึ่ง อมรรัตน์ ฉายศรี (2562) และนวนรณ อุ่นเรือน (2563) กล่าวว่า การพูดสาธิต หมายถึง การพูดอธิบายขั้นตอนหรือวิธีปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อให้ความรู้ โน้มน้าว หรือบอกเล่าข้อเท็จจริง พร้อมทั้งใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ประกอบการพูดให้เห็น เป็นตัวอย่างอย่างช้า ๆ จนกระทั่งผู้ฟังเข้าใจ จากนั้นเปิดโอกาสให้ผู้ฟังสอบถามและทดลองปฏิบัติ ภาษาที่ใช้ในการพูดมักเป็นแบบบรรยายโวหาร ซึ่งต้องมีการฝึกซ้อมเตรียมตัวมาล่วงหน้าทั้งด้านการพูดและเครื่องมืออุปกรณ์ประกอบการพูด ซึ่งมี 3 ประเภท คือ เครื่องมือจริง เครื่องมือแทน และเครื่องมือบุคคล

2.6.2.2 จุดประสงค์ของการพูดสาธิต

การพูดสาธิตมีจุดประสงค์ของการพูดที่สำคัญ ซึ่ง อมรรัตน์ ฉายศรี (2562) กล่าวไว้ ดังนี้

1) เพื่อให้ความรู้ เป็นการพูดอธิบายหรือบรรยายขั้นตอนการปฏิบัติหรือกระบวนการทำงานบางเรื่องที่ยุ่งยากซับซ้อน หากผู้ใช้วิธีการสาธิตจะช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่าย รวดเร็ว และสามารถปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง นิยมนำมาใช้เป็นกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น สาธิตการต่อวงจรไฟฟ้ากระแสตรงและกระแสสลับ สาธิตกระบวนการทำงานของเครื่องยนต์

2) โน้มน้าวใจ การพูดสาธิตเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในวงการธุรกิจ การโฆษณาด้วยการสาธิตจะทำให้ผู้บริโภครู้จักสินค้า เห็นถึงประสิทธิภาพและประโยชน์ของสินค้าจนเกิดความพอใจและตัดสินใจซื้อในที่สุด

นอกจากอมรรัตน์ ฉายศรี (2562) กล่าวถึงจุดประสงค์ดังกล่าวแล้ว ยังมีนักวิชาการได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการพูดสาธิตเพิ่มเติม เช่น นวภรณ์ อุณเรือน (2563) กล่าวว่า จุดประสงค์ของการพูดสาธิตมีดังนี้

1) เพื่อดึงดูดใจผู้ฟัง การพูดพร้อมปฏิบัติเป็นวิธีการนำเสนอที่ทำให้ผู้ฟังสนใจมากกว่าการพูดอธิบายเพียงอย่างเดียว

2) เพื่อใช้ให้ผู้ฟังเข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติเรื่องได้อย่างถูกต้องรวดเร็ว

3) เพื่อช่วยในการประหยัดเวลา เมื่อต้องการอธิบายสิ่งใดที่มีลำดับขั้นตอนหรืออธิบายเรื่องที่ซับซ้อน การสาธิตทำให้ทุ่นเวลาในการอธิบาย

ดังนั้น ในการพูดสาธิตแต่ละครั้ง ผู้พูดต้องมีจุดประสงค์ในการพูดที่ชัดเจน เพราะหากผู้พูดมีจุดประสงค์การพูดที่ชัดเจน สามารถเตรียมเนื้อหา และใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่เหมาะสมส่งผลให้ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างมั่นใจ ใช้ภาษาถูกต้อง ครบถ้วน ตรงประเด็น ผู้ฟังเข้าใจได้ง่ายและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

2.6.2.3 หลักการพูดสาธิต

การพูดสาธิต มีหลักการพูด ซึ่ง อมรรัตน์ ฉายศรี (2562) กล่าวไว้ ดังนี้

1) กล่าวทักทายผู้ฟัง กล่าวทักทายผู้ฟังโดยพิจารณาตามความเหมาะสม โดยทั่วไปใช้คำว่า "สวัสดี"

2) บอกเรื่องและบอกจุดประสงค์ที่จะพูด บอกเรื่องและบอกจุดประสงค์ที่จะพูด เพื่อสร้างความสนใจ และแจกเอกสารประกอบการสาธิต (ถ้ามี)

3) บอกรายการสิ่งของที่ต้องใช้และปริมาณที่แน่นอน บอกรายการสิ่งของที่ต้องใช้และปริมาณที่แน่นอนอาจบอกแหล่งที่มาของสิ่งของด้วยเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ฟังที่สนใจจะไปซื้อหา

4) พูดเรียงตามลำดับขั้นตอน พูดเรียงตามลำดับขั้นตอนอย่างละเอียดชัดเจน พร้อมกับลงมือปฏิบัติซ้ำ ๆ อาจทำซ้ำถ้าผู้ฟังไม่เข้าใจ

5) ใช้ภาษาพูดง่าย ๆ ใช้ภาษาพูดง่าย ๆ ถ้าจำเป็นต้องใช้ศัพท์วิชาการหรือศัพท์เฉพาะ ต้องอธิบายความหมายให้ชัดเจน

6) ใช้ภาษาที่กระชับ รัดกุมใช้ภาษาที่กระชับ รัดกุมไม่พูดอ้อมกบทยืดเยื้อหรือวกวน

7) อาจใช้ตัวเลข แผนภูมิ กราฟ ตาราง ประกอบการอธิบาย เพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น

8) สรุป สรุปจบด้วยการบอกประโยชน์ที่ผู้ฟังจะได้รับ

9) กล่าวคำอำลา กล่าวคำอำลาตามความเหมาะสม

หลักการพูดที่กล่าวข้างต้น ผู้พูดสามารถนำไปใช้เป็นหลักในการพูดสาธิตในเรื่องต่าง ๆ ได้ ดังที่ เรื่องอุไร อินทรประเสริฐ และลิลาณา เสาวภา (2563) กล่าวถึงตัวอย่างเรื่องการพูดสาธิต เช่น การสาธิตการทำอาหาร ขนม การสาธิตการวาดรูประบายสี การสาธิตการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ การสาธิตการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และการสาธิตประดิษฐ์ดอกไม้หรือกระทง เป็นต้น ทั้งนี้ผู้พูดสามารถเลือกเรื่องที่จะพูดได้ตามความถนัดและความสนใจในเรื่องนั้น ๆ เพื่อการพูดสาธิตที่มีประสิทธิภาพ

2.7 การพูดในโอกาสต่าง ๆ

การพูดในโอกาสต่าง ๆ นั้นมีหลายประเภท เช่น การกล่าวต้อนรับ การกล่าวรายงาน การกล่าวเปิดงาน การกล่าวให้เกียรติหรือมอบรางวัล การกล่าวอวยพร การกล่าวอำลา การกล่าวไว้อาลัย เป็นต้น ซึ่งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการพูดในโอกาสต่าง ๆ 3 ประเภท คือ การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร การกล่าวอำลาอาลัย ดังนี้

2.7.1 การกล่าวต้อนรับ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกล่าวต้อนรับ ดังนี้

2.7.1.1 ความหมายของการกล่าวต้อนรับ

การกล่าวต้อนรับ เป็นการกล่าวแสดงความยินดีเนื่องในโอกาสที่มีผู้มาใหม่หรือผู้มาเยี่ยมเยือน เช่น พนักงานใหม่ย้ายมาทำงานใหม่ในองค์กร มีผู้มาเยี่ยมเพื่อพบปะ หรือเยี่ยมชมกิจการ (นวกรณ์ อุ่นเรือน, 2565) สอดคล้องกับ พรธอน ทงช่วง (2563) และทองสุข มันทาท (2565) ที่กล่าวว่า การกล่าวต้อนรับ เป็นการกล่าวเมื่อมีบุคคลสำคัญหรือคณะบุคคลมาประชุมมาเยี่ยมเยือน อาจมีการกล่าวต้อนรับเพื่อแสดงความปรารถนาดีสร้างความอบอุ่นใจให้แก่ผู้มาเยือน ทั้งนี้ผู้พูดไม่ควรกล่าวยวดยิ่ง และควรมีการเตรียมตัวมาล่วงหน้าก่อนเพื่อให้การพูดในครั้งนั้น ๆ สัมฤทธิ์ผล

2.7.1.2 หลักการกล่าวต้อนรับ

1) การกล่าวต้อนรับผู้มาเยี่ยมเยือน

ทองสุข มันทาท (2565) กล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการกล่าวต้อนรับ 4 ประการ ดังนี้

1.1) กล่าวแสดงความยินดีต่อผู้มาเยือน โดยกล่าวด้วยกิริยาท่าทางอย่าง กัลยาณมิตร ยิ้มแย้มแจ่มใส

1.2) กล่าวสรรเสริญหรือยกย่องผู้มาเยือน เช่น มีผลงานดีเด่นอะไร มีความสัมพันธ์อย่างไรกับผู้ต้อนรับ โดยอธิบายหน่วยงานหรืองานอย่างย่อ ๆ

1.3) แสดงความยินดีที่ได้ให้การต้อนรับ ควรกล่าวอย่างสั้น ๆ ย้ำการต้อนรับ อีกครั้งหนึ่ง

1.4) ขอร้องหากมีสิ่งบกพร่องไปและหวังว่าผู้มาเยือนจะกลับมาเยือนอีกครั้ง หลักการดังกล่าวสอดคล้องกับ วรวรรณ์ ศรียาภย์ (2560) สรุปว่า การกล่าวต้อนรับมีหลักการ ดังนี้

1.1) ปฏิสันถาร โดยใช้คำว่า “กราบเรียน” “เรียน” “สวัสดี” หรือ ไม่ต้องใช้ คำดังกล่าว แต่เอ่ยชื่อผู้ที่เป็นบุคคลสำคัญ เช่น หัวหน้า หรือผู้อาวุโสสูงสุด ณ สถานที่ตรงนั้น

1.2) ผู้เป็นเจ้าของสถานที่กล่าวแสดงความรู้จักยินดี

1.3) กล่าวถึงชื่อเสียงหรือความดีงามด้านใดด้านหนึ่งของผู้มาเยี่ยมและ กล่าวถึงความสัมพันธ์ ที่เคยมีมา

1.4) เจ้าของสถานที่กล่าวแสดงความปรารถนาดีต่อผู้มาเยี่ยม

1.5) พูดยินดีที่ได้ต้อนรับ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การกล่าวต้อนรับผู้มาเยี่ยมเยือน ควรเริ่มจากการกล่าวปฏิสันถาร กล่าวแสดงความยินดี กล่าวยกย่องสรรเสริญผู้มาเยือน กล่าวแสดงความปรารถนาดีและกล่าวยินดีต้อนรับผู้มาเยือน

2.7.1.3 หลักการกล่าวตอบต้อนรับ

ทองสุข มันทาท (2565) กล่าวถึงหลักเกณฑ์การกล่าวตอบการต้อนรับว่า เมื่อมีการกล่าวต้อนรับ ควรมีการกล่าวขอบคุณอย่างสั้น ๆ ให้สอดคล้องกับการพูดต้อนรับนั้น ๆ ส่วนมากอาจต้องพูดแบบฉับพลัน เพื่อความไม่ประหม่าควรมีการเตรียมความพร้อมไว้ล่วงหน้า ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- 1) แสดงความยินดีที่ได้มาเยือน
- 2) แสดงความขอบคุณอย่างจริงใจต่อเกียรติที่ได้รับ
- 3) กล่าวยกย่องสรรเสริญฝ่ายที่ให้การต้อนรับ เช่น การกล่าวถึงชื่อเสียงขององค์กรหรือคุณงามความดีขององค์กรหรือสถาบันนั้น ๆ
- 4) กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้จากการมาเยือนในครั้งนี้ โดยเน้นจุดเด่น ๆ บางประการ

5) กล่าวเชื้อเชิญผู้ต้อนรับไปเยือนตนบ้าง

หลักการดังกล่าวมีความสอดคล้องกับ สอดคล้องกับนวนวรรณ์ อุ่นเรือน (2563) ที่กล่าวถึงหลักการกล่าวตอบการต้อนรับ โดยเริ่มจากการแสดงความยินดีที่ได้มาเยือนหรือมาร่วมงาน แสดงความขอบคุณอย่างจริงใจที่ได้รับเกียรติ กล่าวยกย่องชื่นชมฝ่ายต้อนรับ เช่น การกล่าวถึงชื่อเสียงขององค์กรหรือคุณงามความดีของสถาบันนั้น ๆ กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้จากการมาเยือนในครั้งนี้ หรือนโยบายในการดำเนินงาน กล่าวเชื้อเชิญผู้ต้อนรับไปเยือนตนบ้าง เป็นการแสดงน้ำใจไมตรี และกล่าวแสดงความมุ่งมั่นที่จะร่วมกันสร้างสัมพันธภาพอันยั่งยืน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การกล่าวตอบการต้อนรับผู้มาเยือน ควรเริ่มจากการกล่าวปฏิสันถาร กล่าวแสดงความยินดีที่ได้มาเยี่ยมเยือน กล่าวขอบคุณและยกย่องชื่นชมผู้ให้การต้อนรับ กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปปรับประยุกต์ใช้ต่อไป แล้วจึงกล่าวเชิญผู้ต้อนรับให้เข้าเยี่ยมตนบ้าง

ทั้งนี้ ผู้พูดจะต้องหลักการนี้ไปใช้เป็นหลักในการพูดให้มีความเหมาะสมกับระดับบุคคล โอกาส สถานการณ์ และสถานที่ เพื่อให้การกล่าวมีประสิทธิภาพสามารถและสื่อสารได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

2.7.1.4 หลักการกล่าวต้อนรับสมาชิกใหม่หรือผู้เข้ารับตำแหน่งใหม่

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (ม.ป.ป.) กล่าวว่า การกล่าวต้อนรับสมาชิกใหม่หรือผู้เข้ารับตำแหน่งใหม่ จะใช้ในโอกาสที่มีบุคคล โอน ย้าย หรือบรรจุเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ที่มาอยู่ร่วมสถาบันหรือเข้ามาทำงานร่วมกัน มักมีการจัดงานเลี้ยงต้อนรับสมาชิกใหม่และมีการกล่าวต้อนรับสมาชิกใหม่ ซึ่งมีหลักการกล่าวโดยเริ่มจาก การกล่าวแสดงความยินดีต่อสมาชิกใหม่ กล่าวถึงประวัติ ผลงาน ความดี ความสามารถของสมาชิกใหม่อย่างย่อ ๆ กล่าวถึงความสำคัญของสมาชิกใหม่ที่เกี่ยวกับงานของสถาบัน และกล่าวแสดงความหวังว่าจะได้รับความร่วมมือในการทำงาน สมาชิกใหม่จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้สถาบันก้าวหน้าสืบไปในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับ วรวรรณ์ ศรียาภย์

(2560) ที่กล่าวว่า ผู้ที่พูดต้อนรับบุคคลเข้าไปรับตำแหน่งใหม่ หากไม่ใช่ตำแหน่งสูงสุดขององค์การ ผู้มีตำแหน่งสูงกว่าตำแหน่งนั้นจะต้องกล่าวต้อนรับ ห่างเป็นตำแหน่งสูงสุด ผู้เป็นตัวแทนขององค์การนั้นจะเป็นผู้กล่าว แนวทางการปฏิบัติการพูด มีดังนี้

- 1) ปฏิสันถาร
- 2) กล่าวยินดีต้อนรับ
- 3) กล่าวถึงความรู้ความสามารถของผู้เข้ารับตำแหน่งทั้งในด้านการศึกษา ผลงาน และประสบการณ์ทำงาน

4) กล่าวถึงความก้าวหน้าขององค์การที่จะเกิดขึ้น เนื่องจากผู้ที่เข้ารับตำแหน่งใหม่ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งขององค์การ แล้วทำงานและพัฒนาองค์การให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นกว่าเดิม

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า หลักเกณฑ์ดังกล่าวมีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ เมื่อผู้พูดต้องกล่าวต้อนรับสมาชิกใหม่หรือผู้เข้ารับตำแหน่งใหม่ ควรเริ่มจากการกล่าวปฏิสันถาร กล่าวแสดงความยินดี กล่าวถึงประวัติ ความดี ความสามารถของสมาชิกใหม่ แล้วจึงกล่าวถึงความหวังที่จะได้ร่วมมือกันในการพัฒนาองค์กรหรือสถาบัน

ทั้งนี้ เมื่อมีการกล่าวต้อนรับแล้ว สมาชิกใหม่ต้องมีการกล่าวตอบการต้อนรับ เป็นการกล่าวในการเข้ารับตำแหน่งใหม่ ซึ่ง วิทยากร ท่อแก้ว (2565) กล่าวว่า การกล่าวในการเข้ารับตำแหน่งใหม่มีโครงสร้างเนื้อหาการพูด ดังนี้

- 1) กล่าวทักทาย
- 2) แสดงความรู้สึกรักยินดีอย่างจริงใจ
- 3) ยกย่องสถาบัน หน่วยงานที่มารับตำแหน่งใหม่
- 4) แสดงหลักการ นโยบาย อุดมคติในการบริหารงาน
- 5) เชิญชวนบุคลากรร่วมแรง ร่วมใจกันในการทำงาน
- 6) ฝากหวัง ความสำเร็จร่วมกัน
- 7) กล่าวสรุปและกล่าวขอบคุณ

สอดคล้องกับมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (ม.ป.ป.) กล่าวว่า การกล่าวในโอกาสเข้ารับตำแหน่งใหม่ มีดังนี้

- 1) กล่าวแสดงความรู้สึกรักยินดีที่ได้มาทำงานในตำแหน่งนั้น หรือได้มาทำงานร่วมกับผู้ใต้บังคับบัญชา
- 2) กล่าวยกย่องสถาบันที่ตนเข้าทำงาน
- 3) กล่าวถึงหลักการและอุดมคติในการทำงานของตน
- 4) พูดให้เห็นว่าทุกคนมีความรับผิดชอบและสำคัญต่อสถาบันแล้วจึงเรียกร้องให้ทุกคนร่วมมือกันทำงาน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อผู้พูดต้องกล่าวในโอกาสเข้ารับตำแหน่งใหม่ ควรเริ่มจากการกล่าวปฏิสันถาร กล่าวแสดงความรู้สึกรักยินดีที่ได้มาทำงานร่วมกับทุกคนในองค์กร กล่าวยกย่องสถาบันหรือองค์กร กล่าวหลักการในการทำงาน แสดงถึงความหวังในการทำงานและเชิญชวนให้ทุกคนร่วมแรงร่วมใจกันในการทำงานให้มีประสิทธิภาพ

2.7.2 การกล่าวอวยพร

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกล่าวอวยพร ดังนี้

2.7.2.1 ความหมายของการกล่าวอวยพร

ภาคภูมิ วรรณภา (2551) กล่าวว่าโดยส่วนใหญ่ การกล่าวอวยพรมักเป็นการแสดงความยินดีในงานมงคล คำกล่าวล้วนเป็นถ้อยคำที่ตีงามเป็นสิริมงคล ก่อให้เกิดและเป็นสุขใจแก่ผู้ที่ได้รับพร การกล่าวอวยพรมีหลายโอกาส เช่น งานขึ้นบ้านใหม่ งานฉลองการเลื่อนยศ งานมงคลสมรส งานวันเกิด เป็นต้น สอดคล้องกับ พชร บัวเพียร (2541) กล่าวว่า การกล่าวอวยพร เป็นการกล่าวแสดงความยินดีในงานมงคล เช่น งานมงคลสมรส งานฉลองการเลื่อนยศ งานวันเกิด งานขึ้นบ้านใหม่ งานปีใหม่ เป็นต้น

2.7.2.2 หลักการกล่าวอวยพร

หลักการกล่าวอวยพร มีนักวิชาการได้กล่าวไว้ซึ่งสรุปหลักการกล่าวอวยพรในโอกาสต่าง ๆ ดังนี้

1) การอวยพรในงานมงคลสมรส

วิทยาธร ท่อแก้ว (2565) กล่าวว่า การอวยพรในงานมงคลสมรส มีหลักการกล่าวที่ควรกล่าวชื่อสกุลของคู่บ่าวสาวอย่างชัดเจน ควรพูดสั้น ๆ กระชับ ไม่ควรเกิน 5 นาที เพราะเป็นช่วงที่ผู้คนสนใจการพูดคุยกันและรับประทานอาหาร โดยมีโครงสร้างเนื้อหาการพูด ดังนี้

- 1.1) กล่าวทักทาย
- 1.2) กล่าวแสดงความรู้สึกที่ต่ออย่างจริงใจ
- 1.3) กล่าวแสดงความคุ้นเคยหรือความสัมพันธ์ที่มีต่อคู่บ่าวสาว
- 1.4) กล่าวให้ข้อคิด หลักการครองชีวิตคู่ ความคาดหวัง
- 1.5) กล่าวสรุปและกล่าวอวยพรคู่บ่าวสาว
- 1.6) ดื่มอวยพร

ทองสุข มันทาท (2565) กล่าวว่า หากได้รับเชิญให้ขึ้นกล่าวอวยพรในงานมงคลสมรส ควรกล่าว ดังนี้

- 1.1) กล่าวรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับเชิญมากล่าวคำอวยพร
- 1.2) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของผู้พูดกับคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือทั้งสองฝ่าย โดยเน้นถึงความดีความงามของคู่สมรส
- 1.3) กล่าวแสดงความยินดีที่ทั้งสองได้สมรสกันและเป็นผู้ครองที่เหมาะสม
- 1.4) กล่าวให้ข้อคิดในการครองเรือน
- 1.5) กล่าวอวยพรโดยการชักชวนให้ดื่มแสดงความยินดี

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า หากจะกล่าวอวยพรในงานมงคลสมรส ควรเริ่มจาก 1) กล่าวปฏิสันถาร 2) กล่าวรู้สึกยินดีและเป็นเกียรติที่ได้กล่าวอวยพร 3) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับคู่สมรส และกล่าวถึงความดีของคู่สมรส 4) กล่าวแสดงความยินดีและข้อคิดในการครองชีวิตคู่ และ 5) กล่าวและชักชวนให้ดื่มอวยพรแก่คู่สมรส

2) การกล่าวอวยพรในวันปีใหม่

นวกรณ์ อุ่นเรือน (2563) กล่าวว่า การกล่าวอวยพรในวันปีใหม่ มีหลักการกล่าว
ดังนี้

- 2.1) กล่าวถึงการดำเนินชีวิตในปีเก่าที่ผ่านมา
- 2.2) กล่าวถึงการเริ่มต้นชีวิตใหม่ในวันปีใหม่
- 2.3) กล่าวอวยพร

วิทยากร ท่อแก้ว (2565) กล่าวว่า การพูดอวยพรปีใหม่ เป็นการพูดที่แสดง
ความยินดี ดีใจ ในโอกาสการขึ้นปีใหม่เพื่อเริ่มต้นในสิ่งใหม่ เป็นเทศกาลการฉลองปีใหม่ โดยมีโครงสร้าง
เนื้อหาของารพูด ดังนี้

- 2.1) กล่าวทักทาย
- 2.2) แสดงความรู้สึกที่ดีอย่างจริงใจ
- 2.3) กล่าวถึงความสามารถ ความเพียรพยายาม การสร้างรากฐานชีวิตความ

มุ่งหวัง

- 2.4) กล่าวสรุปและกล่าวอวยพร
- 2.5) มอบของที่ระลึก (ถ้ามี)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อกล่าวอวยพรในวันปีใหม่ ผู้กล่าวควรเริ่มจากการกล่าว
ทักทายปฏิสันถาร กล่าวแสดงความชื่นชมยินดีเนื่องในวันปีใหม่ออย่างจริงใจ กล่าวถึงความสำเร็จ
ความสามารถ ความพยายามในปีเก่าที่ผ่านมา และความสำเรื่นความก้าวหน้า ความมุ่งหวังในปีต่อไป
แล้วจึงกล่าวอวยพร

3) การกล่าวอวยพรในงานขึ้นบ้านใหม่
ภักพร ทองมีศรี และไพรัตน์ อนุพันธ์ (2552) กล่าวว่า การกล่าวอวยพรในงาน
ขึ้นบ้านใหม่ ผู้กล่าวควรเรียงลำดับเนื้อหา ดังนี้

- 3.1) การกล่าวปฏิสันถาร
- 3.2) กล่าวถึงความสำคัญของบ้าน
- 3.3) แสดงความชื่นชมยินดีกับเจ้าของบ้านที่พยายามสร้างบ้านจนสำเร็จ
- 3.4) กล่าวอวยพร

หลักการกล่าวดังกล่าวคล้ายคลึงกับ พรรณอร ทองช่วง (2563) กล่าวว่า เมื่อมี
การสร้างบ้านใหม่ ก่อนจะเข้าอยู่อาศัยมักทำบุญตามพิธีพุทธศาสนาเพื่อความเป็นสิริมงคลก่อน แล้ว
จึงเลี้ยงอาหารผู้เข้าร่วมงาน ผู้เข้าร่วมงานก็จะแสดงน้ำใจโดยนำของขวัญไปมอบให้ พร้อมกล่าวคำ
อวยพรอย่างกันเองแก่เจ้าภาพ แต่หากเป็นงานใหญ่จะเชิญผู้อาวุโสขึ้นเป็นตัวแทนกล่าวอวยพร ตาม
หัวข้อต่อไปนี้

- 3.1) กล่าวคำนำ กล่าวในนามผู้ร่วมงาน
- 3.2) กล่าวถึงการก่อสร้างที่ถูกสุขลักษณะ ชื่นชมในความสวยงามความสุ

สบาย

- 3.4) กล่าวอวยพรให้ผู้อยู่อาศัยมีความสุขสบาย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อกล่าวอวยพรในงานขึ้นบ้านใหม่ ผู้กล่าวอวยพรควรเริ่ม
จากการกล่าวปฏิสันถารทักทายผู้ร่วมงานด้วยความเป็นเกียรติและยินดี กล่าวถึงความสำคัญของบ้าน

แสดงความชื่นชมยินดีกับเจ้าของบ้านและความสวยงามน่าอยู่ของบ้าน แล้วจึงกล่าวอวยพรเจ้าของบ้าน

4) การกล่าวอวยพรในวันคล้ายวันเกิด

นวกรณ์ อุ่นเรือน (2563) กล่าวว่า การกล่าวอวยพรในวันคล้ายวันเกิดเป็นการกล่าวอวยพรตามประเพณีนิยม มักกล่าวเมื่อเสร็จจากการรับประทานอาหารและผู้รับเชิญก็จะมอบให้ผู้อาวุโสในที่ประชุมเป็นผู้กล่าว โดยมีแนวปฏิบัติ ดังนี้

4.1) กล่าวว่ารู้สึกเป็นเกียรติที่มีโอกาสกล่าวอวยพร
4.2) กล่าวถึงการสร้างคุณงามความดีหรือพูดถึงความสัมพันธ์ที่ผู้พูดมีต่อเจ้าของวันเกิด

4.3) กล่าวถึงการเป็นที่พึงของบุตรหลานหรือการมีอนาคตที่เจริญก้าวหน้า

4.4) กล่าวอวยพร

หลักการดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกันกับ ทองสุข มันทาท (2565) ซึ่งกล่าวว่า หลักการกล่าวอวยพรในวันคล้ายวันเกิด มีดังนี้

4.1) กล่าวแสดงความยินดีที่ได้รับเกียรติให้ขึ้นมากล่าวอวยพร
4.2) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของผู้พูดต่อเจ้าภาพ
4.3) กล่าวถึงคุณงามความดีและเกียรติคุณหรือผลงานเด่นของเจ้าภาพ
4.4) กล่าวอวยพรขอให้เจ้าภาพมีอายุยืนยาวมีความสุขความเจริญก้าวหน้า

ยิ่งๆ ขึ้นไป

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การกล่าวอวยพรในวันคล้ายวันเกิด ผู้กล่าวควรเริ่มจากการกล่าวปฏิสันถาร กล่าวแสดงความยินดีและเป็นเกียรติที่ได้กล่าวอวยพร กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้กล่าวกับเจ้าของวันเกิด กล่าวถึงคุณงามความดี และกล่าวอวยพร

หลักการดังกล่าวนี้ล้วนแล้วจะทำให้ผู้พูดมีหลักในการพูด ทำให้การพูดเป็นไปอย่างราบรื่น ทั้งผู้พูดและผู้ฟังได้รับความอบอุ่นใจและรู้สึกเป็นสิริมงคล รวมถึงเป็นการสร้างสัมพันธ์ไมตรีที่ดีต่อกัน

2.7.3 การกล่าวอำลาอาลัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกล่าวอำลาอาลัย ดังนี้

2.7.3.1 ความหมายของการกล่าวอำลาอาลัย

วรวรรณ ศรียาภัย (2560) กล่าวว่า ในสังคมของการทำงาน เป็นธรรมดาที่จะมีการเปลี่ยนหรือย้ายที่ทำงานไปตามเหตุและปัจจัยของแต่ละคน เมื่อฝ่ายหนึ่งลาจากฝ่ายหนึ่งหลายแห่งมีการเลี้ยงส่ง เพื่อกระชับมิตรภาพอันดีต่อกัน ในงานเลี้ยงนั้นผู้ย้ายจากไปต้องกล่าวคำอำลา เช่นเดียวกันกับ ทองสุข มันทาท (2565) ที่กล่าวว่า เมื่อต้องจากถิ่นที่เคยอยู่มานาน เพื่อไปประกอบธุรกิจ รับราชการ หรือไปประจำ ณ สถานที่อื่น ถ้ามีการจัดเลี้ยงส่งและมีการมอบของขวัญที่ระลึก ควรมีการพูดขอบคุณที่ได้รับของขวัญนั้นและกล่าวคำอำลา และในขณะเดียวกันในองค์กรหรือในสังคมของการทำงานนั้นเมื่อมีเหตุการณ์ดังกล่าวก็จะต้องมีผู้ที่กล่าวอาลัยแก่ผู้อำลาไปด้วยเช่นกัน การกล่าวอาลัยเป็นการแสดงความรู้สึกยินดีที่ผู้อำลาได้เลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้น ย้ายถิ่นฐาน หรือสถานที่ทำงาน และรู้สึกเสียใจที่จะไม่ได้ทำงานหรืออยู่ร่วมกันต่อไป

2.7.3.2 หลักการกล่าวอ้อลาอ้อ

1) หลักการกล่าวอ้อ

เรื่องอุไร อินทรประเสริฐ และลลิตา เสาวภา (2563) กล่าวว่า การกล่าวแสดงความอ้อ มีหลักการกล่าว ดังนี้

- 1.1) กล่าวถึงโอกาสในการโยกย้าย
- 1.2) กล่าวถึงคุณงามความดี ยกย่องและชมเชยในผลงาน
- 1.3) กล่าวแสดงความรัก ความอ้อแทนผู้ร่วมงานทุกคน
- 1.4) กล่าวแสดงความหวังว่าผู้ย้ายไปเจริญก้าวหน้าในอาชีพการงาน
- 1.5) กล่าวอวยพรให้ประสบความสำเร็จสมปรารถนา

วิทยาธร ท่อแก้ว (2565) กล่าวว่า การกล่าวแสดงความอ้อ เป็นการแสดงความรู้สึกเสียใจที่ขาดคนที่มีคุณภาพไปและดีใจที่คนคุณภาพมีความก้าวหน้า ผู้พูดต้องลำดับความสามารถ ผลงานเด่น ยกย่องคุณงามความดีและความหวัง โดยมีโครงสร้างเนื้อหาการพูด ดังนี้

- 1.1) กล่าวทักทาย
- 1.2) แสดงความรู้สึกที่ต่ออย่างจริงใจ
- 1.3) ยกย่องความสามารถและคุณดี ผลงานเด่น ความหวังในความเจริญก้าวหน้า
- 1.4) กล่าวสรุปและกล่าวอวยพร
- 1.5) มอบของที่ระลึก

เจริญก้าวหน้า

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (ม.ป.ป.) กล่าวว่า หลักการกล่าวอ้อ มีดังนี้

- 1.1) กล่าวแสดงความรู้สึกอ้ออย่างจริงจัง
- 1.2) กล่าวยกย่องชมเชยคุณงามความดี ผลงานที่ปฏิบัติมา
- 1.3) กล่าวถึงความรักใคร่ ความอ้อของเพื่อนร่วมงาน
- 1.4) กล่าวอวยพรให้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานใหม่และให้
- 1.5) มอบของที่ระลึก

เดินทางโดยสวัสดิภาพ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อผู้พูดต้องกล่าวอ้อ ควรเริ่มจากการกล่าวปฏิสันถาร กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้กล่าวอ้อ องค์กร กับผู้อ้อ กล่าวยกย่องในคุณดีและความสามารถ กล่าวถึงความรักใคร่ ความอ้อของเพื่อนร่วมงานที่มีต่อผู้อ้อ กล่าวอวยพร แล้วจึงมอบของที่ระลึก

2) หลักการกล่าวอ้อลา

เพชร บัวเพียร (2541) กล่าวว่า เมื่อมีการจัดเลี้ยงส่งผู้ย้ายงานหรือลาออกผู้จากไปต้องกล่าวอ้อลา ยึดหลัก ดังนี้

2.1) กล่าวถึงเหตุที่ต้องอ้อลาไปให้ผู้ฟังทราบ (แต่ไม่ควรพูดถึงสาเหตุที่ไม่ดี) แล้วจึงพูดถึงความอ้อที่ต้องจากไปทั้ง ๆ ที่ไม่อยากไป

2.2) พูดถึงความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือจากทุกด้านรวมถึงความประทับใจ

2.3) กล่าวเน้นว่า แม้จะอ้อลาไปแล้ว ความสัมพันธ์ก็ยังคงเหมือนเดิม

2.4) กล่าวขอบคุณผู้ที่มาร่วมงานและผู้จัดงาน

นวกกรณ์ อุ่นเรือน (2563) กล่าวว่า การกล่าวอำลา มีหลักการกล่าว ดังนี้

- 2.1) กล่าวปฏิสันถาร
- 2.2) กล่าวขอบคุณที่ได้จัดงานขึ้น ตลอดจนผู้ให้ความช่วยเหลือ
- 2.3) กล่าวถึงความสัมพันธ์อันดีระหว่างตนกับเพื่อนร่วมงาน
- 2.4) กล่าวความรักและอาลัย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อผู้พูดต้องกล่าวอำลาควรเริ่มจากการกล่าวปฏิสันถาร กล่าวถึงสาเหตุที่ต้องอำลา กล่าวขอบคุณ กล่าวถึงความสัมพันธ์อันดีต่อกัน และกล่าวถึงความรัก ความอาลัย

3) หลักการกล่าวไว้อาลัย

วรวรรณ์ ศรียาภย์ (2560) กล่าวว่า การกล่าวไว้อาลัยเป็นการพูดในงานศพ เพื่อให้เกียรติและรำลึกถึงผู้ตายก่อนการประชุมเพลิง เป็นการพูดถึงคุณงามความดีที่ผู้ตายได้ปฏิบัติ แต่ก็ต้องพูดในสิ่งที่เป็นจริง มีหลักการกล่าว ดังนี้

- 3.1) กล่าวปฏิสันถาร
- 3.2) กล่าวถึงประวัติและผลงานของผู้ตายโดยสังเขป
- 3.3) กล่าวถึงสาเหตุการเสียชีวิต
- 3.4) กล่าวถึงความรักความอาลัยของผู้ที่อยู่ข้างหลัง
- 3.5) กล่าวแสดงความปรารถนาให้ผู้ตายไปสู่ดินแดนที่เป็นสุคติ

คล้ายคลึงกับ ทองสุข มันทาทร (2565) กล่าวว่า หลักการกล่าวไว้อาลัยผู้ตาย สามารถกล่าวได้ ดังนี้

- 3.1) กล่าวแสดงความเสียใจแก่ครอบครัวผู้เสียชีวิต
- 3.2) สรรเสริญผู้เสียชีวิต โดยบอกเล่าถึงประวัติ ผลงานดีเด่น และคุณงามความดี
- 3.3) กล่าวแสดงความอาลัยของผู้ที่อยู่เบื้องหลังที่ต้องเสียบุคคลอันเป็นที่รักไป
- 3.4) แสดงความหวังว่าวิญญาณของผู้ตายคงไปสู่สุคติ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมื่อผู้พูดต้องกล่าวคำไว้อาลัยผู้เสียชีวิต ควรเริ่มด้วยการกล่าว ปฏิสันถาร กล่าวประวัติและคุณงามความดีของผู้เสียชีวิต สาเหตุการเสียชีวิต กล่าวแสดงความรัก อาลัยที่มีต่อผู้เสียชีวิต แล้วจึงกล่าวแสดงความปรารถนาให้ผู้เสียชีวิตไปสู่สุคติ

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ดังนี้

2.8.1 งานวิจัยในประเทศ

2.8.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้บทบาทสมมติ

พัฒนา สุมาลี (2550) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ วิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง การพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ วิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคนิคหนองคาย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ วิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคนิคหนองคาย ก่อนเรียนกับหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ วิชาทักษะภาษาไทยเพื่ออาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคนิคหนองคาย และ 4) ศึกษาความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่มีต่อการเรียนแบบบทบาทสมมติเรื่อง การพูดในโอกาสต่าง ๆ ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ 82.98/82.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7465 แสดงว่านักศึกษามีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 74.65 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้บทบาทสมมติมีความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติโดยรวมอยู่ในระดับมาก

นพรัตน์ ใจกาษา (2555) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ วิชาศิลปะการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นการนำวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ ใช้สอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ แก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ โดยมีความมุ่งหมาย (1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติวิชาศิลปะการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ ก่อนเรียนกับหลังเรียน (2) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง การพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติวิชาศิลปะการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนรู้ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่มีต่อการเรียนแบบบทบาทสมมติ เรื่อง การพูดในโอกาสต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาการตลาด จำนวน 24 คน ได้มาโดยการสุ่มกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจ แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ร้อยละค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ Dependent t-test ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า ความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ มีประสิทธิภาพ 81.69/86.56 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.5870 แสดงว่านักศึกษามีความก้าวหน้าในการเรียน ร้อยละ 58.70 นักศึกษาที่เรียนโดยใช้บทบาทสมมติมีความสามารถในการพูดในโอกาสต่าง ๆ เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยสรุป การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ

โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ ช่วยให้นักศึกษามีการพัฒนาการด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ มากขึ้น และการแสดงบทบาทสมมติช่วยให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการเลือกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดวงหทัย เรืองนนท์ (2560) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติวิชาภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูด ทั้งก่อนและหลังเรียนแบบแสดงบทบาทสมมติสาขางาน ธุรกิจค้าปลีกร้านสะดวกซื้อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขางานธุรกิจค้าปลีกร้านสะดวกซื้อ จำนวน 40 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยผู้วิจัยได้ใช้ระยะเวลาดำเนินการทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง จำนวน 6 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการเรียนรู้ เรื่อง การพูดติดต่อกิจธุระ การพูดในที่ประชุม และการพูดเสนอขาย ที่เน้นกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังการสอนแบบแสดงบทบาทสมมติและแบบประเมินความสามารถด้านการพูด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถด้านการพูดโดยใช้การสอนแบบแสดงบทบาทสมมติในรายวิชา ภาษาไทยเพื่ออาชีพของผู้เรียน สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และผู้เรียนมีการพัฒนาความสามารถด้านการพูด ทั้งในด้านการใช้ภาษา ความถูกต้อง น้ำเสียง และท่าทาง ที่ดีมากยิ่งขึ้น

บัวลักษณ์ เพชรงาม (2561) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูด เรื่อง ขุนช้างขุนแผน ตอน ขุนช้างถวายฎีกา โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการประยุกต์ใช้ทักษะการพูดการพัฒนาทักษะการพูด เรื่อง ขุนช้างขุนแผน ตอน ขุนช้างถวายฎีกา ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาไว้ว่าเป็นเนื้อหาที่อยู่ในหนังสือแบบเรียนวรรณคดีวิจักษ์ ซึ่งเป็นหนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน สำหรับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยในการพูดที่กำหนดไว้ในมาตรฐานและตัวชี้วัดระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นั้น คือ การพูดในโอกาสต่าง ๆ พูดแสดงทรรศนะ โต้แย้ง โน้มน้าวใจ และเสนอแนวคิดใหม่ด้วยภาษาถูกต้องเหมาะสม ผลการวิจัย พบว่า ผู้เรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทักษะการพูดหลังเรียน (ค่าเฉลี่ย=23.5) สูงกว่าก่อนเรียน (ค่าเฉลี่ย=15.33) โดยมีค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนน อยู่ที่ 8.17 แสดงให้เห็นว่า การเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นจริงซึ่งสอดคล้องกับจุดประสงค์และสมมติฐานการวิจัย

ชุตินา พึ่งสุข และชิตชไม วิสุตกุล (2565) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

การวิจัยนี้เป็นการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งเป็นการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงรุกแบบบทบาทสมมติโดยการสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนแสดงออกตามบทบาทที่ตนเองได้รับ ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ทักษะการพูดในงานอาชีพและประสบการณ์ใหม่ ๆ ผู้เรียนมีโอกาสดำเนินกระบวนการทางสติปัญญาและแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ทำให้มีความมั่นใจ กล้าแสดงออก มีความสามารถในการพูดที่ดีขึ้น ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีความหมายและนำไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.8.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุดกิจกรรมด้านการพูด

สุดคณิง นฤพนจิรกุล และกรัณทรรัตน์ พึ่งโพธิ์ทอง (2563) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบสมรรถนะด้านการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรม 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนในการเรียนด้วยชุดกิจกรรม กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย จำนวน 37 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสาร 2) แบบวัดสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสาร และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยชุดกิจกรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การหาประสิทธิภาพ (E1/E2) และการทดสอบค่าที (Dependent Samples) ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.00/80.90 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80/80 2) นักเรียนมีสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสารหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับมาก

จารุวี นวนสำเนียง และคณะ (2564) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาไทยโดยใช้บริบทวิทยาศาสตร์สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนองครักษ์ จังหวัดนครนายก มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาและศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาไทยโดยใช้บริบทวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนองครักษ์ จังหวัดนครนายก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนองครักษ์ จังหวัดนครนายก ที่สมัครเป็นสมาชิกชุมนุมภาษาไทย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาไทยโดยใช้บริบทวิทยาศาสตร์ 2) แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเหมาะสมของชุดกิจกรรม 3) แบบประเมินทักษะการสื่อสารภาษาไทย 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อชุดกิจกรรม ผลการวิจัย พบว่า 1) การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาไทยโดยใช้บริบทวิทยาศาสตร์ นำเนื้อหาในบริบทวิทยาศาสตร์มาส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาไทย ด้านการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน จำนวน 4 กิจกรรม 2) ผลการประเมินคุณภาพชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ภาษาไทยโดยใช้บริบทวิทยาศาสตร์มี

คุณภาพเหมาะสมระดับมากที่สุดทุกด้าน 3) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีผล การประเมินทักษะการสื่อสาร ภาษาไทยในระดับผ่านเกณฑ์ ขึ้นไป และ 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะ การสื่อสารภาษาไทยโดยใช้บริบทวิทยาศาสตร์ระดับพึงพอใจมากที่สุดทุกด้าน

ฟาง จื่อหวี (2552) ได้วิจัยเรื่อง ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการ ท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับนักศึกษาจีน มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างชุดการสอนทักษะการพูด ภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับนักศึกษาจีน 2) หาประสิทธิภาพของชุดการสอน ตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ 80/80 และ 3) เปรียบเทียบความก้าวหน้าของนักศึกษาจีนที่เรียน ภาษาไทยโดยใช้ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับ นักศึกษาจีน กลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย สาขาการท่องเที่ยวและการโรงแรม ชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มหาวิทยาลัยยูนนานนอร์มอล วิทยาลัยศิลปศาสตร์และ วิทยาศาสตร์ มณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 10 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับนักศึกษาจีน มีประสิทธิภาพ 86.20/90.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) นักศึกษาจีนที่เรียน ภาษาไทยโดยใช้ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับ นักศึกษาจีน มีความก้าวหน้าด้านทักษะการพูดภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Kartini Rahmatillah (2019) ได้วิจัยเรื่อง การสอนภาษาเชิงสื่อสาร (CLT) ผ่านการ แสดงบทบาทสมมติและการสอนแบบเน้นภาระงาน การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาว่าการสอน ภาษาเชิงสื่อสาร (CLT) ผ่านการแสดงบทบาทสมมติและการสอนแบบเน้นภาระงานสามารถนำไปใช้ ได้ดีที่สุดในกระบวนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ STIE Madani Balikpapan หรือไม่ 2) พิสูจน์ว่าวิธีการ นี้สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยวัดจากคะแนน TOEFL ได้หรือไม่ 3) ศึกษาการ รับรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการใช้การสอนภาษาเชิงสื่อสาร (CLT) กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษา 37 คน จากสองห้องเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติ/TOEFL ในปีการศึกษา 2562-2563 ผลการวิจัย พบว่าการสอนภาษาเชิงสื่อสาร (CLT) สามารถนำไปใช้ได้ดีที่สุดผ่านการแสดงบทบาทสมมติและการ สอนแบบเน้นภาระงาน CLT หลังจากที่ได้รับจัดการเรียนรู้ นักศึกษาได้คะแนน TOEFL มากกว่า การทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการดังกล่าว นอกจากนี้ นักศึกษายังมีความสนใจในการเรียน ภาษาอังกฤษมากขึ้น ไม่รู้สึกกลัวที่จะทำผิดพลาดและช่วยให้นักศึกษาสื่อสารได้ดีขึ้น การสอนภาษา เชิงสื่อสาร (CLT) เป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีแนวโน้มที่ดีกว่า เนื่องจากนักศึกษาได้ ฝึกภาษาอังกฤษเสมือนกับที่กำลังใช้ในสถานการณ์จริง และแนะนำอย่างยิ่งในการนำแนวทาง CLT ไปใช้ ไม่ว่าจะในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนเพราะเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษามีส่วนร่วมอย่าง กระตือรือร้นในแต่ละกิจกรรม

Bindu T. Nair (2019) ได้วิจัยเรื่อง บทบาทสมมติ – เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการ สอนทักษะการสื่อสารทางกุมารเวชศาสตร์แก่นักศึกษาแพทย์ระดับปริญญาตรี กล่าวว่า ทักษะการ สื่อสารเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการปฏิบัติทางการแพทย์ตลอดชีวิตของแพทย์ การเรียนการสอนแบบ ดั้งเดิมในระดับปริญญาตรีทางกุมารเวชศาสตร์มุ่งเน้นการสอนนักศึกษาด้วยความรู้ทั้งทฤษฎีและ ปฏิบัติเกี่ยวกับโรค การวินิจฉัย และวิธีการรักษา การศึกษานี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้บทบาทสมมติเป็น

เครื่องมือในการสอนทักษะการสื่อสารพื้นฐานให้แก่ นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายในสาขากุมารเวชศาสตร์ และเพื่อประเมินการรับรู้ของนักศึกษาและคณาจารย์ในการใช้บทบาทสมมติเพื่อสอนทักษะการให้ คำปรึกษาและการสื่อสารในกุมารเวชศาสตร์ โดยมีนักศึกษาชั้นปีสุดท้าย จำนวน 98 คน เข้าร่วมใน การศึกษานี้ พบว่า บทบาทสมมติเป็นเครื่องมือที่ได้รับความนิยมมากที่สุด (33%) ส่วนการสอนทักษะ การสื่อสารให้แก่ นักศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่ (88.78%) และคณาจารย์ (91.67%) รู้สึกว่าบทบาท สมมติช่วยในการสอนทักษะการสื่อสาร การเปรียบเทียบคะแนนทักษะการสื่อสารก่อนและหลังการ จัดกิจกรรมบทบาทสมมติแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < 0.001$) จึงสรุปได้ว่า บทบาทสมมติสามารถใช้เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสอนทักษะการสื่อสารให้แก่ นักศึกษา แพทย์ระดับปริญญาตรีในสาขากุมารเวชศาสตร์

Bimantara Wicaksana และ Enis Fitriani (2020) ได้วิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการใช้ บทบาทสมมติต่อทักษะการพูดของนักเรียนอาชีวศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการ ใช้บทบาทสมมติต่อทักษะการพูดในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของ โรงเรียน SMKS Muhammadiyah Pangkalan Bun โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลอง และ แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ ห้องมัลติมีเดีย 1 เป็นกลุ่มทดลอง และห้องมัลติมีเดีย 2 เป็นกลุ่ม ควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ค่าที่ (t-test) สำหรับกลุ่มตัวอย่างอิสระ คือ 0.034 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่าผลของคะแนนการทดสอบหลังเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างการทดสอบก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม 2.20 ซึ่งหมายความว่า การใช้บทบาท สมมติมีประสิทธิภาพต่อทักษะการพูดในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ การศึกษานี้ยังแสดงให้เห็น ว่าการใช้บทบาทสมมติสามารถสร้างบรรยากาศการสื่อสารในห้องเรียนได้

Nurhamimi Togimin & Haliza Jaafar (2020) ได้วิจัยเรื่อง กิจกรรมบทบาทสมมติ: แนวทางเชิงนวัตกรรมในการสอนทักษะการพูดในห้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง กล่าวว่า การส่งเสริมให้นักเรียนพูดระหว่างกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาการ เรียนรู้ภาษา การจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตจริง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การ โต้เถียง และการจำลองสถานการณ์ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกซ้อมและการฝึกปฏิบัติ จริงอย่างเพียงพอ และไม่เพียงแต่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ถ้อยคำหรือวลีต่าง ๆ เท่านั้น กิจกรรมบทบาท สมมติยังช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการสื่อสารในสถานการณ์ที่หลากหลาย และจากการศึกษาทำให้ เห็นว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีการพัฒนาความสามารถในการพูด อย่างมีนัยสำคัญ โดยศึกษาจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 9 คน จากคณะวิทยาการ คอมพิวเตอร์ในมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งในภาคใต้ของประเทศไทยมาเลเซีย ซึ่งเป็นนักศึกษาที่มี ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ต่ำโดยพิจารณาจากผลการทดสอบ MUET ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาในเชิงบวกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ บริบท และการสื่อสารเชิงปฏิสัมพันธ์ นอกจากนี้ นักศึกษารู้สึกว่ากิจกรรมบทบาทสมมติได้ส่งผลกระทบต่อเชิง บวกต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของพวกเขา ซึ่งได้มาจากผลของแบบสอบถาม ดังนั้น จึงสามารถ สรุปได้ว่ากิจกรรมบทบาทสมมติมีผลกระทบต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

Elisabeth Renita Sari & Intan Hamzah (2023) ได้วิจัยเรื่อง การใช้บทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบว่าบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนได้หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 25 คน ได้รับการทดลองเป็นเวลา 4 ครั้ง โดยใช้วิธีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแบบกลุ่มเดียว จากการวิจัยพบว่า คะแนนก่อนเรียนครั้งแรกต่ำสุดของนักเรียนคือ 60.00 และคะแนนสูงสุดคือ 80.00 โดยมีคะแนนเฉลี่ยคือ 72.40 หลังจากทำการทดสอบก่อนเรียน ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบหลังเรียนซึ่งมีผลคือคะแนนต่ำสุดคือ 65.00 และคะแนนสูงสุดคือ 85.00 โดยมีคะแนนเฉลี่ยคือ 75.20 พบว่าคะแนนเฉลี่ยในการทดสอบหลังเรียนสูงกว่าการทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ หากค่า นัยสำคัญแบบ 2 ทาง (significant 2-tailed) ต่ำกว่า 0.05 หมายความว่ามีการเพิ่มขึ้นอย่างมี นัยสำคัญระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เนื่องจากค่า nัยสำคัญแบบ 2 ทางคือ 0.02 การศึกษานี้ใช้วิธีการเชิงปริมาณ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบทบาทสมมติมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะ การพูดของนักเรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สะท้อนให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุด กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีบทบาทสมมติ สามารถเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความ ความสามารถด้านการพูดและสื่อสารได้ดีขึ้น ทั้งในด้านการใช้ภาษา ความถูกต้องของเนื้อหา น้ำเสียง และท่าทาง รวมทั้งมีความมั่นใจ กล้าแสดงออก และสนุกสนาน บนพื้นฐานของการมีมารยาทและ คุณธรรมในการสื่อสารมากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้กระบวนการทางสติปัญญาและการ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน จากการทำกิจกรรมที่เสมือนกับว่ากำลังอยู่ใน สถานการณ์จริง ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีความหมาย และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ อื่น ๆ ในงานอาชีพหรือในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของการจัดการ เรียนรู้ด้วยวิธีการดังกล่าว จึงเล็งเห็นว่า ในการฝึกการพูดและพัฒนาความสามารถด้านการพูดให้แก่ ผู้เรียน จะต้องมามีวิธีและขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เป็นระบบและเหมาะสมกับธรรมชาติ ของผู้เรียน ซึ่งกิจกรรมบทบาทสมมตินี้มีความเหมาะสมและมีขั้นตอนที่เป็นระบบและชัดเจน อีกทั้ง หากมีนำมาใช้ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมการเรียนรู้อย่างหลากหลาย ก็จะสามารถสร้างความ สนใจ และสร้างบรรยากาศการในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พูน ปณ ทิโต ชีเว

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 2) ศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

3.1.1 ประชากร คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม ปีการศึกษา 2567 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101 จำนวน 5 กลุ่มเรียน ประกอบด้วย การบัญชี ห้อง 1 (4บช1), การบัญชี ห้อง 2 (4บช2), การบัญชี ห้อง 3 (4บช3) การตลาด ห้อง 1 (4กต1) และการตลาด ห้อง 2 (4กต1) รวมทั้งสิ้น จำนวน 76 คน

ตารางที่ 2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเรียน	แผนกวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1	การบัญชี ห้อง 1 (4บช1)	14	14
2	การบัญชี ห้อง 2 (4บช2)	16	16
3	การบัญชี ห้อง 3 (4บช3)	37	
4	การตลาด ห้อง 1 (4กต1)	7	
5	การตลาด ห้อง 2 (4กต1)	2	
รวม		76	30

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ได้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่มเรียน ซึ่งกลุ่มทดลอง คือ นักศึกษาภาควิชาการบัญชี ห้อง 1 (4บข1) จำนวน 14 คน จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ และกลุ่มควบคุม ได้แก่ ภาควิชาการบัญชี ห้อง 2 (4บข2) จำนวน 16 คน จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) แบบมีกลุ่มควบคุม ไม่ได้สุ่มและมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Nonrandomized Control-Group, Pretest-Posttest Design)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยใช้เครื่องมือ ดังนี้

3.2.1 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 ชุด ดังนี้

3.2.1.1 ชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน

3.2.1.2 ชุดที่ 2 เรื่อง การพูดสาธิต

3.2.1.3 ชุดที่ 3 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ

3.2.1.4 ชุดที่ 4 เรื่อง การกล่าวอวยพร

3.2.1.5 ชุดที่ 5 เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติทั้ง 5 ชุด ประกอบด้วย คำชี้แจงสำหรับครู คำชี้แจงสำหรับนักศึกษา แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ ใบทบทวนความรู้ ใบกิจกรรมบทบาทสมมติ ใบเฉลยใบทบทวนความรู้ และแบบประเมินผล

3.2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ของชุดกิจกรรมแบบบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง ดังนี้

3.2.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน จำนวน 3 ชั่วโมง

3.2.2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การพูดสาธิต จำนวน 3 ชั่วโมง

3.2.2.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ จำนวน 3 ชั่วโมง

3.2.2.4 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การกล่าวอวยพร จำนวน 3 ชั่วโมง

3.2.2.5 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย จำนวน 3 ชั่วโมง

3.2.3 แบบวัดความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 (ก่อนเรียน-หลังเรียน) โดยให้นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์ 1 สถานการณ์ จากการกำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ ปรึกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที

3.2.4 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 เป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ที่มี 4 ระดับ โดยใช้รูปrikที่กำหนดขึ้นตามองค์ประกอบของความสามารถในการพูด

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

3.3.1 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 ชุด มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 เกี่ยวกับหลักการ จุดมุ่งหมาย การเรียนการสอน โครงสร้างหลักสูตร และหมวดวิชาสมรรถนะแกนกลางกลุ่มวิชาภาษาไทย

3.3.1.2 ศึกษาจุดประสงค์ สมรรถนะ และคำอธิบายรายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101

3.3.1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แนวคิด องค์ประกอบ ขั้นตอนวิธีการเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรม และการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

3.3.1.4 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาเกี่ยวกับการพูดในงานอาชีพและการพูดในโอกาสต่าง ๆ จำนวน 5 เรื่อง เพื่อใช้ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้และชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ

3.3.1.5 สร้างชุดกิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 ชุด ได้แก่

- 1) ชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน
- 2) ชุดที่ 2 เรื่อง การพูดสาธิต
- 3) ชุดที่ 3 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ
- 4) ชุดที่ 4 เรื่อง การกล่าวอวยพร
- 5) ชุดที่ 5 เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติทั้ง 5 ชุด ประกอบด้วย คำชี้แจงสำหรับครู คำชี้แจงสำหรับนักศึกษา แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ ใบทบทวนความรู้ ใบกิจกรรมบทบาทสมมติ ใบเฉลยใบทบทวนความรู้ และแบบประเมินผล

3.3.1.6 การหาคุณภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1) นำชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและนำมาแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2) นำชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1.1) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาไทย ได้แก่ นางสาวสุนันทา กิรินทร์ คุณวุฒิทางการศึกษา ศศ.บ. ภาษาไทย และ ศศ.ม. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

1.2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย นายศุภชัย ภักดี คุณวุฒิทางการศึกษา ศศ.บ. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี และ ศศ.ม. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยนเรศวร ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

1.3) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ได้แก่ ดร. มงคล แสงอรุณ คุณวุฒิทางการศึกษา ปร.ด. คอมพิวเตอร์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือและกรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.4) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ได้แก่ นายปิยพงษ์ ยอดอินทร์ คุณวุฒิทางการศึกษา กศ.ม. การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครูวิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ

1.5) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล ได้แก่ นางขวัญจิต ธรรมศิริรักษ์ คุณวุฒิทางการศึกษา กศ.ม. การวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของชุดกิจกรรมในด้านการใช้ภาษา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ การวัดและประเมินผล และความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา โดยใช้แบบประเมินแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ของบุญชม ศรีสะอาด (2556) ซึ่งกำหนดคะแนนการประเมินระดับความเหมาะสม ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เหมาะสมมาก	ให้	4	คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	ให้	3	คะแนน
เหมาะสมน้อย	ให้	2	คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

แล้ววิเคราะห์และแปลผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านโดยเปรียบเทียบกับระดับคุณภาพตามคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	มีคุณภาพความเหมาะสมมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	มีคุณภาพความเหมาะสมมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	มีคุณภาพความเหมาะสมปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	มีคุณภาพความเหมาะสมน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	มีคุณภาพความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยกำหนดให้คะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพความเหมาะสม 3.51 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์พิจารณาและยอมรับว่าเป็นชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้

3.3.1.7 ปรับปรุงชุดกิจกรรมบทบาทสมมติตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญให้มีความสมบูรณ์เหมาะสมและมีคุณภาพมากขึ้น ทั้งนี้ ชุดกิจกรรม จำนวน 5 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพความเหมาะสมตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป ทุกชุด (รายละเอียดดังภาคผนวก ง)

3.3.1.8 ดำเนินการทดลองใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อหาประสิทธิภาพ โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) ดังนี้

1) การหาประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1 : 1) หาประสิทธิภาพโดยการนำชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มเทียบเคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โดยคัดเลือกนักศึกษาแบบเจาะจง จำนวน 3 คน ที่มีผลการเรียนในระดับสูง (ผลการเรียนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป) ปานกลาง (ผลการเรียนเฉลี่ย 2.50-2.95) และอ่อน (ผลการเรียนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.50) อย่างละ 1 คน ทดลองใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติควบคู่กับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ นอกเวลาเรียนปกติ เพื่อหาข้อบกพร่องและนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาไม่เข้าใจเกี่ยวกับคำชี้แจง ขั้นตอนการเรียนรู้ และการประเมินความสามารถด้านการพูด โดยการหาค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 65.56/61.67 ซึ่งยังไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด ผู้วิจัยจึงสัมภาษณ์นักศึกษาเพื่อสอบถามข้อมูลความยากง่าย ลำดับขั้นตอนการนำเสนอ ความยากง่ายของกิจกรรมการเรียนรู้ และนำไปปรับปรุงแก้ไขให้มีความถูกต้องและเหมาะสม แล้วนำไปทดลองใช้ในครั้งที่ 2

2) การหาประสิทธิภาพแบบกลุ่มเล็ก (1 : 10) หาประสิทธิภาพโดยการนำชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 10 คน โดยคัดเลือกนักศึกษาแบบเจาะจง ที่มีผลการเรียนในระดับสูง (ผลการเรียนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป) จำนวน 3 คน ปานกลาง (ผลการเรียนเฉลี่ย 2.50-2.95) จำนวน 4 คน และอ่อน (ผลการเรียนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.50) จำนวน 3 คน ทดลองนอกเวลาเรียนปกติ เช่นเดียวกับการทดลองแบบเดี่ยว (1 : 1) ผู้วิจัยสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลจากคะแนนที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติควบคู่กับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักศึกษาไม่เข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหา และการประเมินความสามารถด้านการพูดในแต่ละเรื่อง โดยการหาค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 71.14/74.00 ซึ่งยังไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักศึกษาเพื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาที่ควรปรับปรุงหรือส่วนที่ยังบกพร่องให้ได้มากที่สุด และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม แล้วจึงนำไปทดลองใช้ในครั้งที่ 3

3) การทดลองภาคสนาม (1 : 100) นำชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มเทียบเคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ที่ยังไม่เคยเรียนเรื่องนี้มาก่อน โดยคัดเลือกนักศึกษาแบบเจาะจง ที่มีผลการเรียนในระดับสูง (ผลการเรียนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป) จำนวน 7 คน ปานกลาง (ผลการเรียนเฉลี่ย 2.50-2.95) จำนวน 7 คน และอ่อน (ผลการเรียนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.50) จำนวน 6 คน ในเวลาเรียนปกติ ผู้วิจัยสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลจากคะแนนที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติควบคู่กับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้ แล้วนำมาคำนวณค่าประสิทธิภาพเพื่อให้สอดคล้องตาม

เกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งพบว่า ได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 81.24/81.25 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่กำหนดไว้

3.3.1.9 นำชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลอง

3.3.2 แผนการจัดการเรียนรู้ของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 เกี่ยวกับ หลักการ จุดมุ่งหมาย การเรียนการสอน โครงสร้างหลักสูตร และหมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทย

3.3.2.2 ศึกษาจุดประสงค์ สมรรถนะ และคำอธิบายรายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101

3.3.2.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการจัดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ หลักการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ตลอดจนแนวทางการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดผลและประเมินผล

3.3.2.4 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาเกี่ยวกับการพูดในงานอาชีพและการพูดในโอกาส ต่าง ๆ จำนวน 5 เรื่อง เพื่อใช้ในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้และชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ

3.3.2.5 กำหนดรูปแบบการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้ด้วย วิธีการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ตามรูปแบบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ของสำนักงาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อดังต่อไปนี้

- 1) จุดประสงค์ สมรรถนะ และคำอธิบายรายวิชา
- 2) ชื่อหน่วยการเรียนรู้
- 3) สาระสำคัญ
- 4) สมรรถนะประจำหน่วย
- 5) จุดประสงค์การเรียนรู้
- 6) เนื้อหาสาระการเรียนรู้
- 7) กิจกรรมการจัดการเรียนรู้
- 8) สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้เพิ่มเติม
- 9) เอกสารประกอบการสอน
- 10) การวัดและประเมินผล
- 11) บันทึกหลังการสอน

3.3.2.6 วิเคราะห์ความสอดคล้องและความสัมพันธ์ของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดวันที่ทดลองและเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้

ตารางที่ 3 ความสอดคล้องและความสัมพันธ์ของเนื้อหากับจุดประสงค์การเรียนรู้

ชื่อแผน	สาระสำคัญ	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา
1. การ สัมภาษณ์งาน	การสัมภาษณ์งาน คือ การสนทนาระหว่างบุคคลสองฝ่าย โดยคู่สนทนาฝ่ายหนึ่งคือ ผู้สัมภาษณ์ ขอให้คู่สนทนาอีกฝ่ายหนึ่งคือ ผู้ให้สัมภาษณ์ ตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งตามวัตถุประสงค์หรือเค้าโครงเรื่องที่วางไว้ นักศึกษาจึงต้องเตรียมความพร้อมในด้านความรู้และด้านบุคลิกภาพให้เหมาะสมกับสถานการณ์	1. ระบุความหมายและอธิบายจุดประสงค์การสัมภาษณ์งานได้ 2. อธิบายเทคนิคการสัมภาษณ์งานได้ 3. เขียนบทพูดได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 4. แสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ที่กำหนดได้อย่างน้อย 1 สถานการณ์ 5. ประเมินการพูดของผู้อื่นได้ 6. มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน มีความรับผิดชอบ มีความสามัคคี การยอมรับความคิดเห็น มีความสนุกสนาน และมีมารยาท	3 ชั่วโมง
2. การพูด สาธิต	การพูดสาธิต คือ การพูดอธิบายขั้นตอนหรือวิธีปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง พร้อมทั้งใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ประกอบการพูดให้เห็นเป็นตัวอย่าง จุดประสงค์ในการพูดเพื่อให้ความรู้แก่ผู้ฟังหรือเพื่อโน้มน้าวใจผู้ฟังให้เห็นประสิทธิภาพหรือ	1. ระบุความหมาย อธิบายจุดประสงค์การพูดสาธิตได้ 2. อธิบายหลักการ เทคนิคการพูดสาธิตได้ 3. เลือกเครื่องมือในการพูดสาธิตได้ 4. เขียนบทพูดได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	3 ชั่วโมง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ชื่อแผน	สาระสำคัญ	จุดประสงค์	เวลา
2. การพูด สาธิต	ประโยชน์ของสิ่งนั้น ๆ นิยมนำมาใช้ในวงการศึกษาวงการธุรกิจ เครื่องมือที่ใช้ในการพูดสาธิตมี 3 ประเภท คือ เครื่องมือจริง เครื่องมือแทน และเครื่องมือบุคคล	5. แสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ที่กำหนดได้อย่างน้อย 1 สถานการณ์ 6. ประเมินการพูดของผู้อื่นได้ 7. มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน มีความรับผิดชอบ มีความสามัคคี การยอมรับความคิดเห็น มีความสนุกสนาน และมีมารยาท	
3. การกล่าว ต้อนรับ	การกล่าวต้อนรับ คือ การกล่าวเพื่อแสดงความปรารถนาดีและความยินดีต่อผู้มาเยือน ผู้กล่าวต้อนรับควรเป็นผู้มีเกียรติมีฐานะเหมาะสมกับผู้มาเยือน ผู้กล่าวควรแนะนำให้ผู้มาเยือนรู้จักสถานที่นั้นดีขึ้น หากเป็นกล่าวต้อนรับผู้มาร่วมงานมักมุ่งให้เกิดความสัมพันธ์อันดี ผู้มาเยือนจะรู้สึกอุ่นใจ เกิดความรู้สึกร่วมกันเอง ทั้งนี้ผู้กล่าวต้อนรับไม่ควรกล่าวยาวเกินไปและต้องมีการเตรียมล่วงหน้ามาอย่างดี	1. ระบุความหมายของการกล่าวต้อนรับได้ 2. อธิบายหลักการกล่าวต้อนรับได้ 3. อธิบายหลักการกล่าวตอบการต้อนรับได้ 4. เขียนบทพูดได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 5. แสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ที่กำหนดได้อย่างน้อย 1 สถานการณ์ 6. ประเมินการพูดของผู้อื่นได้ 7. มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน มีความรับผิดชอบ มีความสามัคคี การยอมรับความคิดเห็น มีความสนุกสนาน และมีมารยาท	3 ชั่วโมง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ชื่อแผน	สาระสำคัญ	จุดประสงค์	เวลา
4. การกล่าวอวยพร	การกล่าวอวยพร คือ การกล่าวแสดงความยินดีในโอกาสต่าง ๆ ซึ่งบุคคลอาจได้รับเชิญให้เป็นผู้กล่าว คำอวยพรในงาน จึงควรมีการเตรียมตัวให้พร้อมตามประเภทงานต่าง ๆ เช่น งานขึ้นปีใหม่ งานมงคลสมรส งานขึ้นบ้านใหม่ งานวันเกิด เป็นต้น ซึ่งมีรูปแบบ วิธีการพูดที่คล้ายคลึงกัน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ระบุความหมายของการกล่าวอวยพรได้ 2. อธิบายหลักการกล่าวอวยพรได้ 3. อธิบายหลักการกล่าวตอบการกล่าวอวยพรได้ 4. เขียนบทพูดได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 5. แสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ที่กำหนดได้อย่างน้อย 1 สถานการณ์ 6. ประเมินการพูดของผู้อื่นได้ 7. มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน มีความรับผิดชอบ มีความสามัคคี การยอมรับความคิดเห็น มีความสนุกสนาน และมีมารยาท 	3 ชั่วโมง
5. การกล่าวอำลาอาลัย	การกล่าวอำลาอาลัย คือ การพูดที่มีบรรยากาศของการอำลา อาลัย และดีใจที่ไปสู่สิ่งใหม่ สถานที่ใหม่ หรือไปสู่สิ่งที่ดีขึ้น โดยแสดงความรู้สึกเสียใจที่ขาดคนคุณภาพและยินดีที่คนคุณภาพมีความก้าวหน้า ผู้พูดต้องลำดับความสามารถ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ระบุความหมายของการกล่าวอำลาอาลัยได้ 2. อธิบายหลักการการกล่าวอำลาอาลัยได้ 3. อธิบายหลักการกล่าวตอบการกล่าวอำลาอาลัยได้ 4. แสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ที่กำหนดได้อย่างน้อย 1 สถานการณ์ 	3 ชั่วโมง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ชื่อแผน	สาระสำคัญ	จุดประสงค์	เวลา
5. การกล่าว อำลาอาลัย	ผลงานเด่น ยกย่องคุณงานความดีและ ความหวังของบุคคลนั้น	5. ประเมินการพูดของผู้อื่นได้ 6. มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการ ทำงาน มีความรับผิดชอบ มีความสามัคคี การยอมรับ ความคิดเห็น มีความสนุกสนาน และมีมารยาท	

3.3.2.7 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักการและขั้นตอนของการเขียน
แผนการจัดการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

3.3.2.8 การหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

2) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์เรียบร้อยแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

2.1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ได้แก่ นางสาวสุนันทา กิณริวงศ์ คุณวุฒิ
ทางการศึกษา ศศ.บ. ภาษาไทย และ ศศ.ม. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2.2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย นายศุภชัย ภัคดี คุณวุฒิทางการศึกษา
ศศ.บ. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี และ ศศ.ม. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยนเรศวร
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

2.3) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ได้แก่ ดร. มงคล แสงอรุณ คุณวุฒิ
ทางการศึกษา ปร.ด. คอมพิวเตอร์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์
ชำนาญการพิเศษ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือและกรุงเทพมหานคร
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

2.4) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ได้แก่ นายปิยพงษ์ ยอดอินทร์
คุณวุฒิทางการศึกษา กศ.ม. การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง
ครูวิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ

2.5) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล ได้แก่ นางขวัญจิต ธรรมศิริรักษ์
คุณวุฒิทางการศึกษา กศ.ม. การวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครูชำนาญการ
พิเศษ วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ด้านการใช้
ภาษา เนื้อหา สาระสำคัญ จุดประสงค์และกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ การวัดผลและประเมินผลและ

ความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา โดยใช้แบบประเมินแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ของบุญชม ศรีสะอาด (2556) ซึ่งกำหนดคะแนนการประเมินระดับความเหมาะสม ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด ให้ 5 คะแนน

เหมาะสมมาก ให้ 4 คะแนน

เหมาะสมปานกลาง ให้ 3 คะแนน

เหมาะสมน้อย ให้ 2 คะแนน

เหมาะสมน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

แล้ววิเคราะห์และแปลผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน โดยเปรียบเทียบกับระดับคุณภาพตามคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

4.51 – 5.00 หมายถึง มีคุณภาพความเหมาะสมมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึง มีคุณภาพความเหมาะสมมาก

2.51 – 3.50 หมายถึง มีคุณภาพความเหมาะสมปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึง มีคุณภาพความเหมาะสมน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึง มีคุณภาพความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยกำหนดให้คะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพความเหมาะสม 3.51 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์พิจารณาและยอมรับว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้ ทั้งนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพความเหมาะสมตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป ทุกเรื่อง (รายละเอียดดังภาคผนวก ง)

3.3.2.9 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขถูกต้องสมบูรณ์แล้วไปใช้จัดการเรียนรู้แก่นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 แบบวัดความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 เกี่ยวกับหลักการ จุดมุ่งหมาย การเรียนการสอน โครงสร้างหลักสูตร และหมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทย

3.3.3.2 ศึกษาจุดประสงค์ สมรรถนะ และคำอธิบายรายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101

3.3.3.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดและหลักการสร้างแบบวัดความสามารถด้านการพูด

3.3.3.4 วิเคราะห์วัตถุประสงค์ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดความสามารถด้านการพูด

3.3.3.5 สร้างแบบวัดความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 โดยประเมินเป็นรายบุคคลมีลักษณะเป็นการกำหนดนักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์ 1 สถานการณ์ จากการกำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ ปรีกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที ดังนี้

ตารางที่ 4 การกำหนดสถานการณ์ของแบบวัดความสามารถด้านการพูด

เรื่อง	สถานการณ์	จุดประสงค์การเรียนรู้
1. การสัมภาษณ์งาน	นักศึกษาผ่านการสอบข้อเขียนในตำแหน่งพนักงานบัญชีของบริษัทแห่งหนึ่ง และได้รับโอกาสให้รับ การสัมภาษณ์นักศึกษาจะพูดและปฏิบัติอย่างไร (บทสนทนา คำถาม-ตอบ 5-10 คำถาม)	นักศึกษาสามารถพูดสัมภาษณ์งานได้ถูกต้องและเหมาะสมกับหลักการ กาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์
2. การพูดสาริต	นักศึกษาได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนพูดสาริตการไหว้ และการกราบ อันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไทย ให้คณะครูเพื่อน รุ่นน้อง และรุ่นพี่ดูในช่วงเช้าบริเวณหน้าเสาธงหลังจากจัดกิจกรรมเข้าแถวเคารพธงชาติเรียบร้อยแล้ว นักศึกษาจะพูดและปฏิบัติอย่างไร	นักศึกษาสามารถเลือกเครื่องมือ/สื่อและพูดสาริตได้ถูกต้องและเหมาะสมกับหลักการ กาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์
3. การกล่าวต้อนรับ	เมื่อมีคณะครูและนักศึกษาจากวิทยาลัยแห่งหนึ่งเข้าศึกษาดูงานเกี่ยวกับการจัดการระบบคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานแห่งหนึ่ง นักศึกษาเป็นหัวหน้าของหน่วยงานนั้น นักศึกษาจะกล่าวต้อนรับอย่างไรและตัวแทนคณะครูกับนักศึกษาจะกล่าวตอบการต้อนรับอย่างไร	นักศึกษาสามารถพูดให้การต้อนรับ และกล่าวตอบการต้อนรับได้ถูกต้องและเหมาะสมกับหลักการ กาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์
4. การกล่าวอวยพร	นักศึกษาเข้าร่วมงานมงคลสมรส ซึ่งคู่บ่าวสาวเป็นเพื่อนร่วมงานของนักศึกษา นักศึกษาได้รับเกียรติให้เป็นตัวแทนกล่าวกล่าวพร นักศึกษาจะกล่าวอย่างไรและคู่บ่าวสาวควรกล่าว ตอบรับคำอวยพรอย่างไร	นักศึกษาสามารถกล่าวอวยพรและตอบรับการกล่าวอวยพรได้ถูกต้องและเหมาะสมกับหลักการ กาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์
5. การกล่าวอำลาอาลัย	นักศึกษาเข้าร่วมงานเลี้ยงส่งผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งมีผู้มีเกียรติ เข้าร่วมงาน นักศึกษาเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีผู้มีเกียรติ เข้าร่วมงาน นักศึกษาเป็นผู้บังคับบัญชา นักศึกษาจะกล่าวอำลาอย่างไร และผู้ใต้บังคับบัญชาจะกล่าวอำลาอย่างไร	กล่าวอำลาและอาลัยได้ถูกต้องและเหมาะสมกับหลักการ กาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์

3.3.3.6 นำแบบวัดความสามารถด้านการพูดเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ครอบคลุมเนื้อหา และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.3.3.7 นำแบบวัดความสามารถด้านการพูดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย ได้แก่ นางสาวสุนันทา กิรินทร์ศ์ คุณวุฒิทางการศึกษา ศศ.บ. ภาษาไทย และ ศศ.ม. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย นายศุภชัย ภัคดี คุณวุฒิทางการศึกษา ศศ.บ. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี และ ศศ.ม. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยนเรศวร ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

3) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน ได้แก่ ดร. มงคล แสงอรุณ คุณวุฒิทางการศึกษา ปร.ด. คอมพิวเตอร์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือและกรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

4) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน ได้แก่ นายปิยพงษ์ ยอดอินทร์ คุณวุฒิทางการศึกษา กศ.ม. การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครูวิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ

5) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดและประเมินผล ได้แก่ นางขวัญจิต ธรรมศิริรักษ์ คุณวุฒิทางการศึกษา กศ.ม. การวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความสามารถด้านการพูด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ได้วัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

3.3.3.8 วิเคราะห์ข้อมูลค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบวัดความสามารถด้านการพูดกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แบบวัดความสามารถด้านการพูดที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.51-1.00 ถือเป็นข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงของเนื้อหา ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ค่า IOC ปรากฏว่า ข้อสอบมีความเหมาะสม ทั้ง 5 สถานการณ์ ซึ่งมีค่าความสอดคล้องตั้งแต่ 0.80-1.00 (รายละเอียดดังภาคผนวก ง) และผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุงให้ถูกต้องและเหมาะสม

3.3.3.9 นำแบบวัดความสามารถด้านการพูดมาปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้แก้ไขในส่วนการกำหนดสถานการณ์ให้มีความเหมาะสมกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมากขึ้น

3.3.3.10 นำแบบวัดความสามารถด้านการพูดไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักศึกษาเข้าใจใน

คำสั่ง ขั้นตอนของการวัดความสามารถด้านการพูด แต่ยังไม่เข้าใจในสถานการณ์ที่กำหนด ผู้วิจัยจึงปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง ชัดเจน สามารถเข้าใจได้ง่ายมากขึ้น

3.3.3.11 นำแบบวัดที่ผ่านการทดลองมา ปรับปรุง และเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง เพื่อให้แบบวัดความสามารถด้านการพูดมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ นำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.4 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

3.3.4.1 ศึกษาหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 เกี่ยวกับหลักการ จุดมุ่งหมาย การเรียนการสอน โครงสร้างหลักสูตร และหมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทย

3.3.4.2 ศึกษาจุดประสงค์ สมรรถนะ และคำอธิบายรายวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ รหัสวิชา 30000-1101

3.3.4.3 ศึกษาแนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความสามารถด้านการพูด ในงานอาชีพและการพูดในโอกาสต่าง ๆ

3.3.4.4 ศึกษาแนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการสร้างแบบประเมินความสามารถด้านการพูด

3.3.4.5 สร้างแบบประเมินความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ได้รายการประเมิน 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการกล่าว ปฏิสันถาร ด้านการนำเสนอเนื้อหา ด้านการใช้ภาษาและการออกเสียง ด้านบุคลิกภาพ และด้านการใช้เวลา และแบ่งเป็น 4 ระดับ ประกอบด้วย 4 หมายถึง ดีมาก 3 หมายถึง ดี 2 หมายถึง พอใช้ และ 1 หมายถึง ควรปรับปรุง คะแนนเต็ม 20 คะแนน ดังนี้

ตารางที่ 5 แบบประเมินความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน			
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)
1. การกล่าวปฏิสันถาร	ปฏิสันถารได้ถูกต้อง เหมาะกับระดับของบุคคลและสถานการณ์ทุกประการ	ปฏิสันถารได้ถูกต้อง เหมาะกับระดับของบุคคลและสถานการณ์ เป็นส่วนใหญ่	ปฏิสันถารได้ถูกต้อง เหมาะกับระดับของบุคคลและสถานการณ์ เป็นบางส่วน	ปฏิสันถารไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะกับระดับของบุคคลและสถานการณ์

ตารางที่ 5 (ต่อ)

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน			
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)
2. การนำเสนอเนื้อหา	เกริ่นนำถูกต้อง น่าสนใจ จัดเรียงเนื้อหาตามลำดับเหมาะสม มีเอกภาพ สัมพันธภาพ สารัตถภาพ สร้างสรรค์ สรุปลักษณะชัด เจน ถูกต้อง ตลอดทั้งเรื่อง	เกริ่นนำถูกต้อง น่าสนใจ เป็นส่วน ใหญ่ จัดเรียงเนื้อหา ตามลำดับ มีเอกภาพ สัมพันธภาพ สารัตถภาพ และมีความสร้างสรรค์ เป็นส่วน ใหญ่ กล่าวสรุปค่อนข้าง กระชับ ชัดเจน	เกริ่นนำได้ค่อนข้าง น่าสนใจ จัดเรียง เนื้อหาค่อนข้าง วกวน มีเอกภาพ สัมพันธภาพ สารัตถภาพ และสร้างสรรค์เป็น บางส่วน กล่าวสรุป แบบกะทันหันหรือ เยิ่นเย้อ	เกริ่นนำไม่ น่าสนใจ จัดเรียง เนื้อหาวกวน ไม่มีเอกภาพ สัมพันธภาพ สารัตถภาพและ ไม่สร้างสรรค์ ไม่กล่าวสรุป
3. การใช้ภาษา และการออกเสียง	ใช้ถ้อยคำระดับ ภาษาถูกต้อง เหมาะกับบุคคล และโอกาส น้ำเสียงหนักเบาสูง ต่ำเป็นธรรมชาติ ไม่คล้ายการท่องจำ น้ำเสียงสอดคล้อง กับเนื้อเรื่อง ออกเสียงอักขระ ถูกต้อง ชัดเจนทุก คำทุกประการ	ใช้ถ้อยคำระดับ ภาษาถูกต้องเหมาะ กับบุคคลและโอกาส เป็นส่วน ใหญ่ ใช้ น้ำเสียงหนักเบา สูงต่ำเป็นธรรมชาติ ได้ดีเป็นส่วนใหญ่ น้ำเสียงคล้ายการ ท่องจำ ใช้ถ้อยคำ ระดับสอดคล้องกับ เนื้อเรื่องและออก เสียงอักขระถูกต้อง ชัดเจนเป็น ส่วนใหญ่	ใช้ถ้อยคำระดับ ภาษาถูกต้องเหมาะ กับบุคคลและ โอกาสเป็นบางส่วน ใช้ น้ำเสียงหนักเบา สูงต่ำเป็นธรรมชาติ บางส่วน น้ำเสียง แบบท่องจำ สอดคล้อง กับเนื้อเรื่อง และ ออกเสียงอักขระ ถูกต้อง ชัดเจนเป็น บางส่วน	ใช้ถ้อยคำระดับ ภาษาไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะกับ บุคคลและโอกาส ใช้ น้ำเสียง ราบเรียบ ไม่เป็นธรรมชาติ น้ำเสียงแบบ ท่องจำ ไม่สอดคล้องกับ เนื้อเรื่อง และ ออกเสียงอักขระ ไม่ชัดเจน

ตารางที่ 5 (ต่อ)

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน			
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)
4. บุคลิกภาพ	แต่งกาย ทรงผม สะอาดเรียบร้อย สีหน้า กริยาท่าทาง เหมาะสมบทบาท สอดคล้องกับเรื่อง สบตา ผู้ฟังทั่วถึง กล้าแสดงออก และมีความมั่นใจ คล่องแคล่วในการ ใช้สื่อ เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ ไม่มี ข้อผิดพลาด	แต่งกาย ทรงผม สะอาดเรียบร้อย สีหน้า กริยาท่าทาง เหมาะสมบทบาท สอดคล้องกับเรื่อง พอสมควร สบตา ผู้ฟังพอสมควร ค่อนข้างกล้า แสดงออก ประหม่า เล็กน้อย ใช้สื่อ เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ผิดพลาด เล็กน้อย	แต่งกาย ทรงผม ค่อนข้างเรียบร้อย สีหน้า กริยา ท่าทาง สมบทบาท สอดคล้องกับเรื่อง ค่อนข้างน้อย สบตาผู้ฟัง และกล้า แสดงออกค่อนข้าง น้อย ประหม่า ค่อนข้างมาก ใช้สื่อ เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ผิดพลาด ค่อนข้างมาก	แต่งกาย ทรงผม ไม่เรียบร้อย สีหน้า กริยา ท่าทาง ไม่สม บทบาท ไม่สอดคล้องกับ เรื่อง ไม่กล้า สบตา ผู้ฟัง ไม่มีความ กล้าแสดงออก ประหม่าอย่าง ชัดเจนใช้สื่อ เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ผิดพลาด มาก
5. การใช้เวลา	พูดตรงตาม กำหนดเวลา 10 นาที	พูดเกินหรือไม่ครบ เวลา 1 นาที	พูดเกินหรือไม่ครบ เวลา 2 นาที	พูดเกินหรือไม่ ครบเวลา 3 นาที

3.3.4.6 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูดเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและให้คำแนะนำ และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย ได้แก่ นางสาวสุนันทา กิรินทร์ศ์ คุณวุฒิทางการศึกษา ศศ.บ. ภาษาไทย และ ศศ.ม. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย นายศุภชัย ภัคดี คุณวุฒิทางการศึกษา ศศ.บ. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี และ ศศ.ม. ภาษาไทย มหาวิทยาลัยนเรศวร ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

3) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน ได้แก่ ดร. มงคล แสงอรุณ คุณวุฒิทางการศึกษา ปร.ด. คอมพิวเตอร์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ตำแหน่ง ศึกษานิเทศก์ ชำนาญการพิเศษ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือและกรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

4) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน ได้แก่ นายปิยพงษ์ ยอดอินทร์ คุณวุฒิทางการศึกษา กศ.ม. การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครูวิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ

5) ผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การวัดและประเมินผล ได้แก่ นางขวัญจิต ธรรมศิริรักษ์ คุณวุฒิทางการศึกษา กศ.ม. การวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของแบบประเมินความสามารถด้านการพูด (IOC) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้ +1 เมื่อแน่ใจว่าแบบวัดความสามารถด้านการพูดมีความสอดคล้อง

ให้ 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าวัดความสามารถด้านการพูดมีความสอดคล้อง

ให้ -1 เมื่อแน่ใจว่าวัดความสามารถด้านการพูดไม่มีความสอดคล้อง

3.3.4.7 วิเคราะห์ข้อมูลค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความสามารถด้านการพูด แบบประเมินความสามารถด้านการพูดที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.51-1.00 ถือเป็นแบบประเมินที่อยู่ในเกณฑ์ความเที่ยงตรงของเนื้อหา ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ค่า IOC ปรากฏว่า แบบประเมินความสามารถด้านการพูดมีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 (รายละเอียดดังภาคผนวก ง) และผู้เชี่ยวชาญได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปปรับปรุงให้ถูกต้องและเหมาะสมต่อไป

3.3.4.8 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูด มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีข้อเสนอแนะเรื่องการใช้ถ้อยคำ ระดับภาษา ไม่ชัดเจนและไม่เหมาะสม แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

3.3.4.9 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูดไปทดลองใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักศึกษาเข้าใจรายการและเกณฑ์การประเมิน ซึ่งมีความเหมาะสมกับนักศึกษาและเหมาะสมในการนำไปใช้ในการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.3.4.10 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูดที่ผ่านการทดลองเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ นำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) แบบมีกลุ่มควบคุม ไม่ได้สุ่มและมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Non-randomized Control-Group, Pretest-Posttest Design) (อรพินทร์ ชูชม, 2552) ดังนี้

ตารางที่ 6 แบบแผนการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design)

กลุ่ม	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂
C	T ₁	-	T ₂

X	แทน ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ การใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
E	แทน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
C	แทน กลุ่มควบคุม (Control Group)
T ₁	แทน การทดสอบก่อนการทดลอง
T ₂	แทน การทดสอบหลังการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง 5 ครั้ง ครั้ง 3 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง ทั้งนี้ ไม่รวมเวลาในการวัดความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน 2 ชั่วโมง และไม่รวมเวลาในการวัดความสามารถด้านการพูดหลังเรียน 2 ชั่วโมง

ตารางที่ 7 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้	เรื่อง	วัน/เดือน/ปี
แผน/ชุดกิจกรรมที่ 1	การสัมภาษณ์งาน	4 - 8 พฤศจิกายน 2567
แผน/ชุดกิจกรรมที่ 2	การพูดสาธิต	11 - 15 พฤศจิกายน 2567
แผน/ชุดกิจกรรมที่ 3	การกล่าวต้อนรับ	18 - 22 พฤศจิกายน 2567
แผน/ชุดกิจกรรมที่ 4	การกล่าวอวยพร	2 - 6 ธันวาคม 2567
แผน/ชุดกิจกรรมที่ 5	การกล่าวอำลาอาลัย	9 - 13 ธันวาคม 2567

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สังกะวิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ชี้แจงทำความเข้าใจกับนักศึกษา และให้นักศึกษาทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ทำแบบทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลา 2 ชั่วโมง ก่อนการใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ให้นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์เพียง 1 สถานการณ์ จากการกำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ นักศึกษาปรึกษาและร่วมกัน

เขียนบท 15 นาที พุดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที ครูสังเกตและประเมินโดยใช้แบบประเมินโดยมีเกณฑ์การประเมินแบบรูบริก คะแนนเต็ม 20 คะแนน

3. ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 5 ชุด เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดแก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ภาควิชาการบัญชี ห้อง 1 (4บช1) ที่เป็นกลุ่มทดลอง โดยจัดการเรียนรู้ตามแผนและชุดกิจกรรมบทบาทสมมติไปที่ละชุด สังเกตการทำกิจกรรม และตรวจใบทบทวนความรู้เพื่อให้คะแนนระหว่างเรียน จนครบ 5 ชุด ชุดละ 3 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา 15 ชั่วโมง และจัดการเรียนรู้แบบปกติ แก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ภาควิชาการบัญชี ห้อง 2 (4บช2) ที่เป็นกลุ่มควบคุม

4. เก็บรวบรวมข้อมูลหลังเสร็จสิ้นการทดลองทั้ง 2 กลุ่มแล้ว ผู้วิจัยทดสอบหลังเรียน โดยให้นักศึกษาทั้ง 2 ห้องเรียน ทำแบบวัดความสามารถด้านการพูดผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลา 2 ชั่วโมง และใช้แบบวัดความสามารถชุดเดียวกันกับการวัดความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน ครูสังเกตและประเมินโดยใช้แบบประเมินโดยมีเกณฑ์การประเมินแบบรูบริก คะแนนเต็ม 20 คะแนน

5. นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมที่ได้ มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อสรุปผล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

3.5.1 ขั้นตอนพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

3.5.2 วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556)

3.5.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติ t - test (independent)

3.5.4 สรุปผลและอภิปรายผลโดยใช้ตารางและการพรรณนา

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 สถิติพื้นฐาน

3.6.1.1 ร้อยละ (Percentage) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
f แทน ความถี่ที่ต้องแปลงเป็นร้อยละ
N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

ดังนี้

3.6.1.2 ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553) ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
x แทน คะแนนแต่ละตัว
 \sum แทน ผลรวม
n แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.6.2.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) แบบวัดความสามารถด้านการพูด และแบบประเมินความสามารถด้านการพูด โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา ความสอดคล้องระหว่างแบบวัดความสามารถด้านการพูดกับจุดประสงค์ และความสอดคล้องระหว่างแบบประเมินความสามารถด้านการพูดกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

3.6.2.2 การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 โดยใช้สูตรการคำนวณหาค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 ซึ่งได้ กำหนดค่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556) ดังนี้

1) 80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 ของคะแนนจากการประเมินผล ระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สูตรที่ 1 หาประสิทธิภาพของกระบวนการ

$$E_1 = \frac{\sum x}{N} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนจากการประเมินผล
ความสามารถด้านการพูด ระหว่างการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

$\sum x$ แทน คะแนนรวมของแบบฝึกปฏิบัติกิจกรรมหรืองานที่ทำ
ระหว่างเรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบประเมินความสามารถด้านการพูด
ระหว่างเรียน

N แทน จำนวนนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

2) 80 ตัวแรก (E_2) หมายถึง ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 ของคะแนนจากการ
ประเมินผลความสามารถด้านการพูดหลังการจัดการเรียนรู้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สูตรที่ 2 หาประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$$E_2 = \frac{\sum F}{N} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนจากการประเมินผล
ความสามารถด้านการพูด หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

$\sum F$ แทน คะแนนรวมของคะแนนที่กลุ่มตัวอย่างทำ
แบบทดสอบ
หลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบประเมินทักษะการพูด
ความสามารถด้านการพูดหลังเรียน

N แทน จำนวนนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

3.6.2.3 การหาสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ t-test (independent) โดยใช้สูตร กรณีที่ความแปรปรวนของประชากรทั้งสองไม่เท่ากัน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\left(\frac{(n_1-1)s_1^2 + (n_2-1)s_2^2}{n_1+n_2-2}\right) \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2}\right)}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบค่าวิกฤติในการแจกแจงแบบ t เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

\bar{X}_1 แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่ม 1

\bar{X}_2 แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่ม 2

n_1 แทน จำนวนนักศึกษาในกลุ่ม 1

n_2 แทน จำนวนนักศึกษาในกลุ่ม 2

s_1^2 แทน ความแปรปรวนของนักศึกษาในกลุ่ม 1

s_2^2 แทน ความแปรปรวนของนักศึกษาในกลุ่ม 2

พหุ ประถมศึกษา ชีวะ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 2) ศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 ชุด 2) แผนการจัดการเรียนรู้ของชุดกิจกรรมแบบบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง 3) แบบวัดความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 (ก่อนเรียน-หลังเรียน) และ 4) แบบประเมินความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นเครื่องมือที่ผ่านการตรวจสอบและพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน แล้วนำไปทดสอบประสิทธิภาพและทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ได้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 กลุ่มเรียน ซึ่งกลุ่มทดลอง คือ นักศึกษาภาควิชาการบัญชี ห้อง 1 (4บช1) จำนวน 14 คน จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ และกลุ่มควบคุม ได้แก่ ภาควิชาการบัญชี ห้อง 2 (4บช2) จำนวน 16 คน จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ประเมินความสามารถด้านการพูดทั้งแบบเดี่ยวและแบบกลุ่ม และทดสอบวัดความสามารถด้านการพูด ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

ตอนที่ 2 ผลศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 3 ผลเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ส่วนนำของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ มีรายละเอียดดังนี้

1.1 หลักการของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

1.1.1 เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น เพื่อใช้จัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ 6 ขั้นตอน ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 5 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน ชุดที่ 2 เรื่อง การพูดสาธิต ชุดที่ 3 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ ชุดที่ 4 เรื่อง การกล่าวอวยพร และชุดที่ 5 เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย

1.1.2 เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้ในการเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ในการวิเคราะห์สถานการณ์แล้วสามารถเลือกใช้ถ้อยคำ ระดับภาษา แสดงบุคลิกภาพ ท่าทาง และน้ำเสียงได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล โอกาส และสถานการณ์

1.1.3 เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นอกจากจะใช้ในการจัดการเรียนรู้ภายในห้องเรียนแล้ว นักศึกษาและครูยังสามารถใช้บทวนหรือศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการพูดในงานอาชีพและการพูดในโอกาสต่าง ๆ นอกเวลาการจัดการเรียนรู้ได้

1.2 วัตถุประสงค์การเรียนรู้ของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

1.2.1 เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ

1.2.2 เพื่อให้มีทักษะการใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสารในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ ตามหลักการ เหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์

1.2.3 เพื่อให้ประยุกต์ใช้ความรู้ภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ เหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์

1.3 เนื้อหาการเรียนรู้ของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

ศึกษาและปฏิบัติเกี่ยวกับการพูดในงานอาชีพ ซึ่งประกอบด้วย การสัมภาษณ์งาน การพูดสาธิต การกล่าวต้อนรับ และการพูดในโอกาสต่าง ๆ ประกอบด้วย การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย

ส่วนที่ 2 การประเมินผลการเรียนรู้ของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

2.1 การประเมินผลสรุปผลการเรียนรู้

ประเมินผลโดยวัดความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้เวลาครั้งละ 2 ชั่วโมง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยให้นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์เพียง 1 สถานการณ์ จากการกำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ นักศึกษาปรึกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที ครูสังเกตและประเมินโดยใช้แบบประเมินโดยมีเกณฑ์การประเมินแบบรูบริก คะแนนเต็ม 20 คะแนน

2.2 การประเมินผลระหว่างเรียน

2.1 ตรวจสอบและวัดประเมินผลจากการทำใบทบทวนความรู้ และใบกิจกรรมด้านการพูด โดยใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลตามแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละชุด

2.2 สังเกตและประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาตามสถานการณ์ที่เลือกหรือจับฉลากได้ 1 สถานการณ์ โดยใช้เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดตามแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละชุด

ส่วนที่ 3 กิจกรรมการเรียนรู้ของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

3.1 กิจกรรมการเรียนรู้

ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 ชุด เป็นชุดกิจกรรมที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้กับแผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ใช้เวลาจัดการเรียนรู้ชุดละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง โดยไม่รวมเวลาที่ให้นักศึกษาวัดความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 2 ชั่วโมง ซึ่งใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดชุดเดียวกัน และระหว่างการจัดการเรียนรู้ครูคอยให้คำแนะนำ ตรวจสอบผลงาน สังเกตพฤติกรรมการทำงานและประเมินผลการทำกิจกรรม โดยมีรายละเอียดกิจกรรมดังนี้

ตารางที่ 8 กิจกรรมการเรียนรู้บทบาทสมมติ เพื่อเสริมความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

กิจกรรม	เวลา
1. นำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ (นำเสนอหน้าชั้นเรียน, ใบทบทวนความรู้)	1 ช.ม.
2. เลือกผู้แสดงและจัดฉากและเตรียมผู้สังเกตการณ์ (ใบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ)	1 ช.ม.
3. แสดงบทบาทและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก อภิปรายและประเมินผล และแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปการเรียนรู้ (แสดงบทบาทสมมติ)	1 ช.ม.

รายละเอียดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ มีดังนี้

1. ใบบทบาทสมมติการนำเสนอหน้าชั้นเรียน (มีเฉพาะเรื่อง การสัมภาษณ์งาน) (กิจกรรม ชั่วโมงที่ 1)

1.1 นักศึกษาแบ่งกลุ่ม 4 กลุ่ม กลุ่มละ 3-5 คน จับฉลากหัวข้อ ศึกษาวิดิทัศน์ เกี่ยวกับเทคนิคการให้สัมภาษณ์งาน ชื่อยูทูป “The Hunters เรารู้ คุณรู้” ดังนี้

กลุ่มที่ 1 เรื่อง เทคนิคแนะนำตนเองเมื่อไปสัมภาษณ์งาน

กลุ่มที่ 2 เรื่อง 5 เทคนิคการสัมภาษณ์งานที่ไม่รู้คำตอบหรือตอบไม่ได้

กลุ่มที่ 3 เรื่อง 5 คำถามสัมภาษณ์งานยอดฮิตพร้อมคำตอบ

กลุ่มที่ 4 เรื่อง 10 เรื่องห้ามพูดระหว่างสัมภาษณ์งาน

1.2 แต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาและสรุป เขียนลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ที่ครูเตรียมไว้ แล้วส่งตัวแทนกลุ่มออกมาแนะนำหน้าชั้นเรียน ครูสรุปเพิ่มเติม จากนั้นนักศึกษาทำใบทบทวนความรู้

2. ใบทบทวนความรู้ (กิจกรรม ชั่วโมงที่ 1)

ใบทบทวนความรู้ เป็นข้อคำถามที่นักศึกษาทุกคนเขียนตอบ หลังจากได้ศึกษา เนื้อหาจากสื่อสังคมออนไลน์และใบความรู้ แล้วแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกันกับครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อทบทวนความรู้ ทั้งนี้ข้อคำถามมีทั้งหมด จำนวน 5 ข้อ ที่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเนื้อหาการเรียนรู้ ให้คะแนนข้อละ 2 คะแนน คะแนนเต็ม 10 คะแนน ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

2.1 เกณฑ์การให้คะแนน

2.1.1 ให้ 2 คะแนน เมื่อนักศึกษาตอบได้ครอบคลุม ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่

2.1.2 ให้ 1 คะแนน เมื่อนักศึกษาตอบได้ครอบคลุม ถูกต้องเป็นบางส่วน

2.1.3 ให้ 0 คะแนน เมื่อนักศึกษาตอบไม่ถูกต้อง หรือไม่ตอบ

2.2 ระดับคุณภาพ

2.2.1 คะแนนรวม 9-10 คะแนน หมายถึง ดีมาก

2.2.2 คะแนนรวม 7-8 คะแนน หมายถึง ดี

2.2.3 คะแนนรวม 5-6 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

2.2.4 คะแนนรวม 3-4 คะแนน หมายถึง พอใช้

2.2.5 คะแนนรวม 1-2 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง

ได้คะแนน 7-10 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์

ได้คะแนน 1-6 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์

3. ใบบทบาทสมมติการแสดงบทบาทสมมติ (กิจกรรม ชั่วโมงที่ 2-3)

ใบบทบาทสมมติการแสดงบทบาทสมมติ มีรายละเอียดกิจกรรม ดังนี้

3.1 นักศึกษาแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 3-5 คน จำนวน 4 กลุ่ม แล้วส่งตัวแทนกลุ่ม จับฉลากสถานการณ์ที่ครูกำหนดขึ้น (เรื่อง การสัมภาษณ์งาน การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย) หรือจับคู่แล้วช่วยกันเลือกเรื่องที่จะพูดด้วยตนเอง (เรื่อง การพูดสาธิต)

3.2 นักศึกษาช่วยกันทำความเข้าใจและวิเคราะห์สถานการณ์แล้วช่วยกันเขียน บทบาทสมมติที่จับฉลากได้ ครูตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของบท หลังจากนั้น

ฝึกซ้อมการแสดง โดยคะแนนเต็มของการเขียนบท 12 คะแนน และมีเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนบท ดังนี้

3.2.1 เกณฑ์การให้คะแนน

- 1) ให้คะแนน 4 หมายถึง ดีมาก
- 2) ให้คะแนน 3 หมายถึง ดี
- 3) ให้คะแนน 2 หมายถึง พอใช้
- 4) ให้คะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

3.2.2 ระดับคุณภาพ

- 1) คะแนนรวม 10-12 คะแนน หมายถึง ดีมาก
- 2) คะแนนรวม 7-9 คะแนน หมายถึง ดี
- 3) คะแนนรวม 4-6 คะแนน หมายถึง พอใช้
- 4) คะแนนรวม 1-3 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง
ได้คะแนน 7-12 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์
ได้คะแนน 1-6 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์

3.3 นักศึกษาเตรียมความพร้อมพื้นที่และอุปกรณ์ แล้วจึงแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน ตามลำดับที่จับฉลากได้ ใช้เวลาแสดงกลุ่มละ 10 นาที โดยมีครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนทำหน้าที่สังเกตการณ์อย่างตั้งใจ โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูดอย่างตั้งใจ เมื่อแสดงจบครู และเพื่อนร่วมชั้นเรียน สอบถามความรู้สึกและความคิดเห็นของนักศึกษาที่แสดงบทบาทสมมติ อย่างกัลยาณมิตรว่าถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร ควรปรับปรุงแก้ไขในจุดใด มีข้อเสนอแนะอย่างไรบ้าง ซึ่งหากมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ครูหรือเพื่อนร่วมชั้นเรียนสามารถให้แสดงเพิ่มเติมได้ และร่วมกันอภิปรายและประเมินผลใหม่อีกครั้ง แล้วจึงสรุปความรู้ ข้อคิด ประสบการณ์ที่ได้รับจากการแสดงบทบาทสมมติ และแนวทางการนำไปประยุกต์ชีวิตประจำวันและงานอาชีพ ทั้งนี้ การแสดงบทบาทสมมติมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

3.3.1 เกณฑ์การให้คะแนน

- 1) ให้คะแนน 4 หมายถึง ดีมาก
- 2) ให้คะแนน 3 หมายถึง ดี
- 3) ให้คะแนน 2 หมายถึง พอใช้
- 4) ให้คะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

3.3.2 ระดับคุณภาพ

- 1) คะแนนรวม 18-20 คะแนน หมายถึง ดีมาก
- 2) คะแนนรวม 15-17 คะแนน หมายถึง ดี
- 3) คะแนนรวม 12-14 คะแนน หมายถึง พอใช้
- 4) คะแนนรวม 1-11 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง
ได้คะแนน 15-20 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์
ได้คะแนน 1-14 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์

3.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติตามขั้นตอน 6 ขั้นตอน ดังนี้

3.2.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ครูทักทาย สนทนา แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักศึกษาทราบ

3.2.2 ขั้นการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ 6 ขั้นตอน

1) ขั้นนำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ

1.1) ครูสนทนาและสอบถามหรือเปิดวิดิทัศน์ให้นักศึกษาเพื่อกระตุ้นความคิดและความสนใจ

1.2) นักศึกษาร่วมกันตอบคำถามแสดงความคิดเห็น และนักศึกษาตัวแทนเล่าประสบการณ์ของตนเองที่เคยได้รับ หรือนำเสนอหัวข้อที่ครูมอบหมายให้ศึกษาเป็นกลุ่มแล้วออกนำเสนอหน้าชั้นเรียน ครูสรุปความคิดเห็นและอธิบายเนื้อหาเพิ่มเติมโดยใช้ใบความรู้ ตามหัวข้อ

1.3) นักศึกษาทำใบทบทวนความรู้ และเฉลย

1.4) ครูให้นักศึกษาคูตัวอย่างสถานการณ์ หรือบทพูดในแต่ละสถานการณ์ พร้อมเล่าเรื่องและอธิบายขั้นตอนการพูดแต่ละโอกาสให้นักศึกษาฟัง นักศึกษาร่วมกันวิจารณ์ตัวอย่างสถานการณ์หรือบทพูดนำไปสู่การเขียนบทและแสดงบทบาทสมมติต่อไป

2) ขั้นเลือกผู้แสดงและจัดฉาก

2.1) ครูให้นักศึกษาจับคู่และจับกลุ่ม กลุ่มละ 3-5 คน จับฉลากสถานการณ์ที่ครูกำหนดขึ้น

2.2) ให้แต่ละคู่หรือกลุ่มช่วยกันเขียนบทสนทนาตามสถานการณ์ที่จับฉลากได้ ครูตรวจทานความถูกต้องเหมาะสมของบท หากไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ครูเสนอแนะนักศึกษา นำไปปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง โดยนักศึกษาสามารถสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมจาก Google Classroom ที่ครูสร้างขึ้น และอาจสืบค้นและศึกษาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้อื่นได้ เช่น Google หรือ Youtube เป็นต้น

2.3) นักศึกษาแต่ละคู่หรือกลุ่มฝึกซ้อมการแสดงบทบาทสมมติให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ

2.4) ครูสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม

3) ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์

3.1) ครูกำหนดและแจ้งให้นักศึกษากลุ่มที่ยังไม่แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้ร่วมสังเกตการณ์

3.2) นักศึกษาจับฉลากลำดับการแสดงบทบาทสมมติ โดยใช้เวลาแสดงบทบาทสมมติ 10 นาที

4) ขั้นแสดงบทบาทและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

4.1) นักศึกษาเตรียมความพร้อมพื้นที่และอุปกรณ์

4.2) นักศึกษาแสดงบทบาทสมมติตามลำดับที่จับฉลากได้

4.3) เพื่อนนักศึกษาและครูทำหน้าที่สังเกตการณ์และประเมินอย่างตั้งใจ โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูด

5) ชั้นอภิปรายและประเมินผล

5.1) ครูและเพื่อนนักศึกษาสอบถามความรู้สึกและความคิดเห็นของนักศึกษาที่แสดงบทบาทสมมติ

5.2) ครูและนักศึกษาร่วมกันอภิปรายผลเกี่ยวกับการแสดงบทบาท การพูดอย่างกัลยาณมิตรว่าถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร ควรปรับปรุงแก้ไขในจุดใดมีข้อเสนอแนะอย่างไร ซึ่งหากมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ครูสามารถให้แสดงเพิ่มเติมได้ แล้วจึงร่วมกันอภิปรายและประเมินผลใหม่อีกครั้ง

6) ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปการเรียนรู้

6.1) ครูเสริมแรงนักศึกษาโดยการกล่าวชมเชยและให้กำลังใจที่ตั้งใจในการแสดงและร่วมกิจกรรม

6.2) ครูและนักศึกษาแต่ละคู่ร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์ สรุปความรู้ข้อคิด ที่ได้รับการแสดงบทบาทสมมติ และแนวทางการนำไปประยุกต์ชีวิตประจำวันและงานอาชีพ

6.3) นักศึกษาแต่ละคู่หรือกลุ่มสรุปและนำเสนอผลการอภิปรายสรุปหน้าชั้นเรียนโดยมีครูเสนอแนะเพิ่มเติม

3.2.3 สรุปและประเมินผล

ครูซักถาม นักศึกษาร่วมแสดงความคิดเห็น เล่าประสบการณ์สรุปเนื้อหา ข้อคิด และการนำไปใช้ประโยชน์ในงานอาชีพ/ในชีวิตประจำวัน

ส่วนที่ 4 คำชี้แจงการใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีรายละเอียด ดังนี้

4.1 แนวทางและข้อปฏิบัติในการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้

4.1.1 แนวทางและข้อปฏิบัติในการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับครู

1) ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติที่สร้างขึ้นอย่างละเอียด

2) ศึกษาเนื้อหาและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ในชุดกิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 อย่างละเอียด

3) ครูเตรียมสื่อ เครื่องมือวัดและประเมินผล โสตทัศนอุปกรณ์และชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งใช้ประกอบการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา

4) ครูชี้แจงรายละเอียดบทบาทการเรียนรู้แก่นักศึกษา

5) ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ครูใช้เวลาครั้งละ 2 ชั่วโมง ให้นักศึกษาทำแบบวัดความสามารถด้านการพูด โดยการให้นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์ 1 สถานการณ์ จากที่กำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ ปรีกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที ครูสังเกตและประเมินโดยใช้แบบประเมินโดยมีเกณฑ์การประเมินแบบรูบริก คะแนนเต็ม 20 คะแนน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

5.1) เกณฑ์การให้คะแนน

- 5.1.1) ให้คะแนน 4 หมายถึง ดีมาก
- 5.1.2) ให้คะแนน 3 หมายถึง ดี
- 5.1.3) ให้คะแนน 2 หมายถึง พอใช้
- 5.1.4) ให้คะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

5.2) ระดับคุณภาพ

- 5.2.1) คะแนนรวม 18-20 คะแนน หมายถึง ดีมาก
 - 5.2.2) คะแนนรวม 15-17 คะแนน หมายถึง ดี
 - 5.2.3) คะแนนรวม 12-14 คะแนน หมายถึง พอใช้
 - 5.2.4) คะแนนรวม 1-11 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง
- ได้คะแนน 15-20 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์
ได้คะแนน 1-14 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์

4.1.2 แนวทางและข้อปฏิบัติในการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับนักศึกษา

1) นักศึกษาเตรียมความพร้อมเข้าร่วมการจัดการเรียนรู้ โดยการอ่านคำชี้แจงและปฏิบัติตามขั้นตอนการเรียนรู้ ด้วยความมุ่งมั่นและตั้งใจ

2) ก่อนการเรียนรู้กิจกรรมทั้ง 5 เรื่อง นักศึกษาทำแบบทดสอบก่อนเรียนที่ครูกำหนดให้ โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูด กล่าวคือ นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์ 1 สถานการณ์ จากที่กำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ ปรึกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที

3) นักศึกษา รับฟังจุดประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

4) นักศึกษา ร่วมกับครูและเพื่อนศึกษาและเรียนรู้บทเรียน แล้วทำใบทบทวนความรู้ และทำกิจกรรมการเรียนรู้ตามวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติที่ครูเตรียมให้ตามชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ครูสร้างขึ้น

5) นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมของกลุ่มอย่างตั้งใจ โดยการร่วมกันแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์

6) หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 เรื่อง นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียนที่ครูกำหนดให้ โดยใช้แบบวัดความสามารถด้าน การพูดชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน กล่าวคือ นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์ 1 สถานการณ์ จากที่กำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ ปรึกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที

4.2 การเตรียมการเพื่อนำชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ไปหาคุณภาพ มีรายละเอียดดังนี้

ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วจึงนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของชุดกิจกรรมในด้านการใช้ภาษา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ การวัดและประเมินผล และความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา

โดยใช้แบบประเมินแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ แล้ววิเคราะห์และแปลผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน โดยกำหนดให้คะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพความเหมาะสม 3.51 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์พิจารณาและยอมรับว่าเป็นชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่มีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้ ทั้งนี้ ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 5 ชุด ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพความเหมาะสมตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป ทุกชุด หลังจากนั้นดำเนินการทดลองใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อหาประสิทธิภาพ ดังนี้

ตารางที่ 9 แสดงผลการทดลองใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อหาประสิทธิภาพ

ทดลอง	วิธีการทดลอง	ผลการทดลอง	คุณภาพ
ครั้งที่ 1	แบบเดี่ยว คัดเลือกนักศึกษาแบบเจาะจง จำนวน 3 คน ที่มีผลการเรียนในระดับสูง (ผลการเรียนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป) ปานกลาง (ผลการเรียนเฉลี่ย 2.50-2.95) และอ่อน (ผลการเรียนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.50) อย่างละ 1 คน ทดลองใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ นอกเวลาเรียน	65.56/61.67	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 2	แบบกลุ่มเล็ก ทดลองใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 10 คน โดยคัดเลือกนักศึกษาแบบเจาะจง ที่มีผลการเรียนในระดับสูง (ผลการเรียนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป) จำนวน 3 คน ปานกลาง (ผลการเรียนเฉลี่ย 2.50-2.95) จำนวน 4 คน และอ่อน (ผลการเรียนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.50) จำนวน 3 คน ทดลองนอกเวลาเรียน	71.14/74.00	ไม่ผ่าน
ครั้งที่ 3	แบบภาคสนาม ทดลองใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มเทียบเคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 20 คน ที่ยังไม่เคยเรียนเรื่องนี้มาก่อน โดยคัดเลือกนักศึกษาแบบเจาะจงที่มีผลการเรียนในระดับสูง (ผลการเรียนเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป) จำนวน 7 คน ปานกลาง (ผลการเรียนเฉลี่ย 2.50-2.95) จำนวน 7 คน และอ่อน (ผลการเรียนเฉลี่ยน้อยกว่า 2.50) จำนวน 6 คน ในเวลาเรียนปกติ	81.24/81.25	ผ่าน

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกระบวนการประเมินผลการทำงานทำใบทบทวนความรู้การทำกิจกรรมบทบาทสมมติระหว่างเรียน และการวัดความสามารถด้านการพูด หลังเรียน ปรากฏผล ดังนี้

ตารางที่ 10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและคะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการเรียนรู้และการวัดความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

เลขที่	คะแนนระหว่างเรียน					คะแนนรวมระหว่างเรียน (210)	คะแนนหลังเรียน (20)
	ชุดที่ 1 (42)	ชุดที่ 2 (42)	ชุดที่ 3 (42)	ชุดที่ 4 (42)	ชุดที่ 5 (42)		
1	35	35	34	35	35	174	17
2	34	35	35	34	35	173	17
3	36	35	35	35	36	177	18
4	35	35	34	35	34	173	16
5	35	36	34	34	35	174	17
6	34	34	34	34	34	170	15
7	34	35	34	34	34	171	15
8	34	34	35	34	35	172	16
9	35	34	35	35	34	173	16
10	35	36	36	36	36	179	18
11	36	36	35	36	36	179	18
12	36	35	35	35	35	176	17
13	35	35	34	35	35	174	17
14	34	34	35	35	35	173	16
รวม	488	489	485	487	489	2438	233
\bar{x}	34.86	34.93	34.64	34.79	34.93	174.14	16.64
S.D.	0.77	0.73	0.63	0.70	0.73	2.71	1.01
เฉลี่ยร้อยละ	82.99	83.16	82.48	82.82	83.16	82.93	83.21

จากตาราง พบว่า นักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ย จากการทำใบทบทวนความรู้ และการทำกิจกรรมบทบาทสมมติระหว่างเรียน เท่ากับ 174.14 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82.93 และมีคะแนนเฉลี่ยจากการวัดความสามารถด้านการพูดหลังเรียน เท่ากับ 16.64 คิดเป็นร้อยละ 83.21

ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น โดยสังเกตและพิจารณาจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการศึกษาใบความรู้ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน ร่วมกับครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียน แล้วทำใบทบทวนความรู้ ร่วมตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น อีกทั้งยังสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ เขียนบท แสดงและพูดตามบทบาทสมมติได้ถูกต้องตามหลักการและเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์ โดยสังเกตและพิจารณาจากการทำใบกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน ที่นักศึกษาได้ร่วมกันทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มสวมบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์ ตามสถานการณ์ที่จับฉลากได้แตกต่างกันออกไปอย่างสนุกสนาน โดยมีครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นผู้สังเกตการณ์และประเมินผล ถึงแม้ว่ามีกลุ่มที่เรียงลำดับเนื้อหาการพูดได้ไม่เหมาะสมและออกเสียงไม่ชัดเจน เช่น การออกเสียงควบกล้า ร ล ซึ่งอาจเกิดจากอิทธิพลภาษาไทยถิ่นอีสานและอาจเป็นความเคยชินในการออกเสียงตามสบาย ครูจึงให้นักศึกษาพยายามออกเสียงให้ชัดเจนและให้มีการแสดงบทบาทสมมติใหม่อีกครั้ง ปรากฏว่านักศึกษาสามารถออกเสียงได้ชัดเจนขึ้น รวมทั้งเข้าใจและมีความสามารถด้านการพูดดีขึ้น ส่งผลให้คะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 2 เรื่อง การพูดสาธิต การจัดการเรียนรู้ในเรื่องดังกล่าวได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก นักศึกษาตั้งใจและพยายามในการเรียนรู้ ทั้งการทำงานเดี่ยว โดยการศึกษาใบความรู้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียน จากนั้นทำใบทบทวนความรู้ ตอบคำถาม แสดงความคิดเห็น และการทำงานเป็นคู่ คือ การทำใบกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง การพูดสาธิต เป็นการวิเคราะห์สถานการณ์ เขียนบท แสดงและพูดตามบทบาทสมมติให้ถูกต้องตามหลักการและเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์ โดยการสวมบทบาทเป็นวิทยากรพูดสาธิต ปฏิบัติและอธิบายให้ความรู้หรือโน้มน้าวในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งนักศึกษารู้สึกตื่นเต้นและกระตือรือร้นในการพูดและแสดงบทบาทสมมติเป็นอย่างมาก โดยแต่ละคู่ระดมความคิดและช่วยกันเลือกเรื่องในการพูด มีการเขียนบท เตรียมวัสดุอุปกรณ์การพูดสาธิตที่สอดคล้องกับเรื่อง พูดและแสดงด้วยความมั่นใจมากกว่าการจัดการเรียนรู้ในชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน อีกทั้งระหว่างการพูดและแสดงบทบาทสมมติ แต่ละคู่ได้เชิญชวนให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีส่วนร่วมในการพูดสาธิตด้วย โดยการให้ปฏิบัติตาม เช่น การกราบ การแสดงความเคารพแบบสากล การแสดงท่าทางการทักทายของประเทศต่างในอาเซียน ทำให้ห้องเรียนเกิดความสนุกสนาน มีชีวิตชีวา แต่นักศึกษายังมีข้อบกพร่องในการออกเสียง สำเนียง ผิดเพี้ยนภาษาไทยถิ่นอีสาน ซึ่งเกิดจากความเคยชินในการพูดกับผู้ปกครองหรือเพื่อนในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจึงให้นักศึกษาตั้งใจและพยายามออกเสียงใหม่อีกครั้ง ซึ่งนักศึกษาก็สามารถออกเสียงได้ชัดเจนขึ้น มีความเข้าใจและมีความสามารถด้านการพูดดีขึ้น ส่งผลให้คะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 3 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ นักศึกษามีความตั้งใจและพยายามในการเรียนรู้เป็นอย่างมาก ทั้งการทำงานเดี่ยว โดยการศึกษาใบความรู้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียน จากนั้นทำใบบทบาทสมมติ ตอบคำถามหรือแสดงความคิดเห็นด้วยบรรยากาศที่เป็นกันเอง ทำให้นักศึกษามีความรู้และความเข้าใจในเนื้อหาดังกล่าว สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการทำงานกลุ่ม คือ การทำใบกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง การกล่าวต้อนรับ ในการวิเคราะห์สถานการณ์ เขียนบท แสดงและพูดตามบทบาทสมมติได้ถูกต้องตามหลักการและเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์ แต่ละกลุ่มสวมบทบาทเป็นคณะผู้กล่าวต้อนรับและคณะผู้กล่าวตอบการต้อนรับ ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป โดยมีครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนคอยสังเกตการณ์และประเมินผล ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ ทุกกลุ่มมีข้อบกพร่องเรื่องท่วงท่าของการพูดที่ยังไม่เป็นธรรมชาติและกิริยาท่าทางที่แสดงออกยังไม่สมบทบาท อาจเป็นเพราะว่านักศึกษายังไม่เคยมีหรือมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวค่อนข้างน้อย ครูจึงให้คำแนะนำรวมทั้งเปิดตัวอย่างวิดิทัศน์การกล่าวต้อนรับและแสดงให้นักศึกษาดู แล้วให้นักศึกษาแสดงซ้ำอีกครั้งเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย ซึ่งนักศึกษาสามารถพูดและแสดงได้ดีขึ้น มีความเข้าใจและมีความสามารถด้านการพูดดีขึ้น ส่งผลให้คะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

4. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 4 เรื่อง การกล่าวอวยพร นักศึกษามีความตั้งใจและพยายามในการเรียนรู้ ทั้งการทำงานเดี่ยว โดยสังเกตและพิจารณาจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และศึกษาใบความรู้ เรื่อง การกล่าวอวยพร ร่วมกับครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียน แล้วทำใบบทบาทสมมติ ร่วมกันตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น อีกทั้ง นักศึกษายังสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ เขียนบท แสดงและพูดตามบทบาทสมมติได้ถูกต้องตามหลักการและเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์ โดยสังเกตและพิจารณาจากการทำใบกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง การกล่าวอวยพร ที่นักศึกษาได้ร่วมกันทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มสวมบทบาทเป็นผู้กล่าวอวยพร และผู้ตอบรับการกล่าวอวยพรในโอกาสต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน ได้แก่ งานขึ้นปีใหม่ งานมงคลสมรส งานขึ้นบ้านใหม่ และงานวันเกิด โดยมีครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนคอยสังเกตการณ์และประเมินผล ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ นักศึกษาบางกลุ่มกล่าวปฏิสันถารได้ไม่เหมาะสม และไม่ครบถ้วนตามระดับของบุคคลในสถานการณ์ที่แสดง ครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนจึงช่วยให้ข้อเสนอแนะโดยการแสดงเนื้อหาระดับของภาษาอีกครั้ง นักศึกษาแก้ไข พูดและแสดงอีกครั้งเพื่อทบทวนและสร้างความเข้าใจที่ตรงกัน จึงทำให้นักศึกษามีความเข้าใจและมีความสามารถด้านการพูดดีขึ้น ส่งผลให้คะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

5. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 5 เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย นักศึกษามีความรู้และเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น โดยสังเกตและพิจารณาจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการศึกษาใบความรู้ เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย ร่วมกับครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียน แล้วทำใบบทบาทสมมติ การมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น อีกทั้งยังสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ เขียนบท แสดงและพูดตามบทบาทสมมติได้ถูกต้องตามหลักการและเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์ โดยสังเกตและพิจารณาจากการทำใบกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย ที่นักศึกษาได้ร่วมกันทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มสวมบทบาท

เป็นผู้กล่าวอาลาและอาลัย ตามสถานการณ์ที่จับฉลากได้แตกต่างกันออกไปอย่างสนุกสนาน เช่น กล่าวอาลาวิทยาลัย เมื่อสำเร็จการศึกษา กล่าวอาลา อาลัย เมื่อย้ายไปดำรงตำแหน่ง ณ สถานที่แห่งใหม่ และกล่าวไว้อาลัยแก่ผู้เสียชีวิต โดยมีครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นผู้สังเกตการณ์และประเมินผล ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้น้ำเสียงไม่สอดคล้องเหมาะสมกับสถานการณ์ที่ได้รับ เช่น การกล่าวไว้อาลัยผู้เสียชีวิต น้ำเสียงการกล่าวมีความสดใสเกินไป ครูจึงแนะนำและแสดงตัวอย่างการใช้น้ำเสียงการกล่าวไว้อาลัยให้นักศึกษาฟังและดู แล้วให้นักศึกษาออกเสียงและแสดงซ้ำอีกครั้ง ปรากฏว่า นักศึกษาใช้น้ำเสียงได้ดีขึ้น มีความเข้าใจและมีความสามารถด้านการพูดดีขึ้น ส่งผลให้คะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

ตารางที่ 11 ค่าประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
คะแนนระหว่างเรียนจากการใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ (E_1)	210	174.14	2.71	82.93
คะแนนจากการวัดความสามารถด้านการพูดหลังเรียน (E_2)	20	16.64	1.01	83.21
ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ (E_1/E_2) = 82.93/83.21				

จากตาราง พบว่า ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 82.93 และค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 83.21

ดังนั้น ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 82.93/83.21 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80

ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สังเกตได้ว่า นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจ และความสามารถด้านการพูดน้อย เมื่อผู้วิจัยได้ทดลองใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ จัดการเรียนรู้ให้นักศึกษา ส่งผลให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถด้านการพูด เรื่อง การสัมภาษณ์งาน การพูดสาธิต การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอาลาอาลัยมากขึ้น วิเคราะห์สถานการณ์ เขียนบท แสดงและพูดตามบทบาทสมมติได้ถูกต้องตามหลักการและเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์ โดยนักศึกษาสามารถกล่าวปฏิสันถาร นำเสนอเนื้อหาครบถ้วน ใช้ภาษาและออกเสียงได้ถูกต้องเหมาะสมมากขึ้น มีบุคลิกภาพการพูดที่ดี กล่าวคือ มีสีหน้าท่าทางสมบทบาทและมั่นใจในการพูดมากขึ้น รวมทั้งยังสามารถพูดได้เหมาะสมกับกำหนดเวลา ทั้งนี้ ชุดกิจกรรมบทบาทสมมตินี้ มีความสอดคล้องกับหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พ.ศ. 2563 และเหมาะสมกับระดับของนักศึกษา มีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักการ ขั้นตอน เทคนิควิธีการ และตัวอย่างการพูดในงานอาชีพและการพูดในโอกาสต่าง ๆ ที่นำไปสู่การฝึกปฏิบัติการพูดตาม

สถานการณ์เสมือนจริงที่กำหนดขึ้น ส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถด้านการพูดดีขึ้น ส่งผลให้คะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติ t - test independent

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบผลการเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับก่อนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

การทดสอบ	กลุ่ม	คะแนนเต็ม	N	\bar{x}	S.D.	t	df	p
ก่อนเรียน	กลุ่มทดลอง (E)	20	14	9.64	1.02	0.37	28	0.71
	กลุ่มควบคุม (C)	20	16	9.50	1.20			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{ตาราง} = 2.048$)

จากตาราง พบว่า การเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ของกลุ่มทดลองก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.64 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.02 และคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมก่อนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เท่ากับ 9.50 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.20

สรุปได้ว่า การเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับก่อนการจัดการเรียนรู้แบบปกติไม่มีความแตกต่างกัน

ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากผลความสามารถด้านการพูด พบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 นักศึกษาทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความรู้ความเข้าใจ และมีความสามารถด้านการพูดน้อย ไม่แตกต่างกัน ตัวอย่างสถานการณ์ เช่น

สถานการณ์การแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษา เรื่อง การสัมภาษณ์งาน ตำแหน่งพนักงานบัญชี

นักศึกษา 1 (ผู้ถูกสัมภาษณ์งาน) : “ขออนุญาตนะคะ”

นักศึกษา 2 (ผู้สัมภาษณ์งาน) : “นั่งได้ค่ะ”

นักศึกษา 1 (ผู้ถูกสัมภาษณ์งาน) : (นั่งลงโดยไม่กล่าวคำขอบคุณ)

นักศึกษา 2 (ผู้สัมภาษณ์งาน) : “ขอสอบถามนะคะ ชื่ออะไร จบจากที่ไหน”

นักศึกษา 1 (ผู้ถูกสัมภาษณ์งาน) : “หนูชื่อนางสาวหนึ่ง ค่ะ จบจากวิทยาลัยอาชีวศึกษา
มหาสารคาม”

นักศึกษา 2 (ผู้สัมภาษณ์งาน) : “อ้อค่ะ แล้วเคยทำงานเกี่ยวกับงานบัญชีมาก่อนไหม”

นักศึกษา 1 (ผู้ถูกสัมภาษณ์งาน) :นึ่ง “อืม (คิด)...เคยค่ะ หนูเคยทำตอนที่หนูไปฝึกงานที่สถานประกอบการ”

นักศึกษา 2 (ผู้สัมภาษณ์งาน) : “แล้วเขาให้ทำอะไรบ้างหละ ลองบอกหน่อย”

นักศึกษา 1 (ผู้ถูกสัมภาษณ์งาน) : “ก็มีช่วยพี่ ๆ ทำบัญชีรายรับ รายจ่ายบ้าง แล้วก็เดินเอกสารให้แต่ละแผนกบ้างค่ะ”

นักศึกษา 2 (ผู้สัมภาษณ์งาน) : “แล้วเวลาว่าง ๆ ชอบทำอะไร”

นักศึกษา 1 (ผู้ถูกสัมภาษณ์งาน) : “ชอบเล่นเกมค่ะ คลายเครียดดี”

จากตัวอย่างสถานการณ์ที่นักศึกษาได้แสดงบทบาทสมมติดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นข้อบกพร่องที่ควรได้รับการแก้ไขและพัฒนา จึงได้ศึกษา สร้าง และใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จัดการเรียนรู้แก่นักศึกษา และประเมินความสามารถด้านการพูดหลังเรียน ซึ่งผลปรากฏ ดังนี้

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบผลการเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับหลังการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

การทดสอบ	กลุ่ม	คะแนน เต็ม	N	\bar{x}	S.D.	t	df	p
หลังเรียน	กลุ่มทดลอง (E)	20	14	16.64	1.05	10.74	19	.000
	กลุ่มควบคุม (C)	20	16	13.44	0.26			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{ตาราง} = 2.093$)

จากตาราง พบว่า การเปรียบเทียบผลการเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.64 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.05 และคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมหลังการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เท่ากับ 13.44 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.26

สรุปได้ว่า การเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติสูงกว่าหลังการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โอกาสที่ไม่เป็นไปตามข้อสมมติฐานเพียง .05 หรือเชื่อได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 95 ที่จะเกิดความคลาดเคลื่อน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากผลความสามารถด้านการพูด พบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้นักศึกษากลุ่มทดลองและจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบ

ปกติให้กลุ่มควบคุม นักศึกษากลุ่มทดลองมีความรู้ความเข้าใจ และมีความสามารถด้านการพูดสูงกว่า นักศึกษากลุ่มควบคุม โดยนักศึกษากลุ่มทดลองสามารถวิเคราะห์และพูดตามสถานการณ์ที่กำหนดได้ ทั้งในเรื่อง การกล่าวปฏิสันถาร การนำเสนอเนื้อหา การใช้ภาษาและการออกเสียง บุคลิกภาพ และ การใช้เวลา ตัวอย่างสถานการณ์ เช่น

สถานการณ์การแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษา เรื่อง การพูดสาธิตการไหว้

นักศึกษา 1-2 : ทักทายโดยการประนมมือไหว้

นักศึกษา 1 : “เรียน ท่านคณะผู้บริหาร คณะครู บุคลากรทางการศึกษาทุกท่าน และสวัสดิ์ดี ๆ นื่อง ๆ ทุกคนค่ะ”

นักศึกษา 2 : “วันนี้ดิฉันนางสาวหนึ่ง และนางสาวสอง ตัวแทนนักศึกษาระดับ ปวส. 1 แผนกวิชาการบัญชี ห้อง 1 มาสาธิตและให้ความรู้ เรื่อง การไหว้และการกราบแบบ เบญจางคประดิษฐ์”

นักศึกษา 1 : “การไหว้และการกราบนับเป็นเอกลักษณ์และวัฒนธรรมที่อยู่คู่กับคนไทยมาช้านาน แสดงถึงการมีสัมมาคารวะ การเคารพ และการให้เกียรติซึ่งกันและกัน”

นักศึกษา 2 : “นอกจากนี้ กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ได้กล่าวว่า การไหว้นั้นยังเป็นการแสดงออกถึงการมีมารยาท มีความสุภาพนุ่มนวลและงดงาม ซึ่งทุกคนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันให้เหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์ได้ ทั้งนี้ กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม ได้กำหนดระดับการปฏิบัติการไหว้ไว้ 3 ระดับ ดังนี้”

นักศึกษา 1 : “ระดับที่ 1 การไหว้พระ โบราณสถานและโบราณวัตถุทางพุทธศาสนา ที่ไม่สามารถกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ได้ ปฏิบัติดังนี้” (นักศึกษา 2 เป็นผู้ปฏิบัติให้ดู)

“ผู้ชาย ยืนตัวตรง ก้มศีรษะ ค้อมตัวลงต่ำ ประนมมือขึ้นไหว้ให้นิ้วหัวแม่มือจรดระหว่างคิ้ว นิ้วชี้แตะส่วนบนของหน้าผาก”

“ผู้หญิง ยืนตัวตรง ถอยเท้าข้างใดข้างหนึ่งไปข้างหลัง ก้มศีรษะ ย่อเข่าให้ต่ำและประนมมือขึ้นไหว้ให้นิ้วหัวแม่มือจรดระหว่างคิ้ว นิ้วชี้แตะส่วนบนของหน้าผาก”

นักศึกษา 2 : “ระดับที่ 2 การไหว้ผู้ใหญ่ และผู้ที่เราเคารพนับถืออย่างสูง ปฏิบัติดังนี้” (นักศึกษา 1 เป็นผู้ปฏิบัติให้ดู)

“ผู้ชาย ยืนตัวตรง ก้มศีรษะ ค้อมตัวลงตําน้อยกว่าการไหว้ในระดับที่ 1 และประนมมือขึ้นไหว้ให้นิ้วหัวแม่มือจรดปลายจมูก นิ้วชี้แตะระหว่างคิ้ว

“ผู้หญิง ยืนตัวตรง ถอยเท้าข้างใดข้างหนึ่งไปข้างหลัง ก้มศีรษะ ย่อเข่าลงน้อยกว่าระดับการไหว้ในระดับที่ 1 และประนมมือขึ้นไหว้ให้นิ้วหัวแม่มือจรดปลายจมูก นิ้วชี้แตะระหว่างคิ้ว”

นักศึกษา 1 : “ระดับที่ 3 การไหว้บุคคลทั่วไป บุคคลที่มีอายุมากกว่าเล็กน้อย เพื่อน หรือบุคคลเสมอกัน ปฏิบัติดังนี้” (นักศึกษา 2 เป็นผู้ปฏิบัติให้ดู)

“ผู้ชาย ยืนตัวตรง ก้มศีรษะลงเล็กน้อย ประนมมือขึ้นไหว้ให้นิ้วหัวแม่มือจรดปลายคาง นิ้วชี้แตะปลายจมูก”

“ผู้หญิง ยืนตัวตรง ถอยเท้าข้างใดข้างหนึ่งไปข้างหลัง ก้มศีรษะ ย่อเข่าเพียงเล็กน้อย ประนมมือขึ้นไหว้ให้นิ้วหัวแม่มือจรดปลายคาง นิ้วชี้แตะปลายจมูก”

นักศึกษา 2 : “ลำดับต่อไป...”

จากผลการเปรียบเทียบการเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 พบว่า ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจ และมีความสามารถด้านการพูดน้อย กล่าวคือ ไม่สามารถใช้ถ้อยคำระดับภาษาในการกล่าวปฏิสันถาร การนำเสนอข้อมูล ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ โอกาส และระดับของบุคคล รวมทั้งนำเสนอข้อมูลได้ไม่ครบถ้วน ออกเสียงไม่ชัดเจน การใช้สำเนียงและการแสดงออกไม่เป็นธรรมชาติ ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่พูดและแสดงบทบาทสมมติ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 ชุดกิจกรรม ซึ่งผ่านการพิจารณาและตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผ่านการทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง นำมาจัดการเรียนรู้และวัดความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา ซึ่งหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจ และมีความสามารถด้านการพูดมากขึ้น กล่าวคือ นักศึกษาสามารถใช้ถ้อยคำ ระดับภาษา กล่าวปฏิสันถาร นำเสนอข้อมูล ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ ระดับของบุคคลและโอกาส เรียบเรียง นำเสนอเนื้อหาได้อย่างครบถ้วน และตรงตามระยะเวลาและสถานการณ์ที่กำหนด อีกทั้งยังสามารถออกเสียงได้ ใช้สำเนียงการพูดที่ชัดเจน มีบุคลิกภาพที่สุภาพและสง่างาม ทำให้ผู้ฟังสนใจฟังอย่างตั้งใจ สามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการจัดการเรียนรู้ นักศึกษาได้ทำกิจกรรมร่วมกับครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนอย่างหลากหลาย เช่น การแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการศึกษาใบความรู้เรื่องต่าง ๆ แล้วทำใบทบทวนความรู้ร่วมกันตอบคำถาม แสดงความคิดเห็น และนำเสนอข้อมูลที่ได้ศึกษา จากนั้นร่วมกันทำใบกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ โดยร่วมกันวิเคราะห์สถานการณ์ เขียนบท แสดงและพูดตามบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่กำหนด ซึ่งระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ พบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องด้านการพูด เช่น ใช้ระดับภาษาไม่ถูกต้องและเหมาะสม การนำเสนอข้อมูลไม่ครบถ้วน การออกเสียงไม่ชัดเจน สำเนียงการพูดไม่เป็นธรรมชาติ บุคลิกภาพไม่สอดคล้องกับเรื่อง ผู้วิจัยและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ช่วยให้ข้อเสนอแนะโดยการแสดงเนื้อหา แสดงวิดิทัศน์ และปฏิบัติให้ดู นักศึกษาแก้ไข พูดและแสดงอีกครั้งเพื่อทบทวนและสร้างความเข้าใจที่ตรงกัน แล้วจึงร่วมแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์การนำประยุกต์ใช้ ทำให้นักศึกษามีความเข้าใจและมีความสามารถด้านการพูดดีขึ้น ส่งผลให้คะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

พูน ปณ ภิโต ชีเว

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 เป็นการวิจัยที่ใช้แบบแผนการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) แบบมีกลุ่มควบคุม ไม่ได้สุ่มและมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Nonrandomized Control-Group, Pretest-Posttest Design) ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. ขั้นตอนการวิจัย
3. สรุปผลการวิจัย
4. อภิปรายผล
5. ข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1 เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

5.1.2 เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

5.1.3 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

5.2 ขั้นตอนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และวัดความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาด้วยตนเอง ใช้เวลาทดลองเป็นเวลา 15 ชั่วโมง โดยไม่รวมเวลาในการวัดความสามารถด้านการพูด ตามขั้นตอน ดังนี้

5.2.1 ชี้แจงทำความเข้าใจกับนักศึกษา และให้นักศึกษาทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ทำแบบทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลา 2 ชั่วโมง ก่อนการใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ให้นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์เพียง 1 สถานการณ์ จากการกำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ นักศึกษาปรึกษาและร่วมกัน

เขียนบท 15 นาที พุดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที ครูสังเกตและประเมินโดยใช้แบบประเมินโดยมีเกณฑ์การประเมินแบบรูบริก คะแนนเต็ม 20 คะแนน

5.2.2 ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 5 ชุด เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดแก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ภาควิชาการบัญชี ห้อง 1 (4บข1) ที่เป็นกลุ่มทดลอง โดยจัดการเรียนรู้ตามแผนและชุดกิจกรรมบทบาทสมมติไปที่ละชุด สังเกตการทำกิจกรรม และตรวจใบทบทวนความรู้เพื่อให้คะแนนระหว่างเรียน จนครบ 5 ชุด ชุดละ 3 ชั่วโมง รวมเป็นเวลา 15 ชั่วโมง และจัดการเรียนรู้แบบปกติ แก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ภาควิชาการบัญชี ห้อง 2 (4บข2) ที่เป็นกลุ่มควบคุม

5.2.3 หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

5.2.4 เก็บรวบรวมข้อมูลหลังเสร็จสิ้นการทดลองทั้ง 2 กลุ่มแล้ว ผู้วิจัยทดสอบหลังเรียน โดยให้นักศึกษาทั้ง 2 ห้องเรียน ทำแบบวัดความสามารถด้านการพูดผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลา 2 ชั่วโมง และใช้แบบวัดความสามารถชุดเดียวกันกับการวัดความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน ครูสังเกตและประเมินโดยใช้แบบประเมินโดยมีเกณฑ์การประเมินแบบรูบริก คะแนนเต็ม 20 คะแนน

5.2.5 รวบรวมข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐานต่อไปนี้
 ทั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอน ดังนี้

5.2.5.1 ขั้นตอนการพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

5.2.5.2 วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

5.2.5.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติ t -test (independent)

5.2.5.4 สรุปผลและอภิปรายผลโดยใช้ตารางและการพรรณนา

5.3 สรุปผล

จากผลการดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 สามารถสรุปผลได้ดังนี้

5.3.1 ได้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 ชุดกิจกรรม

5.3.2 ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 82.93/83.21 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ 80/80

5.3.3 ความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ของกลุ่มทดลองหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.64 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.05 และคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมหลังการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เท่ากับ 13.44 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.26

สรุปได้ว่า การเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติสูงกว่าหลังการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.4 อภิปรายผล

การดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งสามารถอภิปรายได้ ดังนี้

5.4.1 ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 พบว่า ได้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติจำนวน 5 ชุด ประกอบด้วย

ชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน	จำนวน 3 ชั่วโมง
ชุดที่ 2 เรื่อง การพูดสาธิต	จำนวน 3 ชั่วโมง
ชุดที่ 3 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ	จำนวน 3 ชั่วโมง
ชุดที่ 4 เรื่อง การกล่าวอวยพร	จำนวน 3 ชั่วโมง
ชุดที่ 5 การกล่าวอำลาอาลัย	จำนวน 3 ชั่วโมง

ทั้งนี้ แต่ละชุดประกอบด้วย คำชี้แจงสำหรับครู คำชี้แจงสำหรับนักศึกษา แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ ใบทบทวนความรู้ ใบกิจกรรมบทบาทสมมติ ใบเฉลยใบทบทวนความรู้ และแบบประเมินผล เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและความเหมาะสมกับนักศึกษาสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดให้แก่ศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ได้

เนื่องจาก ผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์สภาพปัญหาด้านการพูดของนักศึกษา ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 โครงสร้างหลักสูตร หมวดวิชาสมรรถนะแกนกลาง กลุ่มวิชาภาษาไทย วิเคราะห์หลักสูตรรายวิชาวิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ซึ่งประกอบด้วย จุดประสงค์รายวิชา สมรรถนะรายวิชา คำอธิบาย เนื้อหาต้น และการวัดและประเมินผลด้านการพูดในงานอาชีพและในโอกาสต่าง ๆ รวมทั้งศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ออกแบบและสร้างชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ตามหลักการออกแบบและขั้นตอนสร้างชุดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบของ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550), ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2520), เขมณัฏฐ์ มิ่งศิริธรรม (2559) และรัตนะ บัวสนธ์ (2563) นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกัวิธีและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติของ Fannie R. Shaftel

และ George Shafteel (1970) และ ทิศนา แชมมณี (2560) แล้วนำไปปรับประยุกต์และจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักการและองค์ประกอบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ของสำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ (2561) ให้มีความเหมาะสมกับระดับและความสามารถ นักศึกษารวมทั้งสอดคล้องกับเนื้อหาสาระของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 อีกทั้ง มีการนำชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่สร้างขึ้นนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องจากนั้นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของชุดกิจกรรมในด้านการใช้ภาษา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ การวัดและประเมินผล และความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา โดยใช้แบบประเมินแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ ของบุญชม ศรีสะอาด (2556) ซึ่งผลปรากฏว่า ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ มีคะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพความเหมาะสมตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป ทุกชุด อีกทั้งยังมีการนำชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างโดยดำเนินการทดลองแบบเดี่ยว (1 : 1) แบบกลุ่มเล็ก (1 : 10) และภาคสนาม (1 : 100) เพื่อเป็นการปรับปรุงเนื้อหา รูปแบบ วิธีการ รวมถึงข้อบกพร่องต่าง ๆ ของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ก่อนนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติต่อไป

5.4.2 ผลการศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 พบว่า ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 82.93/83.21 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ 80/80

ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 เป็นชุดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และคำนึงถึงกระบวนการเรียนรู้ที่ให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติการพูดจากสถานการณ์เสมือนจริงทั้งแบบเดี่ยวและแบบกลุ่ม ซึ่งจากการจัดการเรียนรู้ พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการด้านการพูดเพิ่มมากขึ้น กล่าวคือ นักศึกษามีความรู้ และเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น โดยสังเกตและพิจารณาจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการศึกษา ใบความรู้ ร่วมกับครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียน แล้วทำใบทบทวนความรู้ การมีส่วนร่วมในการตอบคำถามและการแสดงความคิดเห็น อีกทั้ง นักศึกษาสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ เขียนบท แสดงและพูดตามบทบาทสมมติได้ถูกต้องตามหลักการและเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์ได้ดีขึ้น โดยสังเกตและพิจารณาจากการทำใบกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งมีครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นผู้สังเกตการณ์และประเมินผล ระหว่างการจัดการเรียนรู้ บรรยากาศเป็นไปอย่างสนุกสนาน เพราะนอกจากมีการแสดงแล้ว หลังจบการแสดงยังมีการแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน แสดงให้เห็นถึงการให้ความร่วมมือในการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษา ความมีวินัย ความมุ่งมั่น ตั้งใจ รับผิดชอบ และการมีความสามัคคีกันในการปฏิบัติกิจกรรมจนสำเร็จ แสดงว่า ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติมีประสิทธิภาพ มีความเหมาะสมกับนักศึกษา เพราะช่วยเร้าให้นักศึกษาเกิดความสนใจ และช่วยให้เรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ ได้ดีขึ้น ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย์ (2536) กล่าวว่า สื่อการเรียนรู้ต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิด

ความสนใจ ช่วยในการสร้างบรรยากาศในการเรียน ทำให้ห้องเรียนสนุกสนาน มีชีวิตชีวาไม่น่าเบื่อหน่าย และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบอีกว่า ในการเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมการพูด หากนักศึกษาได้เลือกหัวข้อหรือสถานการณ์จากการระดมความคิดของกลุ่มด้วยตนเอง นักศึกษาจะมีความตั้งใจ มีความพยายาม มุ่งมั่น มีความสุขและสนุกสนานในการปฏิบัติกิจกรรมมากกว่าการที่ครูกำหนดสถานการณ์ให้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาได้เป็นผู้ที่กำหนดและเลือกหัวข้อเองตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถ เช่น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 2 เรื่อง การพูดสาธิต ได้เปิดโอกาสให้นักศึกษาจับคู่ระดมความคิดและช่วยกันเลือกเรื่องในการพูดสวมบทบาทเป็นวิทยากรพูดสาธิต ปฏิบัติและอธิบายให้ความรู้หรือโน้มน้าวในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งนักศึกษารู้สึกตื่นเต้นและกระตือรือร้นในการเขียนบท เตรียมวัสดุอุปกรณ์การพูดสาธิตที่สอดคล้องกับเรื่อง ตั้งใจพูดและแสดงบทบาทสมมติเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ระหว่างการพูดและแสดงบทบาทสมมติ ผู้วิจัยสังเกตเห็นถึงความมั่นใจและความกล้าแสดงออกของนักศึกษา เนื่องจากแต่ละคู่ได้มีการเชิญชวนให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนมีส่วนร่วมในการพูดสาธิตโดยการให้เพื่อนทุกกลุ่มปฏิบัติตาม ทำให้ห้องเรียนเกิดความสนุกสนาน มีชีวิตชีวา และไม่น่าเบื่อ ส่วนในการจัดการเรียนรู้ในเรื่องอื่น ๆ นักศึกษาให้ความร่วมมือ มุ่งมั่น ตั้งใจ และพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่านักศึกษาจะไม่ได้เป็นผู้กำหนดสถานการณ์ด้วยตนเอง แต่เป็นการจับฉลากเลือกสถานการณ์จากสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ นักศึกษาก็มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ เนื่องจากนักศึกษาเห็นว่าการพูด ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การสัมภาษณ์งาน การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย ล้วนแล้วแต่เป็นประโยชน์ เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวซึ่งสามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ในงานอาชีพและชีวิตประจำวันของตนเองได้

ทั้งนี้ ระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ยังพบข้อบกพร่องอีกว่า

1. นักศึกษาออกเสียงไม่ชัดเจน เช่น การออกเสียงควบกกล้า ร ล แต่เมื่อการแสดงสิ้นสุดลงผู้วิจัยให้นักศึกษาออกเสียงใหม่อีกครั้ง ปรากฏว่า นักศึกษาสามารถออกเสียงได้ชัดเจน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะความเคยชิน ดังที่ ประพินท์ สังข (2564) กล่าวว่า การออกเสียงควบกกล้า ร ล ไม่ชัดเจน อาจเกิดจากความเคยชินในการพูดภาษาไทยถิ่นอีสาน ความไม่ระมัดระวังและความเคยชินในการออกเสียงตามสบายในชีวิตประจำวัน

2. นักศึกษาใช้ท่วงทำนองการพูดที่ยังไม่เป็นธรรมชาติและกิริยาท่าทางที่แสดงออกยังไม่สมบทบาท เช่น การแสดงเป็นผู้บังคับบัญชา การแสดงเป็นคู่เจ้าบ่าว เจ้าสาวในงานมงคลสมรส การแสดงเป็นผู้สัมภาษณ์ เป็นต้น ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่านักศึกษายังไม่เคยมีหรือมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวค่อนข้างน้อย ผู้วิจัยจึงให้คำแนะนำรวมทั้งแสดงและเปิดตัวอย่างวิถีทัศนกรรมการกล่าวต้อนรับ การกล่าว อวยพร และการสัมภาษณ์งาน ให้นักศึกษาดูอีกครั้ง จากนั้นให้นักศึกษาแสดงซ้ำอีกครั้งเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย

3. นักศึกษากล่าวปฏิสันถารได้ไม่เหมาะสม และไม่ครบถ้วนตามระดับของบุคคลในสถานการณ์ที่แสดง ครูและเพื่อนร่วมชั้นเรียนจึงช่วยให้อธิบายแนะนำโดยการแสดงเนื้อหาและตัวอย่าง

“ระดับของภาษา” และให้ดูตัวอย่างการกล่าวปฏิสนธารอีกครั้ง นักศึกษาแก้ไข พูดและแสดงอีกครั้ง เพื่อทบทวนและสร้างความเข้าใจที่ตรงกัน

4. นักศึกษาใช้น้ำเสียงไม่สอดคล้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ได้รับ เช่น การกล่าวไว้ว่าลัยผู้เสียชีวิต น้ำเสียงการกล่าวมีความสดใสเกินไป ครูจึงแนะนำและแสดงตัวอย่าง การใช้น้ำเสียงการกล่าวไว้ว่าลัยให้นักศึกษาฟังและดูอีกครั้ง แล้วให้นักศึกษาออกเสียงและแสดงซ้ำ อีกครั้ง ปรากฏว่านักศึกษาน้ำเสียงได้ดีขึ้น

จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 และการแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้นักศึกษามีความเข้าใจและมีความสามารถด้านการพูดดีขึ้น กล่าวคือ มีความมั่นใจในการกล่าวปฏิสนธาร ออกเสียงชัดเจน เป็นธรรมชาติ นำเสนอเนื้อหาด้วยบุคลิกภาพได้ถูกต้องและเหมาะสม ส่งผลให้คะแนนระหว่างเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้ ครูอาจต้องระมัดระวังการจัดการสรรเวลาในการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากช่วงการจัดการเรียนรู้และช่วงการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการพูดของนักศึกษา อาจมีการใช้เวลาที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนรู้ในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

จากผลการศึกษาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 พบว่า มีความสอดคล้องกับ ฟาง จื่อหวิ (2552) ได้วิจัยเรื่อง ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว และการโรงแรม สำหรับนักศึกษาจีน ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับนักศึกษาจีน มีประสิทธิภาพ 86.20/90.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) นักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยโดยใช้ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับนักศึกษาจีน มีความก้าวหน้าด้านทักษะการพูดภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ สุดคณิง นฤพนจิกรกุล และกรัณทรัตน พิงโพธิ์ทอง (2563) วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.00/80.90 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 80/80 2) นักเรียนมีสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสารหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจหลังจากที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับมาก

5.4.3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติ $t - test independent$ พบว่า ความสามารถด้านการพูด ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 กลุ่มทดลองหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.64 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.05 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมหลังการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เท่ากับ 13.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.26 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดก่อนและหลังเรียน ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่1 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ แสดงว่า ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ส่งผลให้นักศึกษามีทักษะและความสามารถด้านการพูดที่สูงขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีเนื้อหาและมีกระบวนการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับและความสามารถของนักศึกษา มีความชัดเจน เข้าใจง่าย นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ทั้งแบบเดี่ยวและแบบกลุ่ม กล่าวคือ นักศึกษาได้ทำใบบทบาทความรู้ด้วยตนเองและได้ฝึกปฏิบัติการพูดจริงตามสถานการณ์ต่าง ๆ ร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน โดยมีการแบ่งบทบาทหน้าที่ในการทำงาน ร่วมกันศึกษา ระดมความคิดและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่าข้อมูล แล้วจึงนำเสนอด้วยการเขียน การแสดงและการพูด อีกทั้ง มีครูคอยให้กำลังใจ เสริมแรง ยกย่องและชมเชย ทำให้นักศึกษามีกำลังใจซึ่งช่วยในการเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดได้ดี ทั้งด้านการนำเสนอ เนื้อหา การใช้ภาษาและการออกเสียง บุคลิกภาพ ทำให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจ เข้าใจหลักและวิธีการพูดสัมภาษณ์งาน การพูดสาธิต การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร และการกล่าวอำลาอาลัย นำไปแสดงบทบาทสมมติในแต่ละสถานการณ์ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และสถานการณ์ อย่างมีความสุข สนุกสนาน บนพื้นฐานของการมีมารยาทและคุณธรรม สามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ในงานอาชีพและชีวิตประจำวันได้ ซึ่งสอดคล้องกับชุดวิชา ฟังสุข และขีดขโม วิศตุกุล (2565) วิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งเป็นการพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นการสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้กระบวนการทางสติปัญญาและแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ทำให้มีความมั่นใจ กล้าแสดงออกมีความสามารถในการพูดที่ดีขึ้น ทำให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีความหมายและนำไปใช้ในสถานการณ์ อื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับ ดวงหทัย เรืองนนท์ (2560) วิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติวิชาภาษาไทยเพื่อสื่อสารในงานอาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง กล่าวว่า หลังจากผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ผู้เรียนมีความสามารถด้านการพูดที่สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการพูด ทั้งในด้านการใช้ภาษา ความถูกต้อง น้ำเสียง และท่าทาง ที่ดีมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังสอดคล้องกับ Bimantara Wicaksana และ Enis Fitriani (2020) วิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการใช้บทบาทสมมติต่อทักษะการพูดของนักเรียนอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ค่าที่ (t-test) สำหรับกลุ่มตัวอย่างอิสระ คือ 0.034 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่าผลของคะแนนการทดสอบหลังเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างการทดสอบก่อนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม 2.20 ซึ่งหมายความว่า การใช้บทบาทสมมติมีประสิทธิภาพต่อทักษะ

การพูดในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ การศึกษานี้ยังแสดงให้เห็นว่าการใช้บทบาทสมมติสามารถสร้างบรรยากาศการสื่อสารในห้องเรียนได้

5.5 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และเป็นข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

5.5.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.5.1.1 ครูผู้สอนควรศึกษาองค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ วิธี การใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้เข้าใจและปฏิบัติตาม คู่มือครู และเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำ

5.5.1.2 การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ครูควรจัดให้ครบถ้วนตามที่ระบุไว้ในแผนการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง และบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้

5.5.1.3 การจัดการเรียนรู้ครูควรคำนึงถึงธรรมชาติและ ความแตกต่างของนักศึกษา เนื่องจากนักศึกษาแต่ละคนมีพื้นฐานความรู้ และทักษะความสามารถด้านการพูดที่ต่างกัน ดังนั้นครูจึงควรให้คำแนะนำ และมีความยืดหยุ่นในการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งควรใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับแต่ละกิจกรรม เนื่องจากกิจกรรมบทบาทสมมติใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้อ่อนช้อยมาก จึงต้องระมัดระวังเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนรู้ในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

5.5.1.4 การทำกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ ครูควรให้นักศึกษาจับคู่หรือรวมกลุ่มกันโดยลดความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน เพื่อให้นักศึกษาได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้

5.5.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

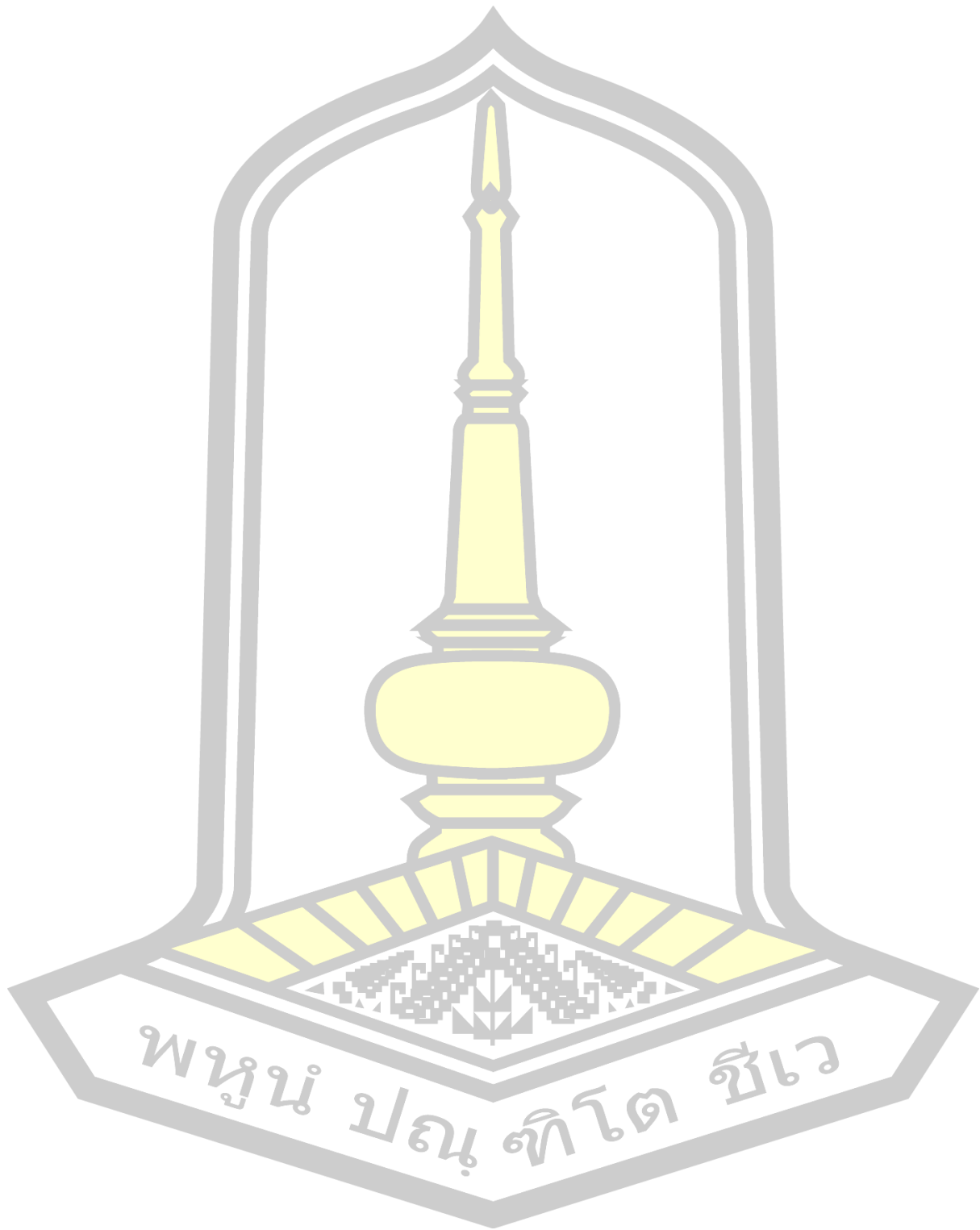
5.5.2.1 ควรมีการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับกลุ่มวิชาภาษาไทยในเรื่องอื่น ๆ

5.5.2.2 ควรมีการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้นวัตกรรมการเรียนรู้ที่ทันสมัย โดยอาจเพิ่มเติมการใช้สื่อสังคมออนไลน์ที่กำลังเป็นที่นิยมซึ่งมีอยู่อย่างหลากหลายร่วมจัดการเรียนรู้เพื่อทำให้ชุดการเรียนรู้มีความน่าสนใจมากขึ้น

5.5.2.3 ควรพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นวิธีการสอนหรือเทคนิคการสอนอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับเนื้อหา ทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5.5.2.4 ควรทดลองใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีบริบทแตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรวิภา ทรัพย์พร้อม. (2563). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพโดยใช้
กลวิธีการสอนแบบ MIA ตามแนวคิดของเมอร์ดีอค เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทาง
ภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1 [การค้นคว้า
อิสระ]. มหาวิทยาลัยนเรศวร.*
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553. โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและ
พัสดุภัณฑ์.*
- กรมส่งเสริมวัฒนธรรม. (ม.ป.ป.). *การไหว้ มารยาทไทยที่ควรสืบทอด.*
https://www.culture.go.th/culture_th/mobile_detail.php?cid=11&nid=583
- กิจจา บานชื่น. (2562). *ภาษาไทยพื้นฐาน. เจริญปัญญา เอ็ดดูเคชั่น.*
- กฤษณีย์ ไวยยะวณิช. (2545). *หลักการพูด. โอ. เอส. พริ้นติ้ง เฮ้าส์.*
- กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์. (2554). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). ศูนย์ผลิต
ตำรามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.*
- เขมณัฐ มิ่งศิริธรรม. (2559). *การออกแบบสื่อการศึกษาสร้างสรรค์. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.*
- จารุวี นวนสำเนียง, นพวรรณ นิมรยลาภ และศิริรัตน์ ศรีสะอาด. (2564). *การพัฒนาชุด
กิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาไทยโดยใช้บริบทวิทยาศาสตร์สำหรับนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนนงคราญ จังหวัดนครนายก. วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี,
18(1), 111-112.*
- จารุวรรณ สุรงค์พรหม. (2558). *ภาษาไทยธุรกิจ. ศูนย์หนังสือเมืองไทย.*
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์. (2563). *ปัญหาการสอนทักษะการพูดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 17(2), 63-75.*
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีระวัฒน์ อินทรพร. (2556). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยศิลปากร.*
- ขวลิต ชูกำแพง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร. ทิวพี.*
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). *การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดสอน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์
วิจัย, 5(1), 7-20.*
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐ, และสุดา สิ้นสกุล. (2520). *ระบบสื่อการสอน. สถาบัน
พัฒนานวัตกรรมและวิจัยทางการศึกษา.*
- ชุตินา พุ่งสุข. (2564). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้
เชิงรุกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท].
มหาวิทยาลัยรังสิต.*

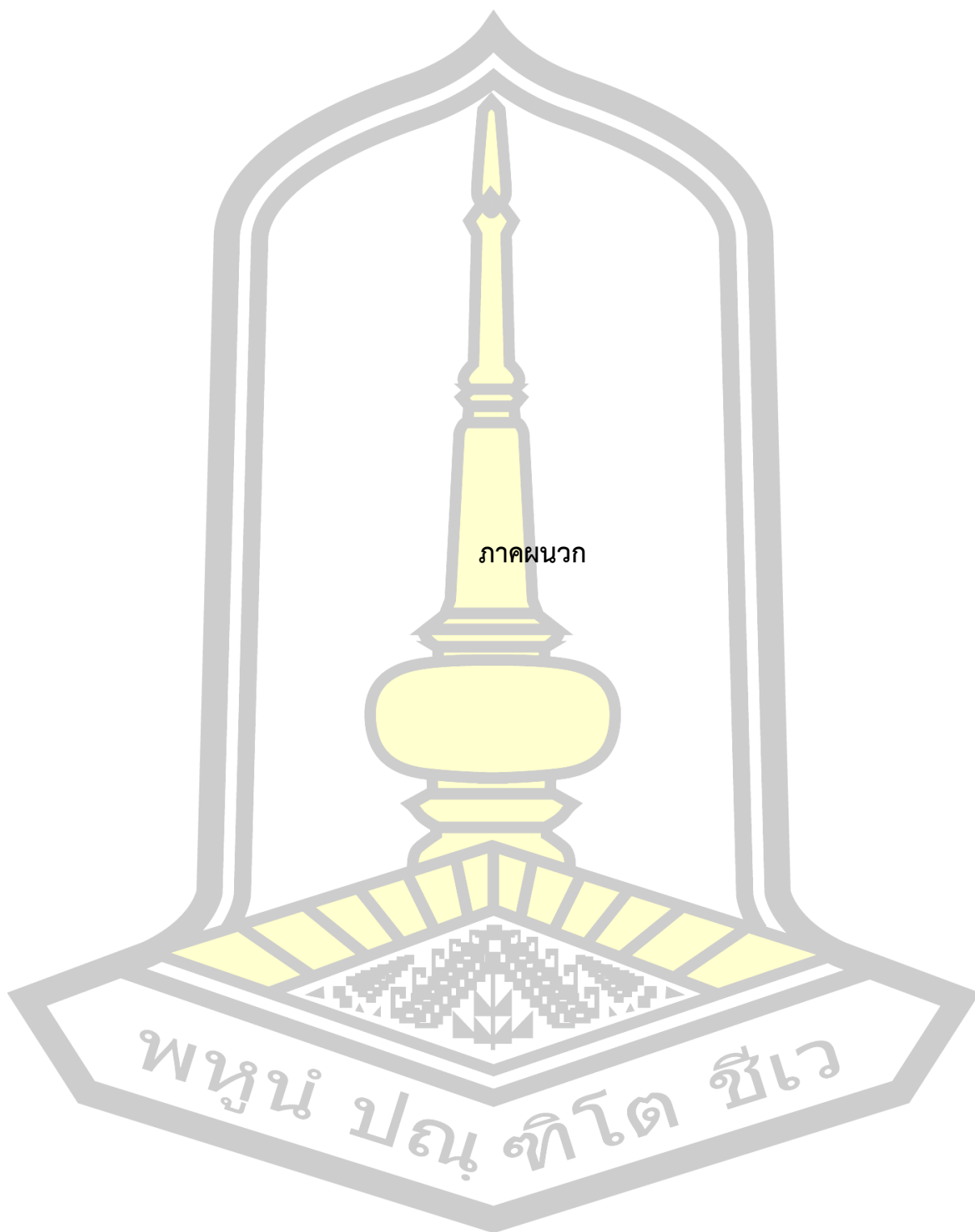
- ชุติมา ฟุ้งสุข และชิตชไม วิสุตกุล. (2565). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในงานอาชีพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. *วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์*, 9(2), 77-87.
- ไชยวัฒน์ อารีโรจน์. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดวงหทัย เรืองนนท์. (2560). การพัฒนาความสามารถด้านการพูด โดยใช้การสอนแบบแสดงบทบาทสมมติในรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ สาขางานธุรกิจค้าปลีกร้านสะดวกซื้อ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ [รายงานการวิจัย]. วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์.
- ทิตินา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 21). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตินา แคมมณี. (2560). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย (พิมพ์ครั้งที่ 9). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตินา แคมมณี. (2560). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ (พิมพ์ครั้งที่ 13). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทองสุข มันทาท. (2565). ศิลปะการพูดและการเป็นพิธีกร (พิมพ์ครั้งที่ 14). [เอกสารประกอบการฝึกอบรม].
- เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. (2529). การพัฒนานวัตกรรมเสริมทักษะการเรียนการสอนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย [ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ธีรภัทร สุขสบาย. (2560). การพัฒนาชุดการสอนรายวิชาการเขียนภาษาไทย สำหรับนิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นวกรณ์ อุ่นเรือน. (2563). ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ. เอ็มพันธ์.
- นวกรณ์ อุ่นเรือน. (2565). ภาษาไทยพื้นฐาน. เอ็มพันธ์.
- นนทลี พรธาดาวิทย์. (2561). การจัดการเรียนรู้แบบ ACTIVE LEARNING (พิมพ์ครั้งที่ 2). ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- นพรัตน์ ใจกาษา. (2555). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ [รายงานวิจัยในชั้นเรียน]. วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ.
- นันท์นภัส นิยมทรัพย์. (2560). ความรู้พื้นฐานด้านการเรียนการสอน. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นันทา ทองทวีวัฒน์. (2565). แนวทางการพัฒนาทักษะและศิลปะการพูดในที่ประชุมชนของนักศึกษามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. *วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 5(3), 919-928.
- นงนุช ไกรงาม. (2555). การฝึกทักษะการพูดนำเสนอผลงานโดยใช้หลักการสื่อสารและกระบวนการกลุ่มสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- บัญชา อยู่ยง. (2551). *การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- บัวลักษณ์ เพชรงาม. (2561). *การพัฒนาทักษะการพูด เรื่อง ชวนข้างชวนแผน ตอน ชวนข้างถวายฎีกา โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา* [รายงานวิจัย]. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. (2542). *นวัตกรรมการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 4). ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 7). สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 7). สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 8). สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 9). สุวีริยาสาส์น.
- ประพันธ์ สังข. (2564). *สภาพปัญหาและการแก้ไขการออกเสียง ร ล และคำควบกล้ำของเยาวชนไทย. วารสารบัณฑิตแสงโคมคำ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตพะเยา*, 6(1), 150-164.
- พร บัวเพียร. (2541). *วาทะวิทยา* (พิมพ์ครั้งที่ 5). มหาวิทยาลัยรังสิต.
- พัฒนา สุมาลี. (2550). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดในโอกาสต่าง ๆ โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ วิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง* [การค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พรรณภา ส่งแสงแก้ว. (2562). *การพัฒนากรอบความคิดแบบเติบโตในทักษะการสื่อสารด้านการพูดเพื่อนำเสนอ* [รายงานวิจัย]. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- พรรณอร ทองช่วง. (2563). *ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ. ศูนย์หนังสือเมืองไทย.*
- พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ. (2558). *วาทกรรมศาสตร์และศิลป์แห่งการพูดเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร. ไอยรา12.*
- พิสมร ชูเอม. (2561). *การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้นิทานเพื่อนคู่คิด* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฟาง จื่อหวี. (2552). *ชุดการสอนทักษะการพูดภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยวและการโรงแรม สำหรับนักศึกษาจีน* [สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภัคพร ทองมีศรี และไพรัตน์ อนุพันธ์. (2552). *ศิลปะการพูดอย่างมืออาชีพ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ปันรุ้.
- ภัทรกร บุญศร. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ* [รายงานการวิจัย]. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ภัทรารรณ ทองแก้ว. (2556). *การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและเสนองานผ่าน Social Network* [รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ภาคภูมิ วรรณภา. (2551). *ศิลปะการพูด* (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. (ม.ป.ป.). *แผนการบริหารการสอนประจำบทที่ 6 การพูดในโอกาสต่างๆ*.
<http://oservice.skru.ac.th/ebookft/332/chapter6.pdf>
- มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (ม.ป.ป.). *เอกสารประกอบการสอนบทที่ 7 การสัมภาษณ์เข้าทำงาน*.
http://old-book.ru.ac.th/e-book/e/EN320/en320_7.pdf
- รัตน์ บัวสนธ์. (2563). *การวิจัยและพัฒนาวัตกรรมการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์แห่ง
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรืองอุไร อินทรประเสริฐ และลลนา เสาวภา. (2563). *ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ*. ศูนย์ส่งเสริม
 วิชาการ.
- ลักขณา สตะเวทิน. (2536). *หลักการพูด*. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ลักขิกา เจริญศรี. (2562). *ภาษาไทยธุรกิจ*. แม็คเอ็ดดูเคชั่น.
- ลลนา เสาวภา. (2563). *ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ*. ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วรวรรณ ศรียาภัย. (2560). *พูดให้สัมฤทธิ์ผล: หลักการและศิลป์วิธี*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.
- วิทยธร ท่อแก้ว. (2565). *เทคนิคการพูดในโอกาสต่าง ๆ*.
<https://commarts.stou.ac.th/wp-content/uploads/2022/04/เทคนิคการพูด.pdf>
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design*. ภาควิชาหลักสูตร
 และการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิรัช ลภรัตน์กุล. (2543). *วาทนิเทศและวาทศิลป์: หลักทฤษฎีและวิธีปฏิบัติยุคศตวรรษใหม่* (พิมพ์
 ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรวิทย์ นิเทศศิลป์. (2551). *สื่อและนวัตกรรมแห่งการเรียนรู้*. สกายบุ๊กส์.
- ศราวดี ปัญญา. (2554). *การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ
 โดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์ สารการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
 [การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง]*. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ศศิพงษ์ ศรีสวัสดิ์. (2556). *เอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. มหาวิทยาลัยราช
 ภัฏอุดรธานี.
- ศักดิ์ดา ปั้นหนึ่งเพชร. (2554). *หน่วยที่ 8 การพัฒนาทักษะการพูดในประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนา
 ทักษะทางภาษา หน่วยที่ 7-10* (พิมพ์ครั้งที่ 2, น. 41-147). สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย. (2558). *วิธีสอนทั่วไป*. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวัง
 สยามจันทร์.
- ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว. (2554). *การพูดในที่ประชุม*. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศุภลักษณ์ ทองจีน. (2558). *การออกแบบและการจัดการเรียนรู้*. ศูนย์การศึกษาบึงกาฬ มหาวิทยาลัย
 ราชภัฏอุดรธานี.
- สมจิต ชิวปรีชา. (2540). *วาทวิทยา*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

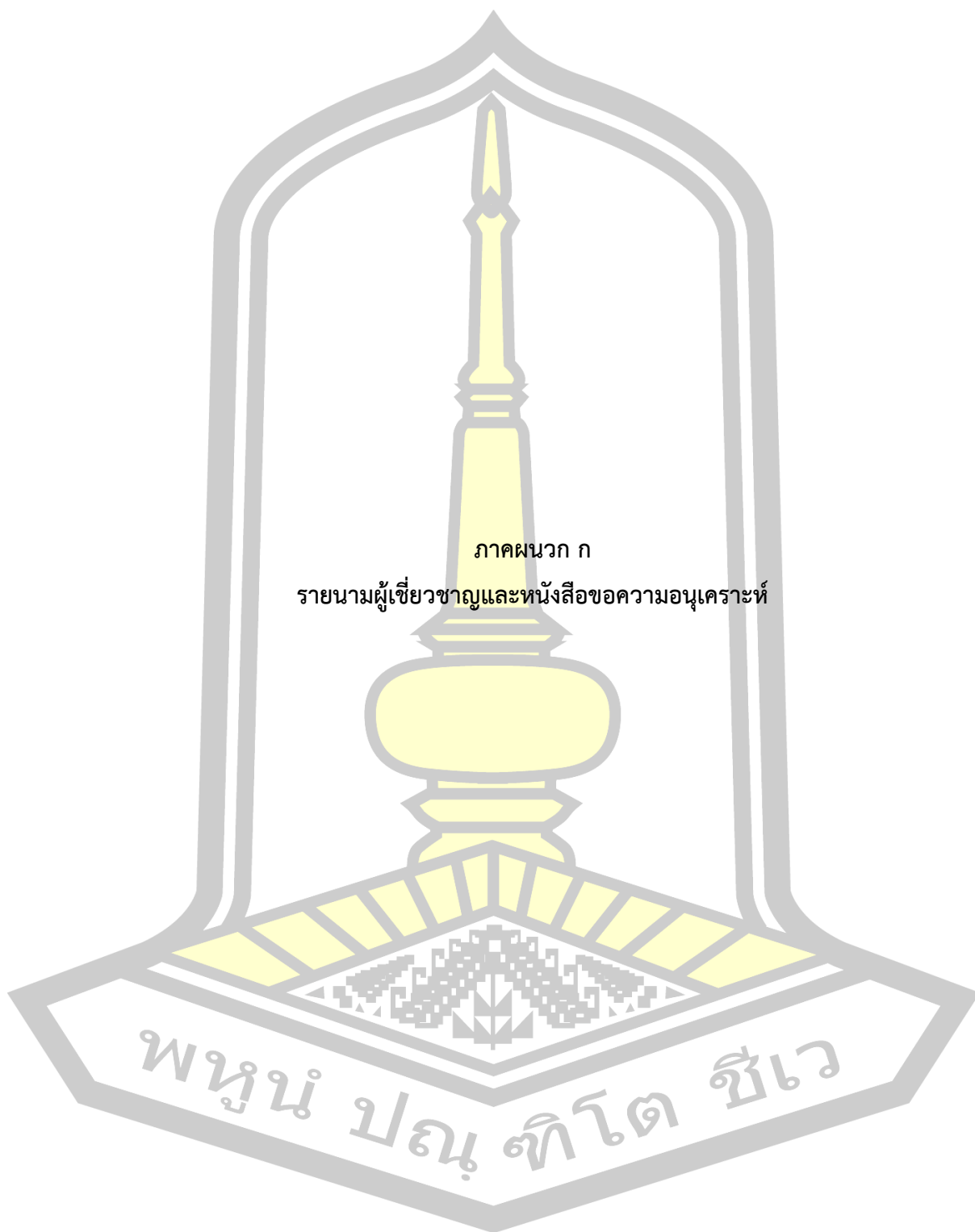
- สมชาย รัตนทองคำ. (2556). *การจัดทำแผนการสอน*. ในเอกสารประกอบการสอน 475 788 การสอนทางกายภาพบำบัด ภาคต้นปีการศึกษา 2556. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
<https://ams.kku.ac.th/aalearn/resource/edoc/tech/56web/15plan56.pdf>
- สำนักมาตรฐานการอาชีวศึกษาและวิชาชีพ. (2561). *คู่มือการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้มุ่งเน้นสมรรถนะ*. สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2563). *หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563*. [https://bsq.vec.go.th/th-th/หลักสูตร/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง\(ปวส\)/หลักสูตรพศ2563\(ปรับปรุงพศ2565\).aspx](https://bsq.vec.go.th/th-th/หลักสูตร/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส)/หลักสูตรพศ2563(ปรับปรุงพศ2565).aspx)
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2562). *แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้เรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. 21 เซ็นจูรี.
- สุจริต เพียรชอบ. (2536). *การพัฒนาการสอนภาษาไทย*. ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรหม. (2536). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. ไทยวัฒนาพานิช.
- สุวัฒน์ เกิดมณี. (2565, 3 ตุลาคม). *เทคนิคการนำเสนออย่างมีประสิทธิภาพ | Effective Presentation*. <https://library.wu.ac.th/km/เทคนิคการนำเสนออย่างมีประสิทธิภาพ/>
- สุนทร สิ้นธพานนท์. (2551). *นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน* (พิมพ์ครั้งที่ 2). 9119 เทคนิคพรีนติ้ง.
- สุนทร สิ้นธพานนท์. (2561). *นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21*. 9119 เทคนิคพรีนติ้ง.
- สุนทร สิ้นธพานนท์, พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง, จินตนา วีรเกียรติสุนทร และพิวัสสา นภารัตน์. (2562). *หลากหลายวิธีสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพเยาวชนไทย*. 9119 เทคนิคพรีนติ้ง.
- สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). *การพัฒนาผลงานทางวิชาการสู่การเลื่อนวิทยฐานะ*. อี เค บุคส์.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2550). *19 วิธีการจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ*. โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- สุดคินี นฤพนจิรกุล และกรัณชรัตน์ พิงโพธิ์ทอง. (2563). *การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะการพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย* [งานประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยบัณฑิตศึกษาระดับชาติ ครั้งที่ 5 RMU NGRC 2021]. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- เสาวคนธ์ จันตะมาต. (2565). *การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาจีนของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 33(1), 72-85.
- อมรรัตน์ ฉายศรี. (2562). *การพูดภาษาไทยในงานอาชีพ*. ศูนย์หนังสือเมืองไทย.
- อมรรัตน์ ฉายศรี. (2562). *ภาษาไทยเพื่ออาชีพ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). ศูนย์หนังสือเมืองไทย.

- อาจารย์โปรแกรมวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. (2560). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในศตวรรษที่ 21. สุตรไพศาลบิวเดอร์.
- อารมณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง) (พิมพ์ครั้งที่ 5). โอเดียนสโตร์.
- อรนุช ลิ้มศิริ. (2543). นวัตกรรมและเทคโนโลยีการเรียนการสอน. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อรนุช ลิ้มศิริ. (2556). นวัตกรรมและเทคโนโลยีการจัดการเรียนรู้. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อรพินทร์ ชูชม. (2552). การวิจัยกึ่งทดลอง. วารสารพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 15(1), 1-15.
- Bimantara, W., & Fitriani, E. (2020). The effectiveness of role-play towards vocational school students' speaking skill. *Journey*, 3(2), 74-80. <https://doi.org/10.33503/journey.v3i2.1081>
- Nair, B. T. (2019). Role play - An effective tool to teach communication skills in pediatrics to medical undergraduates. *Journal of Education and Health Promotion*, 8(1), 1-18. https://doi.org/10.4103/jehp.jehp_162_18
- Nurhamimi, T., & Haliza, J. (2020). Role play activities: An innovative approach to teaching speaking skills in an ESL classroom. *LSP International Journal*, 7(2), 19-36. <https://doi.org/10.11113/lspi.v7.16310>
- Rahmatillah, K. (2019). Communicative Language Teaching (CLT) through role play and task-based instruction. *Script Journal Journal of Linguistic and English Teaching*, 4(2), 161-177. <https://doi.org/10.24903/sj.v4i2.339>
- Sari, E. R., & Hamzah, I. (2023). The use of role play to improve students' speaking skill. *Journal of English Language Teaching and Learning*, 4(1), 58-63.
- Shaftel, F. R., & Shaftel, G. (1967). *Role playing for social values: Decision-making in the social studies*. Prentice-Hall.
- Shaftel, F. R., & Shaftel, G. (1970). *Building Intelligent Concern for Others Through Role-Playing*. National Conference of Christians and Jews, New York, NY. <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED044372.pdf>

ภาคผนวก

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

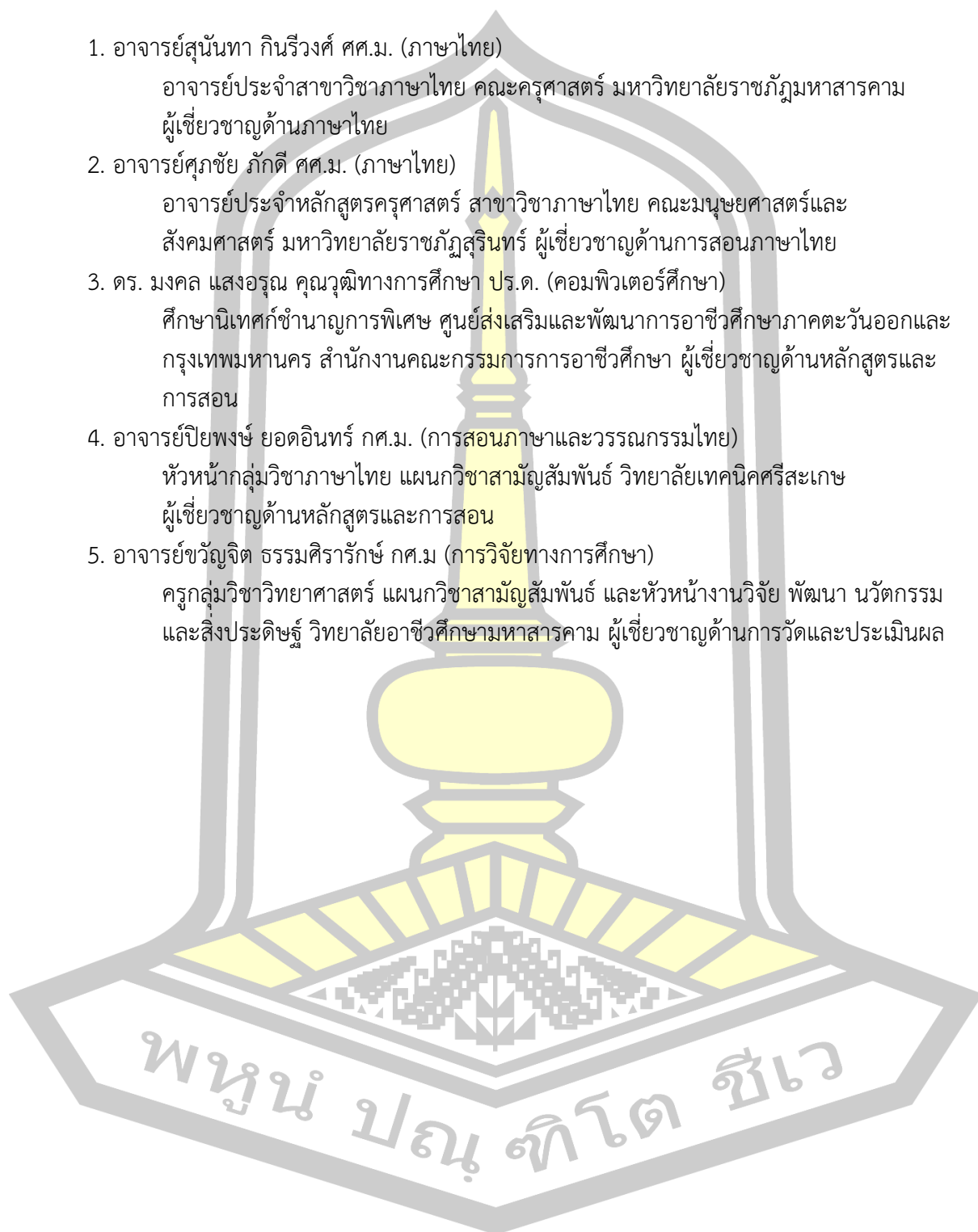
ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญและหนังสือขอความอนุเคราะห์

พหุจน์ ปณฺ ทิโต ชีเว

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์สุนันทา กินรีวงศ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย)
อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย
2. อาจารย์ศุภชัย ภักดี ศศ.ม. (ภาษาไทย)
อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย
3. ดร. มงคล แสงอรุณ คุณวุฒิทางการศึกษา ป.ด. (คอมพิวเตอร์ศึกษา)
ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและ
การสอน
4. อาจารย์ปิยพงษ์ ยอดอินทร์ กศ.ม. (การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย)
หัวหน้ากลุ่มวิชาภาษาไทย แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ วิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ
ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
5. อาจารย์ขวัญจิต ธรรมศิริรักษ์ กศ.ม (การวิจัยทางการศึกษา)
ครูกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์ แผนกวิชาสามัญสัมพันธ์ และหัวหน้างานวิจัย พัฒนา นวัตกรรม
และสิ่งประดิษฐ์ วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

ที่ อว ๐๖๐๕.๓/๑๐๐๕

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๔๑๕๐

๗ พฤษภาคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นางสาวสุนันทา กิ่งวิวงศ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาและวรรณกรรม
ไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.การสอนภาษาและ
วรรณกรรมไทย โดยมี ผศ.ดร.ณัฐกฤตา นามมนตรี เป็นอาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็น
ผู้มีความรู้ความสามารถผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี
จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำ
ข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน
ด้วยดีและขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา วรรณกิติ์)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

งานบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โทรศัพท์ ๐-๔๓๗๕-๔๓๖๑

นิตติ นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส โทรศัพท์ ๐๙๑-๘๓๔๒๐๔๑

ที่ อว ๐๖๐๕.๓/๑๐๐๕

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๔๑๕๐

ค/ พฤษภาคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นายศุภชัย ภักดี อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาและวรรณกรรม
ไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.การสอนภาษาและ
วรรณกรรมไทย โดยมี ผศ.ดร.ณัฐกฤตา นามมนตรี เป็นอาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็น
ผู้มีความรู้ความสามารถผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี
จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำ
ข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน
ด้วยดีและขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา วรรณกิติร์)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

งานบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โทรศัพท์ ๐-๔๓๗๕-๔๓๖๑

นิตติ นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส โทรศัพท์ ๐๙๑-๘๓๔๒๐๔๑

ที่ อว ๐๖๐๕.๓/๑๐๐๓

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๔๑๕๐

พ พฤษภาคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ดร. มงคล แสงอรุณ ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาการอาชีวศึกษา

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและกรุงเทพมหานคร

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาและวรรณกรรม
ไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.การสอนภาษาและ
วรรณกรรมไทย โดยมี ผศ.ดร.ณัฐกฤตา นามมนตรี เป็นอาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็น
ผู้มีความรู้ความสามารถผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ
ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน
ด้วยดีและขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา วรรณกิติร์)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

งานบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โทรศัพท์ ๐-๔๓๗๕-๔๓๖๑

นิตติ นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส โทรศัพท์ ๐๙๑-๘๓๔๒๐๔๑

ที่ อว ๐๖๐๕.๗/๑๐๐๒

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๔๑๕๐

๗ พฤษภาคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นายปิยพงษ์ ยอดอินทร์ ครูวิทยาลัยเทคนิคศรีสะเกษ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาและวรรณกรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย โดยมี ผศ.ดร.ณัฐฤตา นามมนตรี เป็นอาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้นำไปดำเนินการขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา วรณกิติร์)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

งานบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โทรศัพท์ ๐-๔๓๗๕-๔๓๖๑

นิตติ นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส โทรศัพท์ ๐๔๑-๘๓๔๒๐๔๑

ที่ อว ๐๖๐๕.๓/๑๐๐๑

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๔๑๕๐

ม/ พฤษภาคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นางสาวจิต ธรรมศิริรักษ์ ครูชำนาญการพิเศษ วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาและวรรณกรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย โดยมี ผศ.ดร.ณัฐกฤตา นามมนตรี เป็นอาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลทางการศึกษา และมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา วรรณกิตร์)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

งานบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โทรศัพท์ ๐-๔๓๗๕-๔๓๖๑

นิตติ นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส โทรศัพท์ ๐๙๑-๘๓๔๒๐๔๑

ที่ อว ๐๖๐๕.๗/๙๐๐๖

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๔๑๕๐

พฤษภาคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์และขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน นางทิพย์วรรณ อู่ทรัพย์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

ด้วย นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาและวรรณกรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. การสอนภาษาและวรรณกรรมไทย โดยมี ผศ.ดร.ณัฐกฤตา นามมนตรี เป็นอาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าส่วนราชการของท่าน มีความเหมาะสมในการเป็นพื้นที่เก็บข้อมูลวิจัย จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเพื่อเข้าเก็บข้อมูลวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นิตยา วรรณกิตร์)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

งานบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ โทรศัพท์ ๐-๔๓๗๕-๔๓๖๑

นิตติ นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส โทรศัพท์ ๐๙๑-๘๓๔๒๐๔๑

ภาคผนวก ข

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พหุบัณฑิต โสโธ ชีโว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองส่งเสริมการวิจัยและบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 1758

ที่ อว 0605.1(9)/4380

วันที่ 19 สิงหาคม 2567

เรื่อง ขอส่งหนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ตามที่นิสิตในสังกัดของท่านได้ยื่นโครงการวิจัยเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน จำนวน 1 เรื่อง ดังนี้

1. การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 : THE USE OF ROLE PLAY ACTIVITIES TO IMPROVE SPEAKING ABILITY OF THE FIRST YEAR HIGHER VOCATIONAL CERTIFICATE STUDENTS. (No.67/526)

บัดนี้ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้พิจารณาโครงการวิจัยข้างต้นบนพื้นฐานด้านจริยธรรมการวิจัยในคนแล้ว เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2567 พร้อมทั้งมีมติอนุมัติรับรองโครงการวิจัยแบบยกเว้น (Exemption Review) ตามเอกสารใบรับรองจริยธรรมการวิจัยในคนที่ส่งมาพร้อมกันนี้ ทั้งนี้หากมีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในโครงการวิจัย ผู้วิจัยจักต้องยื่นขอรับการพิจารณาใหม่

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จตุพร เหลืองอุบล)

กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เอกสารรับรองโครงการวิจัย

เลขที่การรับรอง : 509-526/2567

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาไทย) การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับ
นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาอังกฤษ) THE USE OF ROLE PLAY ACTIVITIES TO IMPROVE SPEAKING ABILITY
OF THE FIRST YEAR HIGHER VOCATIONAL CERTIFICATE STUDENTS.

ผู้วิจัย : นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส

หน่วยงานที่รับผิดชอบ : คณะศึกษาศาสตร์

สถานที่ทำการวิจัย : วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

ประเภทการพิจารณาแบบ : แบบยกเว้น

วันที่รับรอง : 19 สิงหาคม 2567

วันหมดอายุ : 18 สิงหาคม 2568

ข้อเสนอการวิจัยนี้ ได้รับการพิจารณาและให้ความเห็นชอบจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยมหาสารคามแล้ว และอนุมัติในด้านจริยธรรมให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องข้างต้นได้ บนพื้นฐาน
ของโครงร่างงานวิจัยที่คณะกรรมการฯ ได้รับและพิจารณา เมื่อเสร็จสิ้นโครงการแล้วให้ผู้วิจัยส่งแบบฟอร์ม
การปิดโครงการและรายงานผลการดำเนินงานมายังคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม หรือหากมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในโครงการวิจัย ผู้วิจัยจักต้องยื่นขอรับการพิจารณาใหม่

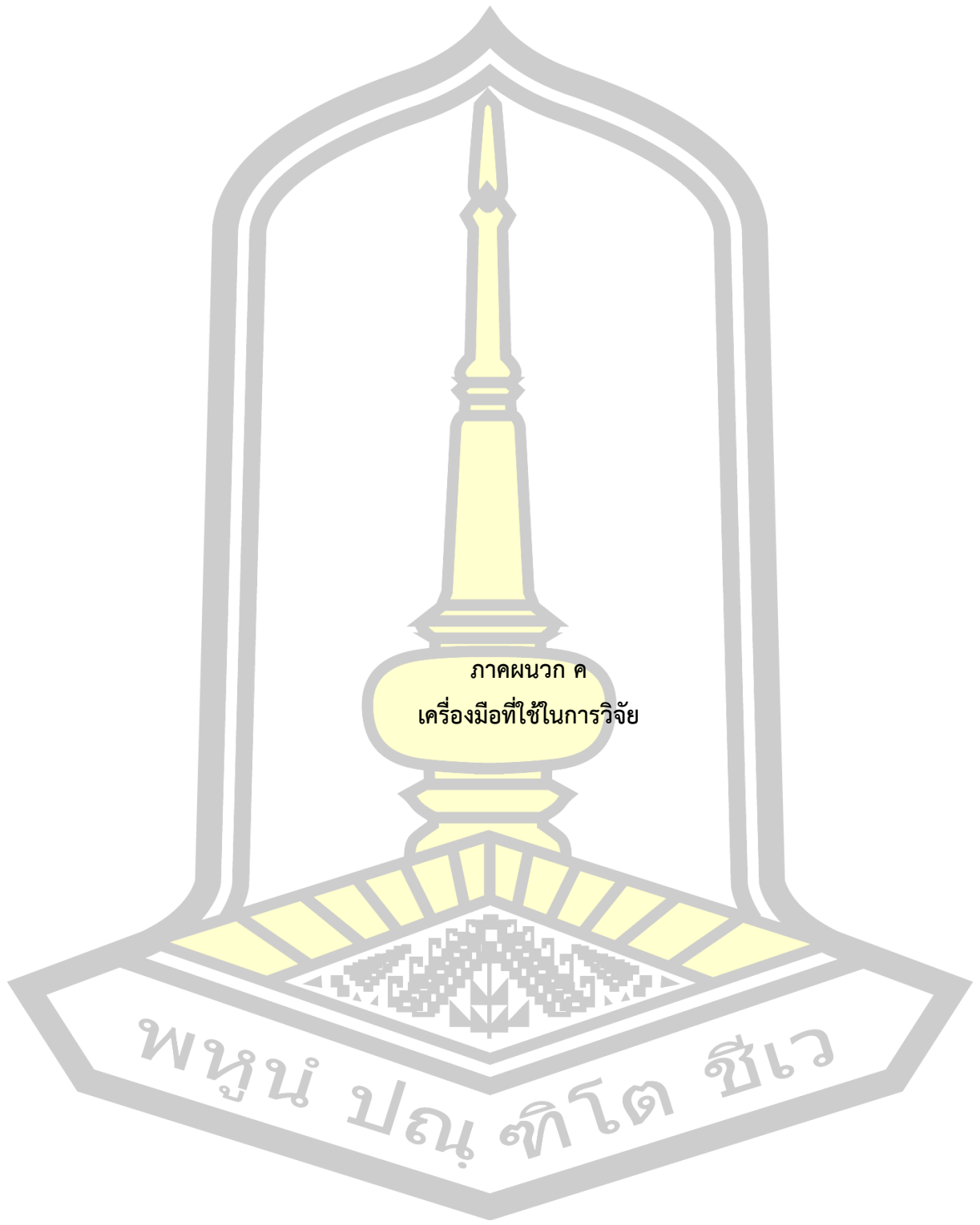
.....*ศาสตราจารย์ ดร. สว่างจิตร์*.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกษีขจรหญิงรัตรี สว่างจิตร์)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ทั้งนี้ การรับรองนี้มีเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ด้านหลังทุกข้อ (ดูด้านหลังของเอกสารรับรองโครงการวิจัย)

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

พหุบัณฑิต โท ชีวะ

ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ

เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

ชุดที่ 1

เรื่อง การสัมภาษณ์งาน

นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส

กลุ่มวิชาภาษาไทย

วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบการเรียนรู้ ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

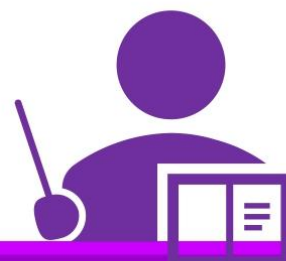
ชุดกิจกรรมบทบาทสมมตินี้ นอกจากจะใช้ในการจัดการเรียนรู้ภายในห้องเรียนแล้ว นักศึกษาและครูยังสามารถใช้ทบทวนหรือศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการพูดในงานอาชีพและการพูดในโอกาสต่าง ๆ นอกเวลาการจัดการเรียนรู้ได้ ซึ่งมีจำนวน 5 ชุด ประกอบด้วย

- ชุดกิจกรรมที่ 1 การสัมภาษณ์งาน
- ชุดกิจกรรมที่ 2 การพูดสาธิต
- ชุดกิจกรรมที่ 3 การกล่าวต้อนรับ
- ชุดกิจกรรมที่ 4 การกล่าวอวยพร
- ชุดกิจกรรมที่ 5 การกล่าวอำลาอาลัย

ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ประกอบด้วย คำชี้แจงสำหรับครู คำชี้แจงสำหรับนักศึกษา แผนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ (ใบความรู้) ใบทบทวนความรู้และใบกิจกรรมพร้อมเฉลย และแบบประเมินผล

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นทั้ง 5 ชุดนี้ จะเป็นชุดกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในงานอาชีพและชีวิตประจำวัน และครูสามารถนำไปใช้พัฒนาการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไปได้

กมลลักษณ์ บุตรโส

	หน้า
สารบัญ	
1. คำชี้แจงสำหรับครู	1
2. คำชี้แจงสำหรับนักศึกษา	9
3. แผนการจัดการเรียนรู้แบบทบาทสมมติ	10
4. ใบความรู้ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน	20
5. ใบกิจกรรม	27
5.1 ใบกิจกรรมการนำเสนอหน้าชั้นเรียน เรื่อง การสัมภาษณ์งาน	28
5.2 ใบทบทวนความรู้ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน	29
5.3 ใบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน	30
6. ใบเฉลยกิจกรรม	33
7. แบบประเมินผล	36

คำชี้แจงสำหรับครู

ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด สำหรับ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มีจำนวน 5 ชุด ดังนี้

- ชุดกิจกรรมที่ 1 การสัมภาษณ์งาน
- ชุดกิจกรรมที่ 2 การพูดสาธิต
- ชุดกิจกรรมที่ 3 การกล่าวต้อนรับ
- ชุดกิจกรรมที่ 4 การกล่าวอวยพร
- ชุดกิจกรรมที่ 5 การกล่าวอำลาอาลัย

ภายในชุดกิจกรรมบทบาทสมมติแต่ละชุด ประกอบด้วย

1. คำชี้แจงสำหรับครู
2. คำชี้แจงสำหรับนักศึกษา
3. แผนการจัดการเรียนรู้
4. ใบความรู้
5. ใบกิจกรรมพร้อมเฉลย
 - 5.1) ใบทบทวนความรู้ และใบกิจกรรม เรื่อง การสัมภาษณ์งาน
 - 5.2) ใบทบทวนความรู้ และใบกิจกรรม เรื่อง การพูดสาธิต
 - 5.3) ใบทบทวนความรู้ และใบกิจกรรม เรื่อง การกล่าวต้อนรับ
 - 5.4) ใบทบทวนความรู้ และใบกิจกรรม เรื่อง การกล่าวอวยพร
 - 5.5) ใบทบทวนความรู้ และใบกิจกรรม เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย
6. แบบประเมินผล

วิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ครูปฏิบัติตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ดังนี้

1. ศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติที่สร้างขึ้นอย่างละเอียด
2. ศึกษาเนื้อหาและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ในชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 อย่างละเอียด
3. ครูเตรียมสื่อ เครื่องมือวัดและประเมินผล โสตทัศนอุปกรณ์ และชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ซึ่งใช้ประกอบการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา
4. ครูชี้แจงรายละเอียดบทบาทการเรียนรู้แก่นักศึกษา

คำชี้แจงสำหรับครู

5. ก่อนจัดการเรียนรู้ ครูให้นักศึกษาทดสอบก่อนเรียน โดยการให้นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์ 1 สถานการณ์ จากการทำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ ปรีกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที

6. ครูจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนการสอนแบบบทบาทสมมติ และใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติประกอบการเรียนรู้ ตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

ครูทักทาย สนทนา แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ และขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักศึกษาทราบ

ขั้นที่ 2 ขั้นการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ 6 ขั้นตอน (ทศนา แชมมณี, 2560)

1) ขั้นนำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ

1.1) ครูสนทนาและสอบถามหรือเปิดวิทัศน์ให้นักศึกษาเพื่อกระตุ้นความคิดและความสนใจ

1.2) นักศึกษาร่วมกันตอบคำถามแสดงความคิดเห็น และนักศึกษาตัวแทนเล่าประสบการณ์ของตนเองที่เคยรับสารสัมพันธ์ หรือนำเสนอหัวข้อที่ครอบคลุมหมายถึงศึกษาเป็นกลุ่มแล้วออกนำเสนอหน้าชั้นเรียน ครูสรุปความคิดเห็นและอธิบายเนื้อหาเพิ่มเติมโดยใช้ใบความรู้ตามหัวข้อ

1.3) นักศึกษาทำใบทบทวนความรู้ และเฉลย

1.4) ครูให้นักศึกษาดูตัวอย่างสถานการณ์ หรือบทพูดในแต่ละสถานการณ์ พร้อมเล่าเรื่องและอธิบายขั้นตอนการพูดแต่ละโอกาสให้นักศึกษาฟัง นักศึกษาร่วมกันวิจารณ์ตัวอย่างสถานการณ์หรือบทพูดนำไปสู่การเขียนบทและแสดงบทบาทสมมติต่อไป

2) ขั้นเลือกผู้แสดงและจัดฉาก

2.1) ครูให้นักศึกษาจับคู่หรือจับกลุ่ม กลุ่มละ 3-5 คน จับฉลากสถานการณ์ที่ครูกำหนดขึ้น

2.2) ให้แต่ละคู่หรือกลุ่มช่วยกันเขียนบทสนทนาตามสถานการณ์ที่จับฉลากได้ ครูตรวจทานความถูกต้องเหมาะสมของบท หากไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ครูเสนอแนะ นักศึกษานำไปปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง โดยนักศึกษาสามารถสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมจาก Google Classroom ที่ครูสร้างขึ้น และอาจสืบค้นและศึกษาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้อื่นได้ เช่น Google หรือ Youtube เป็นต้น

2.3) นักศึกษาแต่ละคู่หรือกลุ่มฝึกซ้อมการแสดงบทบาทสมมติให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ

คำชี้แจงสำหรับครู

2.4) ครูสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรายบุคคล/พฤติกรรมกรเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

3) ชั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์

3.1) ครูกำหนดและแจ้งให้นักศึกษากลุ่มที่ยังไม่แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้ร่วมสังเกตการณ์

3.2) นักศึกษาจับฉลากลำดับการแสดงบทบาทสมมติ โดยใช้เวลาแสดงบทบาทสมมติ 10 นาที

4) ชั้นแสดงบทบาทและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

4.1) นักศึกษาเตรียมความพร้อมพื้นที่และอุปกรณ์

4.2) นักศึกษาแสดงบทบาทสมมติตามลำดับที่จับฉลากได้

4.3) เพื่อนนักศึกษาและครูทำหน้าที่สังเกตการณ์และประเมินอย่างตั้งใจ โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูด

5) ชั้นอภิปรายและประเมินผล

5.1) ครูและเพื่อนนักศึกษาสอบถามความรู้สึกและความคิดเห็นของนักศึกษาที่แสดงบทบาทสมมติ

5.2) ครูและนักศึกษาร่วมกันอภิปรายผลเกี่ยวกับการแสดงบทบาท การพูด อย่างก็ถกถามถึงว่าถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร ควรปรับปรุงแก้ไขในจุดใด มีข้อเสนอแนะอย่างไร ซึ่งหากมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ครูสามารถให้แสดงเพิ่มเติมได้ แล้วจึงร่วมกันอภิปรายและประเมินผลใหม่อีกครั้ง

6) ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปการเรียนรู้

6.1) ครูเสริมแรงนักศึกษาโดยการกล่าวชมเชยและให้กำลังใจที่ตั้งใจในการแสดงและร่วมกิจกรรม

6.2) ครูและนักศึกษาแต่ละคู่ร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์ สรุปความรู้ ข้อคิดที่ได้รับจากการแสดงบทบาทสมมติ และแนวทางการนำไปประยุกต์ชีวิตประจำวันและงานอาชีพ

6.3) นักศึกษาแต่ละคู่หรือกลุ่มสรุปและนำเสนอผลการอภิปรายสรุปหน้าชั้นเรียนโดยมีครูเสนอแนะเพิ่มเติม

คำชี้แจงสำหรับครู

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปและประเมินผล

ครูซักถาม นักศึกษาร่วมแสดงความคิดเห็น เล่าประสบการณ์ สรุปเนื้อหา ข้อคิด และการนำไปใช้ประโยชน์ในงานอาชีพ/ในชีวิตประจำวัน

7. จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผล ซึ่งกำหนดดังนี้

7.1 เครื่องมือประเมิน

- 7.1.1 แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรายบุคคล/การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
- 7.1.2 ใบกิจกรรมการนำเสนอหน้าชั้นเรียน เรื่อง การสัมภาษณ์งาน (ชุดที่ 1)
- 7.1.3 ใบทบทวนความรู้ จำนวน 5 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน
- 7.1.4 ใบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ
- 7.1.5 การถาม ตอบ สนทนาระหว่างครูและนักศึกษา

7.2 เกณฑ์การประเมิน

- 7.2.1 เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนรายบุคคล
 - ได้คะแนน 7-12 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์
 - ได้คะแนน 1-6 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์
- 7.2.2 เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
 - 1) ได้คะแนน 15-20 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์
 - 2) ได้คะแนน 1-14 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์
- 7.2.3 เกณฑ์การประเมินการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน
 - 1) ได้คะแนน 20-40 ถือว่าผ่านเกณฑ์
 - 2) ได้คะแนน 1-19 ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์
- 7.2.4 เกณฑ์การประเมินการทำใบทบทวนความรู้ จำนวน 5 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน
 - 1) ได้คะแนน 7-10 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์
 - 2) ได้คะแนน 1-6 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์
- 7.2.5 เกณฑ์การประเมินการเขียนบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด
 - 1) ได้คะแนน 7-12 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์
 - 2) ได้คะแนน 1-6 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์
- 7.2.6 เกณฑ์การประเมินการพูดแสดงบทบาทสมมติ
 - 1) ได้คะแนน 15-20 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์
 - 2) ได้คะแนน 1-14 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์

คำชี้แจงสำหรับครู

7.2.6 นักศึกษาร้อยละ 70 ของนักศึกษาที่ตอบคำถาม สามารถตอบคำถาม สนทนา อธิบาย แสดงความคิดเห็น และเล่าประสบการณ์ได้

8. หลังการจัดการเรียนรู้ ครูให้นักศึกษาทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูดชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน กล่าวคือให้นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์เพียง 1 สถานการณ์ จากการกำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ นักศึกษาปรึกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที ครูสังเกตและประเมินโดยใช้แบบประเมินโดยมีเกณฑ์การประเมินแบบรูบริก คะแนนเต็ม 20 คะแนน ดังนี้

8.1 เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 4 = ดีมาก 3 = ดี 2 = พอใช้ 1 = ปรับปรุง

8.2 การประเมิน/ระดับคุณภาพ

- 1) คะแนนรวม 18-20 คะแนน หมายถึง ดีมาก
- 2) คะแนนรวม 15-17 คะแนน หมายถึง ดี
- 3) คะแนนรวม 12-14 คะแนน หมายถึง พอใช้
- 4) คะแนนรวม 1-11 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง

ได้คะแนน 15-20 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์

ได้คะแนน 1-14 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์

คำชี้แจงสำหรับครู

แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 มืองค์ประกอบ ดังนี้

1. ชื่อหน่วยการเรียนรู้
2. สาระสำคัญ
3. สมรรถนะประจำหน่วย
4. จุดประสงค์การเรียนรู้
 - 4.1 ด้านความรู้
 - 4.2 ด้านทักษะ
 - 4.3 ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์
5. เนื้อหาสาระการเรียนรู้
6. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ แบบบทบาทสมมติ
7. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้เพิ่มเติม
8. เอกสารประกอบการสอน (ใบความรู้)
9. การวัดและประเมินผล
10. บันทึกหลังการสอน

คำชี้แจงสำหรับครู

การวัดและประเมินผล

ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 ชุดที่สร้างขึ้น เป็นชุดกิจกรรมที่ใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้กับแผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ใช้เวลาจัดการเรียนรู้ชุดละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง โดยไม่รวมเวลาที่ให้นักศึกษาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และระหว่างการจัดการเรียนรู้ครูคอยให้คำแนะนำ ตรวจสอบผลงาน และสังเกตพฤติกรรมการทำงานรายบุคคล/พฤติกรรมกรเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และประเมินผลการทำกิจกรรม โดยมีกระบวนการ ดังนี้

1. การวัดความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน

วัดความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้เวลา 2 ชั่วโมง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยให้นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์เพียง 1 สถานการณ์ จากที่กำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ นักศึกษาปรึกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที ครูสังเกตและประเมินโดยใช้แบบประเมินโดยมีเกณฑ์การประเมินแบบรูบริก คะแนนเต็ม 20 คะแนน

2. การประเมินผลระหว่างเรียน

2.1 ตรวจสอบและวัดประเมินผลจากการทำใบทบทวนความรู้ และใบกิจกรรมด้านการพูด โดยใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลตามแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละชุด

2.2 สังเกตและประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษาตามสถานการณ์ที่เลือกหรือจับฉลากได้ 1 สถานการณ์ โดยใช้เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดตามแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละชุด

คำชี้แจงสำหรับครู

กำหนดการจัดการเรียนรู้

ชุดกิจกรรมที่	ชื่อชุดกิจกรรม	จำนวนชั่วโมง
1	การสัมภาษณ์งาน	3
2	การพูดสาธิต	3
3	การกล่าวต้อนรับ	3
4	การกล่าวอวยพร	3
5	การกล่าวอำลาอาลัย	3
รวม		15 ชั่วโมง

คำชี้แจงสำหรับนักศึกษา

ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติเล่มนี้ เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูด สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีจำนวน 5 ชุด ประกอบด้วย

- ชุดกิจกรรมที่ 1 การสัมภาษณ์งาน
- ชุดกิจกรรมที่ 2 การพูดสาธิต
- ชุดกิจกรรมที่ 3 การกล่าวต้อนรับ
- ชุดกิจกรรมที่ 4 การกล่าวอวยพร
- ชุดกิจกรรมที่ 5 การกล่าวอำลาอาลัย

โดยนักศึกษ้อ่านคำชี้แจงและปฏิบัติตามขั้นตอนการเรียนรู้ ด้วยความมุ่งมั่นและตั้งใจ ดังนี้

1. นักศึกษาเตรียมความพร้อมเข้าร่วมการจัดการเรียนรู้
2. ก่อนการเรียนรู้กิจกรรมทั้ง 5 เรื่อง นักศึกษาทำแบบทดสอบก่อนเรียนที่ครูกำหนดให้ โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการพูด กล่าวคือ นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์ 1 สถานการณ์ จากการกำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ ปรึกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที
3. นักศึกษา รับฟังจุดประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล
4. นักศึกษา ร่วมกับครูและเพื่อนศึกษาและเรียนรู้บทเรียน แล้วทำใบทบทวนความรู้ และทำกิจกรรมการเรียนรู้ตามวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติที่ครูเตรียมให้ตามชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ครูสร้างขึ้น
5. นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมของกลุ่มอย่างตั้งใจ โดยการร่วมกันแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้ และแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์
6. หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 เรื่อง นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียนที่ครูกำหนดให้ โดยใช้แบบวัดความสามารถด้าน การพูดชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน กล่าวคือ นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์ 1 สถานการณ์ จากการกำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ ปรึกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที

แผนการจัดการเรียนรู้

	แผนการจัดการเรียนรู้มุ่งเน้นสมรรถนะที่ 1 รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แผนที่ 1
	ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ	เวลา 3 ชม.

เรื่อง การสัมภาษณ์งาน

สอนวันที่.....

1. สาระสำคัญ

การสัมภาษณ์งาน หมายถึง การสนทนาระหว่างบุคคลสองฝ่าย โดยคู่สนทนาฝ่ายหนึ่งคือ ผู้สัมภาษณ์ ขอให้คู่สนทนาอีกฝ่ายหนึ่งคือ ผู้ให้สัมภาษณ์ ตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งตามวัตถุประสงค์หรือเค้าโครงเรื่องที่วางไว้ นักศึกษาจึงต้องเตรียมความพร้อมในด้านความรู้และด้านบุคลิกภาพให้เหมาะสมกับสถานการณ์

2. สมรรถนะประจำหน่วย

2.1 แสดงความรู้เกี่ยวกับหลักการพูดสัมภาษณ์งาน

2.2 พูดสัมภาษณ์งานสถานการณ์ที่กำหนดตามหลักการ

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 ด้านความรู้

3.1.1 ระบุความหมายของการสัมภาษณ์งานได้

3.1.2 อธิบายจุดประสงค์ของการสัมภาษณ์งานได้

3.1.3 อธิบายเทคนิคการสัมภาษณ์งานให้ประสบผลสำเร็จ

3.2 ด้านทักษะ

3.2.1 เขียนบทพูดได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

3.2.2 แสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ที่กำหนดอย่างน้อย 1 สถานการณ์

3.2.3 ประเมินการพูดของผู้อื่นได้

3.3 คุณลักษณะที่พึงประสงค์

3.3.1 มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน

3.3.2 มีความรับผิดชอบ มีความสามัคคี การยอมรับความคิดเห็น มีความสนุกสนาน และมีมารยาทและคุณธรรมในการสื่อสาร

4. เนื้อหาสาระการเรียนรู้ (พอสังเขป)

4.1 ความหมายของการสัมภาษณ์งาน

4.2 จุดประสงค์ของการสัมภาษณ์งาน

4.3 เทคนิคการสัมภาษณ์งานให้ประสบผลสำเร็จ

	<p style="text-align: center;">แผนการจัดการเรียนรู้มุ่งเน้นสมรรถนะที่ 1 รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง</p>	<p style="text-align: center;">แผนที่ 1</p>
<p>ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ</p>		<p>เวลา 3 ชม.</p>
<p>เรื่อง การสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>สอนวันที่.....</p>		
<p>5. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ</p>		
<p>5.1 ขั้นเข้าสู่บทเรียน</p>		
<p>5.1.1 ครูทักทาย สนทนา แจงจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่อง การสัมภาษณ์งาน และขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักศึกษาทราบ</p>		
<p>5.2 ขั้นการเรียนรู้</p>		
<p>กิจกรรมชั่วโมงที่ 1</p>		
<p>5.2.1 ช้่นนำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ</p>		
<p>1) ครูสนทนาและสอบถามนักศึกษาเพื่อกระตุ้นความคิดและความสนใจ เช่น ใครเคยเข้ารับ การสัมภาษณ์งานบ้าง การสัมภาษณ์แต่ละครั้งต้องเตรียมตัวอย่างไร</p>		
<p>2) นักศึกษาร่วมกันตอบคำถามแสดงความคิดเห็น และนักศึกษาตัวแทนเล่าประสบการณ์ของตนเองที่เคยรับการสัมภาษณ์ ครูสรุปความคิดเห็นและอธิบายเนื้อหาเพิ่มเติมโดยใช้ความรู้ตามหัวข้อได้แก่ ความหมายของการสัมภาษณ์งาน จุดประสงค์ของการสัมภาษณ์งาน เทคนิคการสัมภาษณ์งานให้ประสบความสำเร็จ</p>		
<p>3) นักศึกษาแบ่งกลุ่ม 4 กลุ่ม กลุ่มละ 3-5 คน จับฉลากหัวข้อ ศึกษาวิดิทัศน์เกี่ยวกับเทคนิคการให้สัมภาษณ์งาน (ใบกิจกรรมการนำเสนอหน้าชั้นเรียน เรื่อง การสัมภาษณ์งาน) จากช่องยูทูป “The Hunters เรารู้ คุณรู้” ดังนี้</p>		
<p>กลุ่มที่ 1 เรื่อง เทคนิคแนะนำตนเองเมื่อไปสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>กลุ่มที่ 2 เรื่อง 5 เทคนิคการสัมภาษณ์งานที่ไม่รู้คำตอบหรือตอบไม่ได้</p>		
<p>กลุ่มที่ 3 เรื่อง 5 คำถามสัมภาษณ์งานยอดฮิตพร้อมคำตอบ</p>		
<p>กลุ่มที่ 4 เรื่อง 10 เรื่องห้ามพูดระหว่างสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>4) เมื่อจับฉลากแล้ว แต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาและสรุป เขียนลงบนกระดาษแผ่นใหญ่ที่ครูเตรียมไว้ แล้วส่งตัวแทนกลุ่มออกมาพูดหน้าชั้นเรียน ครูสรุปเพิ่มเติม จากนั้นนักศึกษาทำแบบฝึกหัดเรื่อง การพูดสัมภาษณ์งาน (ใบทบทวนความรู้ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน) ที่ครูสร้างขึ้น พร้อมเฉลย</p>		
<p>3) ครูให้ดูตัวอย่างการสัมภาษณ์งาน “HR 302 เทคนิคและมารยาทในการสัมภาษณ์งาน” (https://www.youtube.com/watch?v=s8GOySdzses) พร้อมเล่าเรื่องและอธิบายขั้นตอนการ</p>		

	<p style="text-align: center;">แผนการจัดการเรียนรู้มุ่งเน้นสมรรถนะที่ 1 รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง</p>	<p style="text-align: center;">แผนที่ 1</p>
<p>ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ</p>		<p>เวลา 3 ชม.</p>
<p>เรื่อง การสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>สอนวันที่.....</p>		
<p>สัมภาษณ์งานให้นักศึกษาฟัง นักศึกษาร่วมกันวิจารณ์บทนำไปสู่การเขียนบทและแสดงบทบาทสมมติการสัมภาษณ์งานต่อไป</p>		
<p style="text-align: center;">กิจกรรมชั่วโมงที่ 2</p>		
<p>5.2.2 ชั้นเลือกผู้แสดงและจัดฉาก</p>		
<p>1) ครูให้แบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 3-5 คน จับฉลากสถานการณ์ให้แต่ละกลุ่มสวมบทบาทเป็น “ผู้สัมภาษณ์งาน” และ “ผู้ให้สัมภาษณ์งาน” ในบริษัทแห่งหนึ่ง (ใบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน)</p>		
<p>2) นักศึกษาแต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนบทสนทนาการสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>3) ครูตรวจสอบความถูกต้องของบทตามหลักภาษา ครูเสนอแนะ นักศึกษานำไปปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง โดยนักศึกษาสามารถสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมจาก Google Classroom ที่ครูสร้างขึ้น และอาจสืบค้นและศึกษาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้อื่นได้ เช่น Google หรือ Youtube เป็นต้น</p>		
<p>4) นักศึกษาแต่ละคู่มือฝึกซ้อมการแสดงบทบาทสมมติเป็น “ผู้สัมภาษณ์งาน” และ “ผู้ให้สัมภาษณ์งาน”</p>		
<p>5) ครูสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้รายบุคคล/พฤติกรรมกรเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม</p>		
<p>5.2.3 ชั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์</p>		
<p>1) ครูกำหนดให้นักศึกษาที่ยังไม่แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้ร่วมสังเกตการณ์</p>		
<p>2) นักศึกษาจับฉลากลำดับการแสดงบทบาทสมมติ โดยใช้เวลาแสดงบทบาทสมมติ 10 นาที</p>		
<p style="text-align: center;">กิจกรรมชั่วโมงที่ 3</p>		
<p>5.2.4 ชั้นแสดงบทบาทและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก</p>		
<p>1) นักศึกษาเตรียมความพร้อมพื้นที่และอุปกรณ์</p>		
<p>2) นักศึกษาแสดงบทบาทสมมติตามลำดับที่จับฉลากได้</p>		
<p>3) เพื่อนนักศึกษาและครูทำหน้าที่สังเกตการณ์อย่างตั้งใจ โดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการพูดสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>5.2.5 ชั้นอภิปรายและประเมินผล</p>		

	แผนการจัดการเรียนรู้มุ่งเน้นสมรรถนะที่ 1 รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แผนที่ 1	
	ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ	เวลา 3 ชม.	
เรื่อง การสัมภาษณ์งาน			
สอนวันที่.....			
<p>1) ครูและเพื่อนนักศึกษาสอบถามความรู้สึกและความคิดเห็นของนักศึกษาที่แสดงบทบาทสมมติ</p> <p>2) ครูและนักศึกษาร่วมกันอภิปรายผลเกี่ยวกับการแสดงบทบาท การพูด อย่างกัลยาณมิตร ว่าถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร ควรปรับปรุงแก้ไขในจุดใด มีข้อเสนอแนะอย่างไรบ้าง ซึ่งหากมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ครูสามารถให้แสดงเพิ่มเติมได้ แล้วจึงร่วมกันอภิปรายและประเมินผลใหม่อีกครั้ง</p> <p>5.2.6 ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุปการเรียนรู้</p> <p>1) ครูเสริมแรงนักศึกษาโดยการกล่าวชมเชยและให้กำลังใจที่ตั้งใจในการแสดงและร่วมกิจกรรม</p> <p>2) ครูและนักศึกษาแต่ละคู่ร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์ สรุปความรู้ ข้อคิด ที่ได้รับการแสดงบทบาทสมมติ และแนวทางการนำไปประยุกต์ชีวิตประจำวันและงานอาชีพ</p> <p>3) นักศึกษาแต่ละคู่สรุปและนำเสนอผลการอภิปรายสรุปหน้าชั้นเรียนโดยมีครูเสนอแนะเพิ่มเติม</p> <p>5.3 ชั้นสรุปและประเมินผล</p> <p>ครูซักถาม นักศึกษาร่วมแสดงความคิดเห็น เล่าประสบการณ์ สรุปเนื้อหา ข้อคิด และการนำไปใช้ประโยชน์ในงานอาชีพ/ในชีวิตประจำวัน</p> <p>5.4 การวัดและประเมินผล</p>			
จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
1. ระบุความหมายของการสัมภาษณ์งานได้และอธิบายจุดประสงค์ของการสัมภาษณ์งานได้	- ตรวจสอบใบทบทวนความรู้ 5 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน	- ใบทบทวนความรู้ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน	- ได้คะแนน 7-10 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์ - ได้คะแนน 1-6 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์
จุดประสงค์ของการสัมภาษณ์งานได้	- การสังเกตและประเมิน	- แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรายบุคคล	- ได้คะแนน 7-12 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์ - ได้คะแนน 1-6 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์

	แผนการจัดการเรียนรู้มุ่งเน้นสมรรถนะที่ 1 รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แผนที่ 1	
	ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ	เวลา 3 ชม.	
เรื่อง การสัมภาษณ์งาน			
สอนวันที่.....			
จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
	- ใช้คำถามของครู	- คำถามที่ครูใช้	- ร้อยละ 70 ของนักศึกษาที่ตอบคำถาม สามารถตอบคำถาม อธิบาย แสดงความคิดเห็น และเล่าประสบการณ์ได้
3. อธิบายเทคนิคการสัมภาษณ์งานให้ประสบผลสำเร็จ	ประเมินการทำกิจกรรมการนำเสนอหน้าชั้นเรียนของนักศึกษาเป็นกลุ่ม	แบบประเมินการพูดนำเสนอหน้าชั้นเรียน	- ได้คะแนน 20-40 ถือว่าผ่านเกณฑ์ - ได้คะแนน 1-19 ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์
4. เขียนบทพูดได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	ประเมินการเขียนบทพูดตามสถานการณ์ที่กำหนดให้เป็นกลุ่ม	- .ใบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ - แบบประเมินการเขียนบทพูดตามสถานการณ์ที่กำหนด	- ได้คะแนน 7-12 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์ - ได้คะแนน 1-6 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์
5. แสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ที่กำหนดอย่างน้อย 1 สถานการณ์	ประเมินการแสดงบทบาทสมมติของนักศึกษา	- การแสดงบทบาทสมมติ - แบบประเมินความสามารถด้านการพูดเรื่อง การพูดสารคดี	- ได้คะแนน 15-20 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์ - ได้คะแนน 1-14 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์

	แผนการจัดการเรียนรู้มุ่งเน้นสมรรถนะที่ 1 รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง		แผนที่ 1
	ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ		เวลา 3 ชม.
เรื่อง การสัมภาษณ์งาน			
สอนวันที่.....			
จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การประเมิน
6. ประเมินการพูดของผู้อื่นได้	เพื่อนนักศึกษา ประเมินการแสดงบทบาทสมมติของเพื่อนกลุ่ม	- การแสดงบทบาทสมมติ - แบบประเมินความสามารถด้านการพูดเรื่อง การสัมภาษณ์งาน	- ได้คะแนน 15-20 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์ - ได้คะแนน 1-14 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์
7. นักศึกษามีคุณลักษณะอันพึงประสงค์	ประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ นักศึกษา	แบบประเมินพฤติกรรม การเรียนรายบุคคล/ การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม	นักศึกษามีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ผ่านเกณฑ์ระดับดีขึ้นไป
6. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้			
6.1 สื่อสิ่งพิมพ์ ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน ที่ครูสร้างขึ้น			
6.2 สื่อโสตทัศน์ (ถ้ามี) คอมพิวเตอร์ โปรเจกเตอร์นำเสนอเนื้อหา เรื่อง การสัมภาษณ์งาน			
6.3 หุ่นจำลองหรือของจริง (ถ้ามี) -			
6.4 อื่น ๆ (ถ้ามี) 6.4.1 วีดิทัศน์เกี่ยวกับเทคนิคการสัมภาษณ์งาน เช่น หรือสื่อออนไลน์ เช่น ช่องยูทูป The Hunters เรารู้ คุณรู้ ดังนี้			
1) https://www.youtube.com/watch?v=qHsuKXOgjNs&t=293s			
2) https://www.youtube.com/watch?v=k_8UvJZcsb8			
3) https://www.youtube.com/watch?v=KZCgeV-jAXI			
4) https://www.youtube.com/watch?v=pvhX4d0Bh3E			

	<p style="text-align: center;">แผนการจัดการเรียนรู้มุ่งเน้นสมรรถนะที่ 1 รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง</p>	<p style="text-align: center;">แผนที่ 1</p>
	<p>ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ</p>	<p>เวลา 3 ชม.</p>
<p>เรื่อง การสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>สอนวันที่.....</p>		
<p>7. เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้ (ใบความรู้ ใบงาน ใบมอบหมายงาน ฯลฯ) ใบความรู้ ใบทบทวนความรู้และใบกิจกรรมเรื่อง การสัมภาษณ์งาน จากชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน ที่ครูสร้างขึ้น</p> <p>8. การบูรณาการ /ความสัมพันธ์กับวิชาอื่น สัมพันธ์กับวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพและวิชาภาษาไทยพื้นฐาน</p> <p>9. การวัดและประเมินผล</p> <p>9.1 ก่อนเรียน การซักถามและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น</p> <p>9.2 ขณะเรียน</p> <p>9.2.1 สังเกตพฤติกรรมการเรียนรายบุคคล/พฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม</p> <p>9.2.2 ประเมินผลการเรียนรู้ การฝึกปฏิบัติ</p> <p>9.2.3 ตรวจใบกิจกรรม/ใบทบทวนความรู้</p> <p>9.2.4 ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่ม</p> <p>9.2.5 ผลงาน/การนำเสนอหน้าชั้นเรียน/การแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ครูกำหนด</p> <p>9.3 หลังเรียน การซักถาม แสดงความคิดเห็น เล่าประสบการณ์ สรุปเนื้อหา ข้อคิด และการนำไปใช้ประโยชน์ในงานอาชีพ/ในชีวิตประจำวัน</p>		

	แผนการจัดการเรียนรู้มุ่งเน้นสมรรถนะที่ 1 รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	แผนที่ 1
	ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ	เวลา 3 ชม.
เรื่อง การสัมภาษณ์งาน		
สอนวันที่.....		
10. บันทึกหลังสอน		
10.1 ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้		
.....		
.....		
.....		
.....		
10.2 ผลการเรียนรู้ของนักเรียน นักศึกษา		
.....		
.....		
.....		
.....		
10.3 แนวทางการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้		
.....		
.....		
.....		
.....		

ลงชื่อ.....

(นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส)

ครูผู้สอน

ความคิดเห็นของหัวหน้าแผนกวิชา.....

ลงชื่อ.....

(.....)

หัวหน้าแผนกวิชาสามัญสัมพันธ์

ความคิดเห็นของรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ.....

ลงชื่อ.....

(.....)

รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

ความคิดเห็นของผู้บริหาร.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้อำนวยการวิทยาลัย.....

ใบความรู้

	<p style="text-align: center;">ใบความรู้ รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง</p>	<p>ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ ที่ 1</p>
<p>ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ</p>		
<p>เรื่อง การสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>การสัมภาษณ์ เป็นกระบวนการอย่างหนึ่งระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคลสองฝ่าย ที่ใช้ในการสนทนาและสอบถาม เพื่อให้เกิดการรับทราบ และเกิดความเข้าใจกันในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากขึ้น ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์สามารถนำไปใช้ในการประกอบการตัดสินใจในเรื่องนั้น ๆ ได้ ในปัจจุบันจึงนิยมใช้กันสัมภาษณ์กันอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานธุรกิจ ที่นายจ้างมักจะใช้สัมภาษณ์บุคคล เพื่อทราบข้อมูลความรู้ ความสามารถ ของบุคคลนั้น ๆ ว่ามีความเหมาะสมกับตำแหน่งงานที่จะจัดจ้างเข้าทำงานหรือไม่</p>		
		
<p style="text-align: center;">รูปที่ 1.1 การสัมภาษณ์งาน (ที่มา: https://www.posttoday.com/lifestyle/603518)</p>		
<p>1. ความหมายของการสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>การสัมภาษณ์งาน หมายถึง การที่บุคคลสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเรียกว่า “ผู้สัมภาษณ์งาน” ทำหน้าที่สังเกต สนทนาและสอบถามข้อมูล ความเหมาะสมกับตำแหน่งงาน ของอีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่า “ผู้ให้สัมภาษณ์งาน” ซึ่งมีหน้าที่ในการให้ข้อมูลอันเป็นจริงแก่ผู้สัมภาษณ์งาน</p>		
		
<p style="text-align: center;">รูปที่ 1.2 ผู้สัมภาษณ์งาน (ที่มา: https://th.jobsdb.com/th/career-advice/article/คำถามในการสัมภาษณ์งาน)</p>		

	ใบความรู้ รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ ที่ 1
	ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ	

เรื่อง การสัมภาษณ์งาน

2. วัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์งาน

การสัมภาษณ์งานมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (ม.ป.ป). จาก http://old-book.ru.ac.th/e-book/e/EN320/en320_7.pdf. สืบค้นเมื่อวันที่ 19 เมษายน 2567 สรุปว่า การสัมภาษณ์งานมีจุดมุ่งหมาย ดังนี้

- 1) เพื่อตรวจสอบคุณสมบัติ รูปร่างหน้าตา และความเหมาะสมของผู้สมัครงาน
- 2) เพื่อรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาประกอบการพิจารณาว่าจ้างเข้าทำงาน
- 3) เพื่อทดสอบปฏิภาณไหวพริบในการตอบปัญหาและการแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งงาน
- 4) เพื่อสำรวจว่าผู้สมัครนั้นมีความสนใจในการเข้าทำงานมากน้อยเพียงใด
- 5) เพื่อให้ข้อมูลต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้สมัครก่อนตกลงใจตอบรับข้อเสนอเข้าทำงาน

ลักขิกา เจริญศรี (2562: 110) กล่าวว่า การสัมภาษณ์งานมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

- 1) เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้สมัคร
- 2) เพื่อสังเกตบุคลิกภาพและรสนิยม ความฉลาดทางอารมณ์ของผู้สมัครอย่างชัดเจน
- 3) เพื่อทดสอบระดับความรู้ความสามารถ ทักษะทางภาษา ปฏิภาณไหวพริบ ทักษะคิด

ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความรอบรู้รอบตัวของผู้สมัครงาน

- 4) เพื่อทราบแนวคิด เป้าหมาย ทัศนคติของผู้สมัครงาน
- 5) เพื่อใช้โอกาสนี้ในการชี้แจงลักษณะงานและสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้สมัครงาน

จากวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์งานดังกล่าว จะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องกัน สามารถสรุปได้ว่าการสัมภาษณ์งานในครั้งหนึ่ง ๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ ทดสอบความรู้ความสามารถ ทักษะ ความฉลาดทางอารมณ์ ปฏิภาณไหวพริบ มารยาท ทัศนคติ ทัศนคติในการทำงาน รวมถึงสังเกตว่าผู้ให้สัมภาษณ์มีความสนใจและมีบุคลิกภาพที่ความเหมาะสมกับตำแหน่งงานมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ ผู้สัมภาษณ์อาจใช้โอกาสนี้ในการชี้แจงรายละเอียดลักษณะงานอันเป็นประโยชน์ต่อผู้ให้สัมภาษณ์ด้วยเช่นกัน

	ใบความรู้ รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ ที่ 1
	ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ	

เรื่อง การสัมภาษณ์งาน

3. เทคนิคการสัมภาษณ์งานให้ประสบผลสำเร็จ

การสัมภาษณ์งานให้ประสบผลสำเร็จนั้น มีหลากหลายวิธี ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่าน เช่น ลักชีภา เจริญศรี (2562: 111-113), อมรรัตน์ ฉายศรี (2562: 87-90) และนวกรณ์ อุ่นเรือน (2563: 118-119) ได้กล่าวถึงการสัมภาษณ์งานให้ประสบผลสำเร็จซึ่งมีวิธีการที่คล้ายคลึงกัน สามารถสรุปได้ ดังนี้

1) ก่อนการสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์ควรปฏิบัติ ดังนี้

1.1) ศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งงาน หน่วยงาน องค์กร หรือ บริษัทที่สมัครงาน
 1.2) เตรียมตนเอง โดยเตรียมประวัติการศึกษา ทักษะความสามารถ ทักษะคิด มรยาท และ บุคลิกภาพที่เหมาะสม รวมถึงการฝึกสมาธิเพื่อไม่ให้เกิดความประหม่าในห้องสัมภาษณ์

1.3) ตรวจสอบวัน เวลา สถานที่ รวมถึงข้อมูลเส้นทางการเดินทาง เพื่อไม่ให้เกิดการผิดพลาดในการเดินทางไปสัมภาษณ์งาน

รูปที่ 1.3 การเตรียมตัวสัมภาษณ์งาน

(ที่มา: <https://th.jobsdb.com/th/career-advice/article/เตรียมตัวสัมภาษณ์งาน>)

2) ระหว่างการสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์ควรปฏิบัติ ดังนี้

2.1) เมื่อเข้าสัมภาษณ์งาน ควรแสดงมารยาทที่ดี เช่น ควรเคาะประตูอย่างสุภาพก่อน และ รอนกว่าจะอนุญาตให้เข้าห้องสัมภาษณ์ จึงเข้าไป ควรทำความเคารพคณะกรรมการโดยการประนมมือไหว้ และกล่าวคำทักทาย รอนกว่าคณะกรรมการอนุญาตให้นั่งและก่อนนั่งควรกล่าวคำขอบคุณ หรือหากเกิดข้อผิดพลาดบางประการควรกล่าวคำขอโทษอย่างสุภาพ

	<p style="text-align: center;">ใบความรู้ รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง</p>	<p>ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ ที่ 1</p>
<p>ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ</p>		
<p>เรื่อง การสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>2.2) ตั้งใจและมีสติในการฟังคำถาม แล้วเรียบเรียงคำตอบ โดยใช้ถ้อยคำที่สุภาพ กระชับ ชัดเจน มั่นใจ เป็นธรรมชาติ จริงใจ ไม่ท่องจำ ไม่เกร็งหรือประหม่า หากประหม่าพยายามหายใจเข้าออก และตอบคำถามซ้ำ ๆ (แต่ไม่ซ้ำจนเกินไป)</p> <p>2.3) ยิ้มแย้มแจ่มใส มีชีวิตชีวา สบตาผู้ให้สัมภาษณ์เป็นระยะ ไม่แสดงกิริยา มารยาทที่ไม่เหมาะสม เช่น การนั่งไขว่ห้าง การเขย่งขา การวางมือนิ้วที่ไม่สุภาพ การหม่นแก้ม เป็นต้น</p> <p>2.4) ควบคุมอารมณ์และแสดงทัศนคติที่ดี ไม่กล่าวให้ร้ายผู้อื่นหรือกล่าวถึงผู้อื่นอย่างอคติเพราะในบางครั้งผู้ให้สัมภาษณ์อาจใช้คำถามเชิงจิตวิทยา เพื่อทดสอบความฉลาดทางอารมณ์ ทัศนคติ และไหวพริบปฏิภาณในการตอบ</p>		
		
<p style="text-align: center;">รูปที่ 1.4 การสัมภาษณ์งาน (ที่มา: เฟสบุ๊ควิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม https://www.facebook.com/media/set/?set=a.738181345002235&type=3)</p>		
<p>3) จบการสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์ควรปฏิบัติ ดังนี้</p> <p>เมื่อจบการสัมภาษณ์กล่าวคำขอบคุณ แล้วกล่าวคำอำลาพร้อมประนมมือไหว้ แล้วจึงเดินออกจากห้องสัมภาษณ์อย่างสุภาพ</p> <p>ตั้งนั้นแล้ว เมื่อนักศึกษาจะเข้าสัมภาษณ์งานในหน่วยงาน สถานประกอบการ บริษัท ห้างร้านต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ นักศึกษาควรปฏิบัติตามวิธีการดังกล่าวโดยเริ่มจากการเตรียมตนเองในด้านความรู้</p>		

	<p style="text-align: center;">ใบความรู้ รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง</p>	<p style="text-align: center;">ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ ที่ 1</p>
<p>ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ</p>		
<p>เรื่อง การสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>ทักษะความสามารถ บุคลิกภาพ เมื่อเข้าสัมภาษณ์ควรมีสติ ควบคุมอารมณ์ของตนเอง แสดงกิจกรรมารยาทที่เหมาะสม ใฝ่ย่ำคำสุภาพ กระชับชัดเจน ไม่กล่าวให้ร้ายผู้อื่นหรือกล่าวถึงผู้อื่นอย่างอคติ และเมื่อสัมภาษณ์จบกล่าวขอบคุณอำลาและเดินออกจากห้องอย่างสุภาพ</p>		

บรรณานุกรม

- นวกรณ์ อุ่นเรือน. (2563). *ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ*, สำนักพิมพ์เอมพันธ์.
(2565). *ภาษาไทยพื้นฐาน*. สำนักพิมพ์เอมพันธ์.
- พรรณอร ทองช่วง. (2563). *ทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ*. สำนักพิมพ์ศูนย์หนังสือเมืองไทย.
มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (ม.ป.ป). *เอกสารประกอบการสอนบทที่ 7 การสัมภาษณ์เข้าทำงาน*.
http://old-book.ru.ac.th/e-book/e/EN320/en320_7.pdf
- ลักขิกา เจริญศรี. (2562). *ภาษาไทยธุรกิจ*. สำนักพิมพ์แม็คเอ็ดดูเคชั่น.
- วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม. (2566, 30 พฤศจิกายน). *รูปการณ์สัมภาษณ์งาน*. <https://www.facebook.com/media/set/?set=a.738181345002235&type=3>
- อมรรัตน์ นายศรี. (2562). *ภาษาไทยเพื่ออาชีพ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. สำนักพิมพ์ศูนย์หนังสือเมืองไทย.
- Jobsdb ทีมเนื้อหา. (2566, 7 กรกฎาคม). *รูปผู้สัมภาษณ์งาน*. <https://th.jobsdb.com/th/career-advice/article/คำถามในการสัมภาษณ์งาน>
- Jobsdb ทีมเนื้อหา. (2566, 7 กรกฎาคม). *รูปการเตรียมตัวสัมภาษณ์งาน*. <https://th.jobsdb.com/th/career-advice/article/เตรียมตัวสัมภาษณ์งาน>
- .posttoday. (2562, 30 ตุลาคม). *รูปการสัมภาษณ์งาน*. <https://www.posttoday.com/lifestyle/603518>

ใบกิจกรรม

	ใบทบทวนความรู้ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ ที่ 1
	ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ	เวลา 3 ชม.
เรื่อง การสัมภาษณ์งาน		
นักศึกษาตอบคำถามต่อไปนี้		
1. การสัมภาษณ์งานหมายถึงอะไร		
2. เหตุใดหลายองค์กร หน่วยงานหรือบริษัท จึงต้องมีการสัมภาษณ์งานก่อนรับ/ไม่รับเข้าทำงาน จงอธิบาย		
3. หากนักศึกษาได้รับโอกาสให้เข้ารับการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งพนักงานฝ่ายขาย นักศึกษามีวิธีการเตรียมตัวก่อนเข้าสัมภาษณ์งานอย่างไร		
4. เมื่อนักศึกษาเข้ารับการสัมภาษณ์ ระหว่างการสัมภาษณ์นักศึกษาควรปฏิบัติอย่างไรจึงจะทำให้การสัมภาษณ์งานประสบผลสำเร็จ		
5. ขณะสัมภาษณ์งานหากนักศึกษาไม่ทราบคำตอบหรือตอบคำถามไม่ได้ นักศึกษาจะทำอย่างไร จงอธิบาย		

	ใบกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ ที่ 1
	ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ	เวลา 3 ชม.
เรื่อง การสัมภาษณ์งาน		
กิจกรรม : นักศึกษาแสดงบทบาทสมมติการพูดสัมภาษณ์งาน		
3.1 นักศึกษาแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 3-5 คน ส่งตัวแทนจับฉลากสถานการณ์ 3.2 เขียนบทสนทนา คำถาม-คำตอบ ของการสัมภาษณ์งานใบกิจกรรมที่ 3 และฝึกซ้อมการแสดง 3.3 แสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน โดยใช้เวลาแสดงกลุ่มละ 10 นาที		
การกำหนดสถานการณ์		
กำหนดสถานการณ์ที่ 1 : สมมติว่านักศึกษาได้รับโอกาสให้เข้ารับการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งพนักงานบัญชี บริษัท สมใจการบัญชี จังหวัดมหาสารคาม ให้กลุ่มนักศึกษาแสดงบทบาทสมมติการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งของบริษัทดังกล่าว		
กำหนดสถานการณ์ที่ 2 : สมมติว่านักศึกษาได้รับโอกาสให้เข้ารับการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการ วิทยาลัยเทคนิคมหาสารคาม ให้กลุ่มนักศึกษาแสดงบทบาทสมมติการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งของวิทยาลัยดังกล่าว		
กำหนดสถานการณ์ที่ 3 : สมมติว่านักศึกษาได้รับโอกาสให้เข้ารับการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งพนักงานฝ่ายการตลาด บริษัทเสริมไทย จำกัด ให้กลุ่มนักศึกษาแสดงบทบาทสมมติการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งของบริษัทดังกล่าว		
กำหนดสถานการณ์ที่ 4 : สมมติว่านักศึกษาได้รับโอกาสให้เข้ารับการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งพนักงานส่งเสริมการขาย บริษัท ซีพี ออลล์ จำกัด (มหาชน) ให้กลุ่มนักศึกษาแสดงบทบาทสมมติการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งของบริษัทดังกล่าว		

ใบเฉลยกิจกรรม

	<p style="text-align: center;">เฉลยใบทบทวนความรู้ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง</p>	<p>ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ ที่ 1</p>
<p>ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ</p>		<p>เวลา 3 ชม.</p>
<p>เรื่อง การสัมภาษณ์งาน</p>		
<p>นักศึกษาตอบคำถามต่อไปนี้</p>		
<p>1. การสัมภาษณ์งานหมายถึงอะไรและมีความสำคัญอย่างไร</p>		
<p>แนวการตอบ การสัมภาษณ์งาน หมายถึง การที่บุคคลสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเรียกว่า “ผู้สัมภาษณ์งาน” ทำหน้าที่สังเกต สทนาและสอบถามข้อมูล ความเหมาะสมกับตำแหน่งงาน ของอีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่า “ผู้ให้สัมภาษณ์งาน” ซึ่งมีหน้าที่ในการให้ข้อมูลอันเป็นจริงแก่ผู้สัมภาษณ์งาน</p>		
<p>2. เหตุใดหลายองค์กร หน่วยงานหรือบริษัท จึงต้องมีการสัมภาษณ์งานก่อนรับ/ไม่รับเข้าทำงาน จงอธิบาย</p>		
<p>แนวการตอบ เพื่อทราบข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ ทดสอบความรู้ ความสามารถ ทักษะ ความฉลาดทางอารมณ์ ปฏิภาณไหวพริบ มารยาท ทักษะการตัดสินใจ วิสัยทัศน์ในการทำงาน รวมถึงสังเกตว่าผู้ให้สัมภาษณ์มีความสนใจและมีบุคลิกภาพที่ความเหมาะสมกับตำแหน่งงานมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ ผู้สัมภาษณ์อาจใช้โอกาสนี้ในการชี้แจงรายละเอียดลักษณะงานอันเป็นประโยชน์ต่อผู้ให้สัมภาษณ์ด้วยเช่นกัน</p>		
<p>3. หากนักศึกษาได้รับโอกาสให้เข้ารับการสัมภาษณ์งานในตำแหน่งพนักงานฝ่ายขาย นักศึกษามีวิธีการเตรียมตัวก่อนเข้าสัมภาษณ์งานอย่างไร</p>		
<p>แนวการตอบ ก่อนการสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์ควรปฏิบัติ ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับตำแหน่งงาน หน่วยงาน องค์กร หรือ บริษัทที่สมัครงาน 2. เตรียมตนเอง โดยเตรียมประวัติการศึกษา ทักษะความสามารถ ทักษะการตัดสินใจ มารยาท และบุคลิกภาพที่เหมาะสม รวมถึงการฝึกสมาธิเพื่อไม่ให้เกิดความประหม่าในห้องสัมภาษณ์ 3. ตรวจสอบวัน เวลา สถานที่ รวมถึงข้อมูลเส้นทางในการเดินทาง เพื่อไม่ให้เกิดการผิดพลาดในการเดินทางไปสัมภาษณ์งาน 		
<p>4. เมื่อนักศึกษาเข้ารับการสัมภาษณ์ ระหว่างการสัมภาษณ์นักศึกษาควรปฏิบัติอย่างไรจึงจะทำให้การสัมภาษณ์งานประสบผลสำเร็จ</p>		
<p>แนวการตอบ 1. ควรแสดงมารยาทที่ดี เช่น ควรเคาะประตูอย่างสุภาพก่อน และรอก่อนที่จะอนุญาตให้เข้าห้องสัมภาษณ์ จึงเข้าไป ควรทำความเคารพคณะกรรมการโดยการประนมมือไหว้และกล่าวคำทักทาย</p>		

	<p style="text-align: center;">เฉลยใบทบทวนความรู้ เรื่อง การสัมภาษณ์งาน รหัสวิชา 30000-1101 วิชาทักษะภาษาไทยเชิงวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง</p>	<p>ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ ที่ 1</p>
<p>ชื่อหน่วย การพูดในงานอาชีพ</p>		<p>เวลา 3 ชม.</p>
<p>เรื่อง การสัมภาษณ์งาน</p> <p>รอนกว่าคณะกรรมการอนุญาตให้นั่งและก่อนนั่งควรกล่าวคำขอบคุณ หรือหากเกิดข้อผิดพลาดบางประการควรกล่าวคำขอโทษอย่างสุภาพ</p> <ol style="list-style-type: none"> 2. ตั้งใจและมีสติในการฟังคำถาม แล้วเรียบเรียงคำตอบ โดยใช้ถ้อยคำที่สุภาพ กระชับชัดเจน มั่นใจ เป็นธรรมชาติ จริงใจ ไม่ท่องจำ ไม่เกร็งหรือประหม่า หากประหม่าพยายามหายใจเข้าออกและตอบคำถาม ช้า ๆ (แต่ไม่ช้าจนเกินไป) 3. ยิ้มแย้มแจ่มใส มีชีวิตชีวา สบตาผู้ให้สัมภาษณ์เป็นระยะ ไม่แสดงกิริยา มารยาทที่ไม่เหมาะสม เช่น การนั่งไขว่ห้าง การเข่าขา การวางมืบนโต๊ะที่ไม่สุภาพ การหมุ่นแก้อี เป็นต้น 4. ควรควบคุมอารมณ์และแสดงทัศนคติที่ดี ไม่กล่าวให้ร้ายผู้อื่นหรือกล่าวถึงผู้อื่นอย่างอคติเพราะ ในบางครั้งผู้ให้สัมภาษณ์อาจใช้คำถามเชิงจิตวิทยา เพื่อทดสอบความฉลาดทางอารมณ์ ทัศนคติ และไหวพริบปฏิภาณในการตอบ <p>5. ขณะสัมภาษณ์งานหากนักศึกษาไม่ทราบคำตอบหรือตอบคำถามไม่ได้ นักศึกษาจะอย่างไร</p> <p>จงอธิบาย</p> <p>แนวการตอบ 1. ตั้งสติ และอาจใช้วิธีการทวนคำถามอีกครั้งผู้สัมภาษณ์อีกครั้ง เพราะในบางครั้งเราอาจได้ไอเดียเพิ่มเติมจากการอธิบายของผู้สัมภาษณ์ และนำมาประยุกต์แล้วเรียบเรียงเป็นคำตอบตามความเป็นจริงได้</p> <p>2. ตั้งสติ และพยายามหาจุดเชื่อมโยงระหว่างประสบการณ์กับตำแหน่งงานและแสดงถึงความมุ่งมั่น ตั้งใจในการทำงาน</p> <p>3. ตั้งสติ และตอบตามความเป็นจริงว่า ไม่เคย ไม่ทราบ ฯลฯ แล้วแสดงความมุ่งมั่นตั้งใจในความสนใจ ศึกษาข้อมูลหรือพยายามฝึกเพิ่มเติม และแสดงถึงความมั่นใจว่าถ้าได้เรียนรู้ ศึกษา ฝึกปฏิบัติ เราจะสามารถทำได้อย่างแน่นอน เป็นต้น</p>		

แบบประเมินผล

แบบประเมินการพูดนำเสนอผลงาน
เรื่อง การพูดสัมภาษณ์งาน

กลุ่มที่.....ชื่อกลุ่ม.....

หัวข้อเรื่อง.....

วัน/เดือน/ปี.....

เกณฑ์การให้คะแนน คะแนน 4 = ดีมาก 3 = ดี 2 = พอใช้ 1 = ปรับปรุง

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม				ข้อวิจารณ์
	4	3	2	1	
1. การปฏิสันถาร					
2. การเริ่มเรื่อง					
3. การเรียบเรียงเนื้อหา					
4. เนื้อหาน่าสนใจ					
5. การใช้ภาษาถูกต้องตามอักขรวิธี					
6. การใช้น้ำเสียง					
7. การใช้วงจกษา					
8. การใช้สื่อและอุปกรณ์ประกอบการนำเสนอ					
9. การเตรียมตัวก่อนพูด					
10. การใช้เวลาตามที่กำหนด					
รวมคะแนน =					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

การประเมิน/ระดับคุณภาพ

1. คะแนน 30 ขึ้นไป = ดีมาก
 2. คะแนน 20-29 = ดี
 3. คะแนน 10-19 = พอใช้
 4. คะแนน 1-9 = ควรปรับปรุง
- ได้คะแนน 20-40 ถือว่าผ่านเกณฑ์
ได้คะแนน 1-19 ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์

.....
(.....)

ผู้ประเมิน

รายละเอียดเกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมรายบุคคล

- เรื่อง การสัมภาษณ์งาน เรื่อง การพูดสาธิต
 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ เรื่อง การกล่าวอวยพร เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
1. มีวินัย	เข้าเรียนตรงเวลา เคารพกติกาของ ชั้นเรียนทุกครั้ง	เข้าเรียนตรงเวลา เคารพกติกาของ ชั้นเรียนค่อนข้าง บ่อย	เข้าเรียนตรงเวลา เคารพกติกาของ ชั้นเรียนเป็น บางครั้ง	เข้าเรียนตรงเวลา เคารพกติกาของ ชั้นเรียนค่อนข้าง น้อย
2. ไม่เรียนรู้อะไร	ตั้งใจเรียน เอาใจใส่ มีความเพียร พยายาม มีส่วนร่วม มีการซักถาม พยายามศึกษาหา ความรู้และคำตอบ อยู่เป็นประจำ	ตั้งใจเรียน เอาใจใส่ มีความเพียร พยายาม มีส่วนร่วม มีการซักถาม พยายามศึกษาหา ความรู้และคำตอบ ค่อนข้างบ่อย	ตั้งใจเรียน เอาใจใส่ มีความเพียร พยายาม มีส่วนร่วม มีการซักถาม พยายามศึกษาหา ความรู้และคำตอบ เป็นบางครั้ง	ตั้งใจเรียน เอาใจใส่ มีความเพียร พยายาม มีส่วนร่วม มีการซักถาม พยายามศึกษาหา ความรู้และคำตอบ ค่อนข้างน้อย
3. มุ่งมั่นในการทำงาน	มีความตั้งใจและ พยายามในการทำงาน ที่ได้รับ มอบหมาย มีความ อดทนและไม่ย่อท้อ ต่ออุปสรรคเพื่อให้ งานสำเร็จตาม กำหนดอยู่เป็น ประจำ	มีความตั้งใจและ พยายามในการทำงาน ที่ได้รับ มอบหมาย มีความ อดทนและไม่ย่อท้อ ต่ออุปสรรคเพื่อให้ งานสำเร็จตาม กำหนดค่อนข้าง บ่อย	มีความตั้งใจและ พยายามในการทำงาน ที่ได้รับ มอบหมาย มีความ อดทนและไม่ย่อท้อ ต่ออุปสรรคเพื่อให้ งานสำเร็จตาม กำหนดเวลาเป็น บางครั้ง	มีความตั้งใจและ พยายามในการทำงาน ที่ได้รับ มอบหมาย มีความ อดทนและไม่ย่อท้อ ต่ออุปสรรคเพื่อให้ งานสำเร็จตาม กำหนดเวลา ค่อนข้างน้อย

รายละเอียดเกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน เรื่อง การพูดสาธิต
 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ เรื่อง การกล่าวอวยพร เรื่อง การกล่าวอำลาวิทยาลัย

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
1. มีความ รับผิดชอบ มีส่วน ร่วมในการปฏิบัติ หน้าที่ ที่กลุ่ม มอบหมาย	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมเป็น ประจำ	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมค่อนข้าง บ่อย	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมเป็น บางครั้ง	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมค่อนข้าง น้อย
2. มีความสามัคคี ให้การช่วยเหลือซึ่ง กันและกันในกลุ่ม อย่างเหมาะสม	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมเป็น ประจำ	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมค่อนข้าง บ่อย	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมเป็น บางครั้ง	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมค่อนข้าง น้อย
3. ยอมรับความ คิดเห็นของเพื่อน ในกลุ่ม	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมเป็น ประจำ	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมค่อนข้าง บ่อย	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมเป็น บางครั้ง	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมค่อนข้าง น้อย
4. มีความ สนุกสนานในการ ทำกิจกรรมกลุ่ม	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมเป็น ประจำ	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมค่อนข้าง บ่อย	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมเป็น บางครั้ง	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมค่อนข้าง น้อย
5. มีมารยาทและ คุณธรรมในการ สื่อสาร	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมเป็น ประจำ	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมค่อนข้าง บ่อย	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมเป็น บางครั้ง	เมื่อนักศึกษาแสดง พฤติกรรมค่อนข้าง น้อย

รายละเอียดเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด

- เรื่อง การสัมภาษณ์งาน เรื่อง การพูดสาธิต
 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ เรื่อง การกล่าวอวยพร เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
1. เนื้อหา	เรียบเรียงเนื้อหา เขียนบทสนทนาได้ ต่อเนื่อง ชัดเจน น่าสนใจ ตรงตาม สถานการณ์ที่ กำหนดทุกประการ	เรียบเรียงเนื้อหา เขียนบทสนทนาได้ ต่อเนื่อง ชัดเจน น่าสนใจ ตรงตาม สถานการณ์ ที่กำหนด ค่อนข้างมาก	เรียบเรียงเนื้อหา เขียนบทสนทนาได้ ต่อเนื่อง ชัดเจน น่าสนใจ ตรงตาม สถานการณ์ ที่กำหนด เป็นบางส่วน	เรียบเรียงเนื้อหา เขียนบทสนทนาได้ ต่อเนื่อง ชัดเจน น่าสนใจ ตรงตาม สถานการณ์ที่ กำหนดน้อยมาก
2. ภาษา	สะกดคำ ใช้ถ้อยคำ ระดับภาษาถูกต้อง เหมาะสมกับบุคคล โอกาสและ สถานการณ์ ทุกประการ	สะกดคำ ใช้ถ้อยคำ ระดับภาษาถูกต้อง เหมาะสมกับบุคคล โอกาสและ สถานการณ์ ค่อนข้างมาก	สะกดคำ ใช้ถ้อยคำ ระดับภาษาถูกต้อง เหมาะสมกับบุคคล โอกาสและ สถานการณ์ เป็นบางส่วน	สะกดคำ ใช้ถ้อยคำ ระดับภาษาถูกต้อง เหมาะสมกับบุคคล โอกาสและ สถานการณ์ น้อยมาก
3. ความประณีต	มีความเป็นระเบียบ เรียบร้อย และมี ความสะอาดมาก	มีความเป็นระเบียบ เรียบร้อย และมี ความสะอาด ค่อนข้างมาก	มีความเป็นระเบียบ เรียบร้อย และมี ความสะอาด ค่อนข้างน้อย	มีความเป็นระเบียบ เรียบร้อย และมี ความสะอาด น้อยมาก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

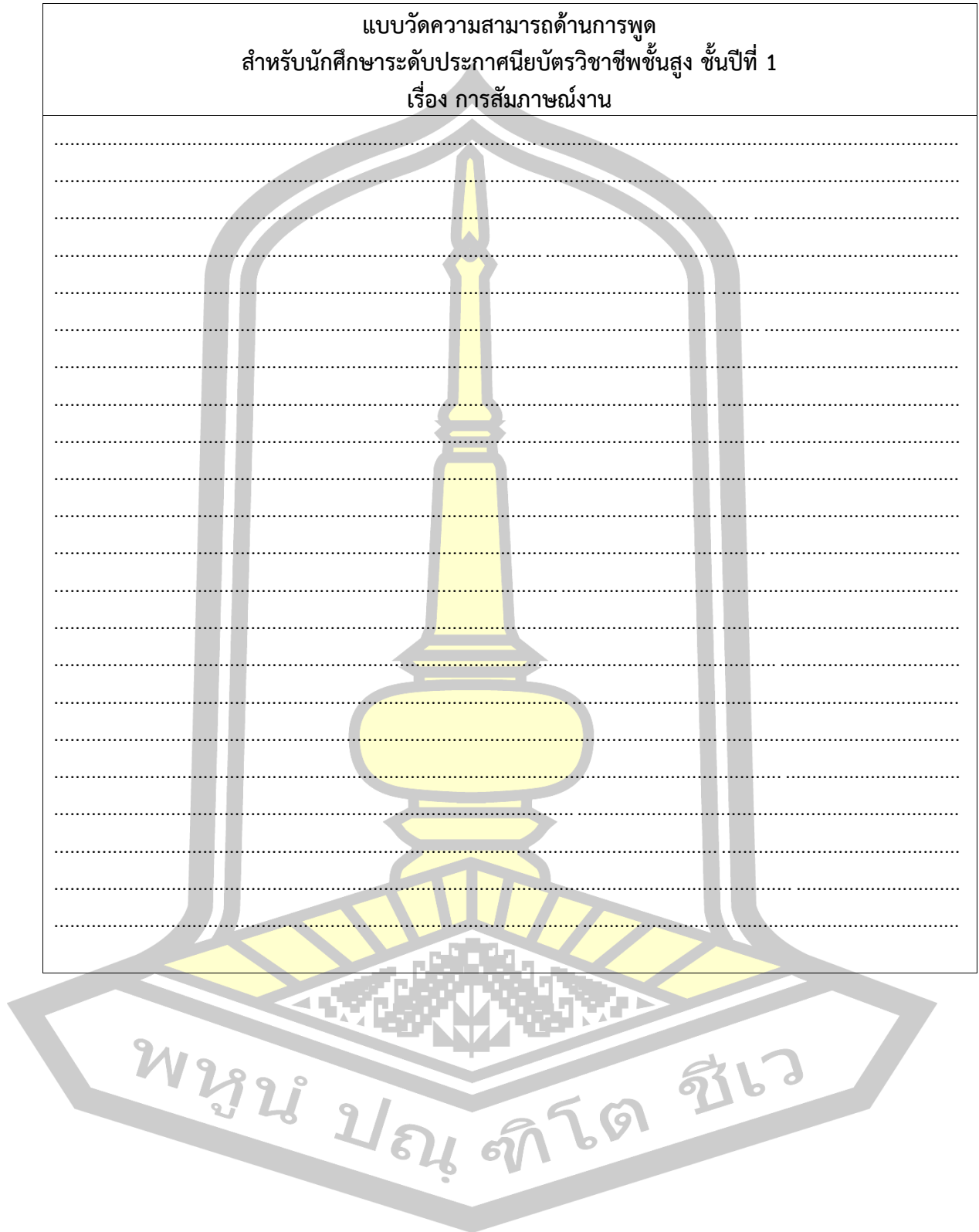
แบบวัดความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษา

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 (ก่อนเรียน-หลังเรียน)

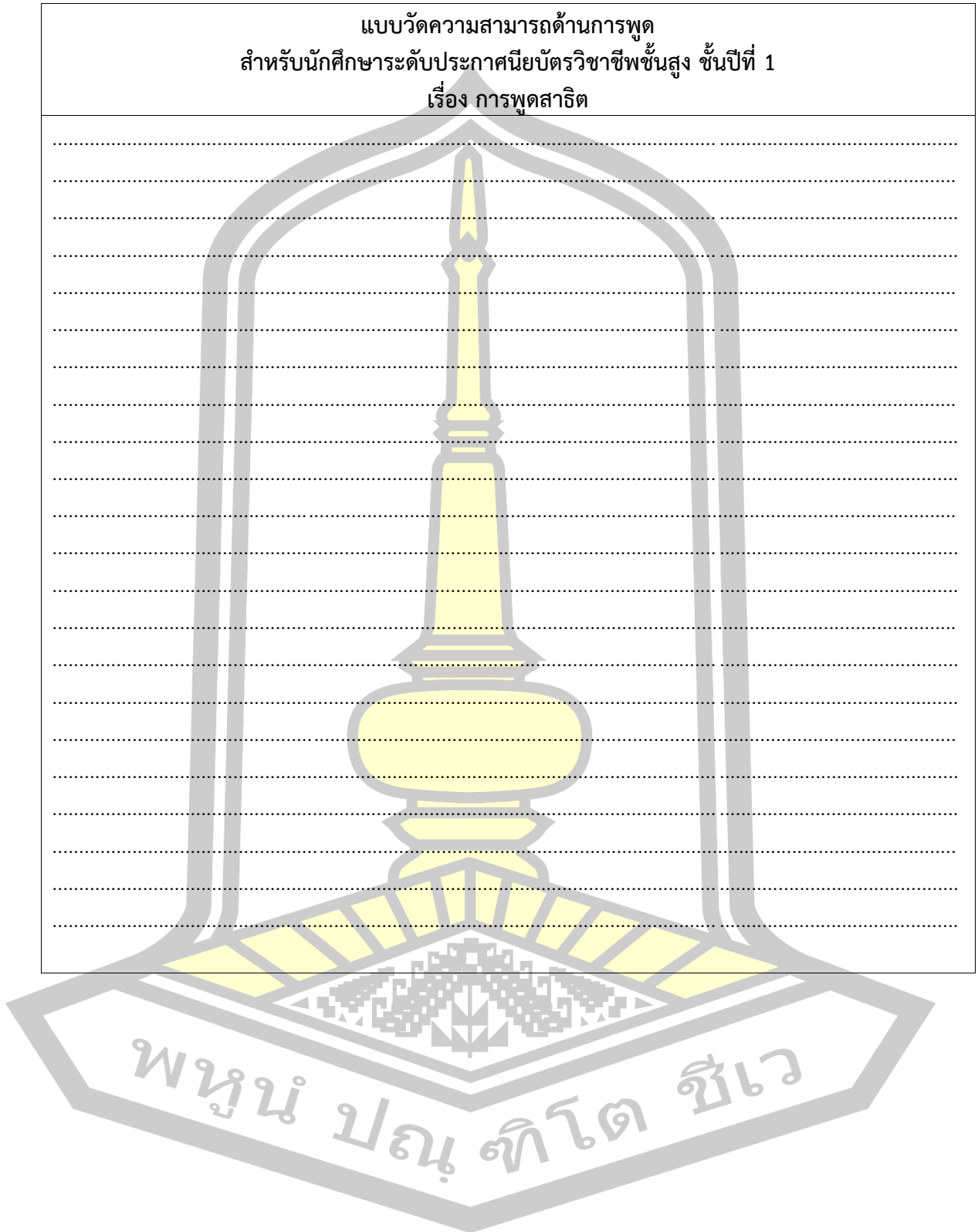
คำชี้แจง : นักศึกษาจับคู่กับเพื่อนในชั้นเรียน จับฉลากเลือกสถานการณ์ 1 สถานการณ์ จากที่กำหนดสถานการณ์ จำนวน 5 สถานการณ์ ปรีกษาและร่วมกันเขียนบท 15 นาที พูดและแสดงตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ 10 นาที ดังนี้

เรื่อง	สถานการณ์	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
1. การสัมภาษณ์งาน	นักศึกษาผ่านการสอบข้อเขียนในตำแหน่งพนักงานบัญชีของบริษัทแห่งหนึ่ง และได้รับโอกาสให้รับการสัมภาษณ์นักศึกษาจะพูดและปฏิบัติอย่างไร (บทสนทนา คำถาม-ตอบ 5-10 คำถาม)	นักศึกษาสามารถพูดสัมภาษณ์งานได้ถูกต้องและเหมาะสมกับหลักการ กาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์
2. การพูดสาธิต	นักศึกษาได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนพูดสาธิตการไหว้และการกราบ อันเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไทย ให้คณะครูเพื่อน รุ่นน้อง และรุ่นพี่ดูในช่วงเช้าบริเวณหน้าเสาธงหลังจากจัดกิจกรรมเข้าแถวเคารพธงชาติเรียบร้อยแล้ว นักศึกษาจะพูดและปฏิบัติอย่างไร	นักศึกษาสามารถเลือกเครื่องมือ/สื่อและพูดสาธิตได้ถูกต้องและเหมาะสมกับหลักการ กาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์
3. การกล่าวต้อนรับ	เมื่อมีคณะครูและนักศึกษาจากวิทยาลัยแห่งหนึ่งเข้าศึกษาดูงานเกี่ยวกับการจัดการระบบคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานแห่งหนึ่ง นักศึกษาเป็นหัวหน้าของหน่วยงานนั้น นักศึกษาจะกล่าวต้อนรับอย่างไร และตัวแทนคณะครูกับนักศึกษาจะกล่าวตอบการต้อนรับอย่างไร	นักศึกษาสามารถพูดให้การต้อนรับ และกล่าวตอบการต้อนรับได้ถูกต้องและเหมาะสมกับหลักการ กาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์
4. การกล่าวอวยพร	นักศึกษาเข้าร่วมงานมงคลสมรส ซึ่งคู่บ่าวสาวเป็นเพื่อนร่วมงานของนักศึกษา นักศึกษาได้รับเกียรติให้เป็นตัวแทนกล่าวกล่าวพร นักศึกษาจะกล่าวอย่างไรและคู่บ่าวสาวควรกล่าว ตอบรับคำอวยพรอย่างไร	นักศึกษาสามารถกล่าวอวยพรและตอบรับการกล่าวอวยพรได้ถูกต้องและเหมาะสมกับหลักการกาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์
5. การกล่าวอำลาอาลัย	นักศึกษาเข้าร่วมงานเลี้ยงส่งผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งมีผู้มีเกียรติ เข้าร่วมงาน นักศึกษาเป็นผู้บังคับบัญชา นักศึกษาจะกล่าวอาลัยอย่างไร และผู้ใต้บังคับบัญชาจะกล่าวอำลาอย่างไร	กล่าวอำลาและอาลัยได้ถูกต้องและเหมาะสมกับหลักการ กาลเทศะ บุคคลและสถานการณ์

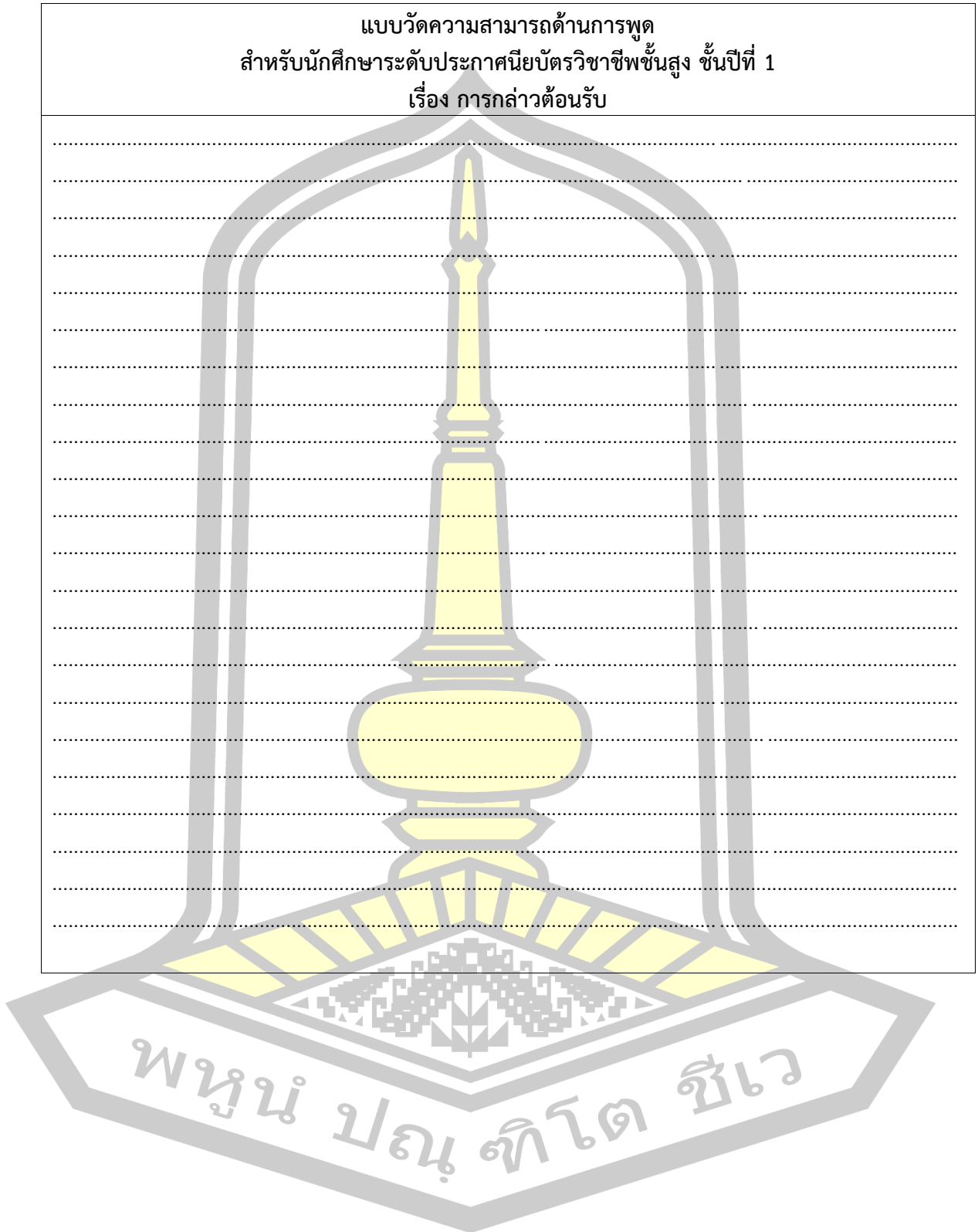
แบบวัดความสามารถด้านการพูด
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
เรื่อง การสัมภาษณ์งาน

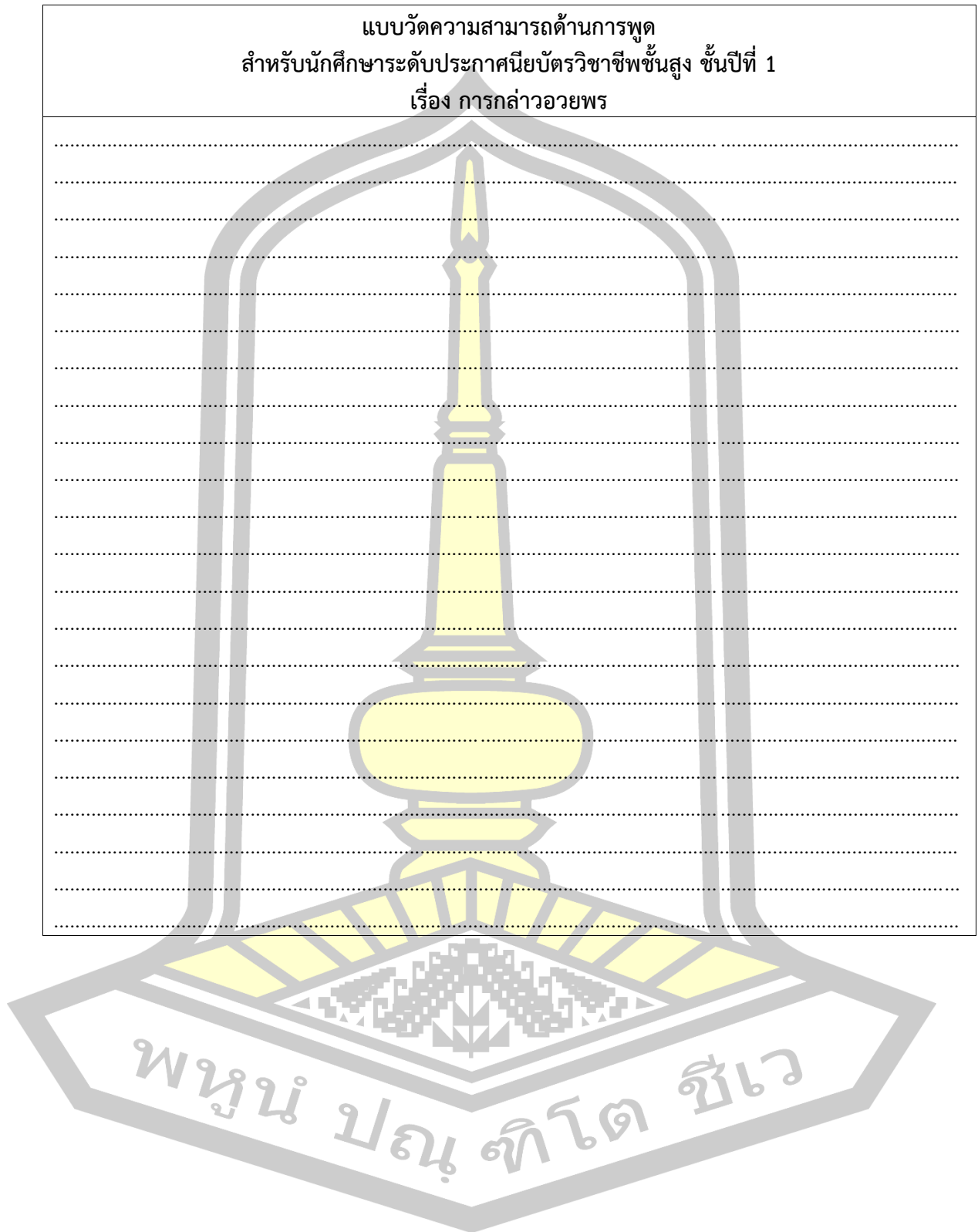
แบบวัดความสามารถด้านการพูด
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
เรื่อง การพูดสารัตถ์

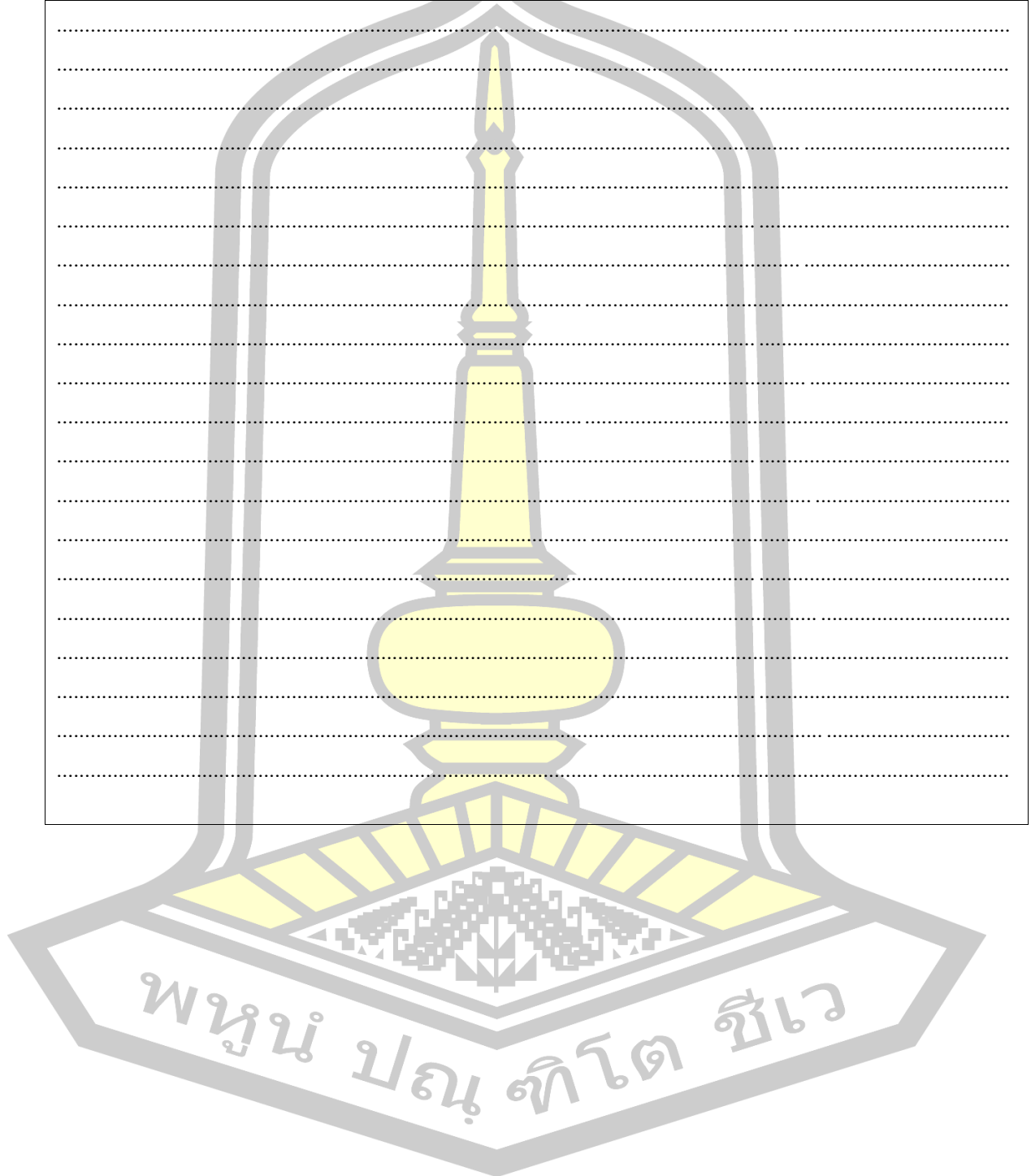
แบบวัดความสามารถด้านการพูด
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
เรื่อง การกล่าวต้อนรับ

แบบวัดความสามารถด้านการพูด
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
เรื่อง การกล่าวอวยพร

แบบวัดความสามารถด้านการพูด
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย

แบบวัดความสามารถด้านการพูด

เรื่อง การสัมภาษณ์งาน เรื่อง การพูดสาธิต

เรื่อง การกล่าวต้อนรับ เรื่อง การกล่าวอวยพร เรื่อง การกล่าวอำลาอาลัย

ชื่อ-สกุล.....ระดับชั้น.....แผนกวิชา.....ห้อง.....

หัวข้อที่พูด.....วัน / เดือน / ปี.....

คำชี้แจง : โปรดสังเกต ประเมินและลงคะแนนระดับความสามารถตามรายการประเมินความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา

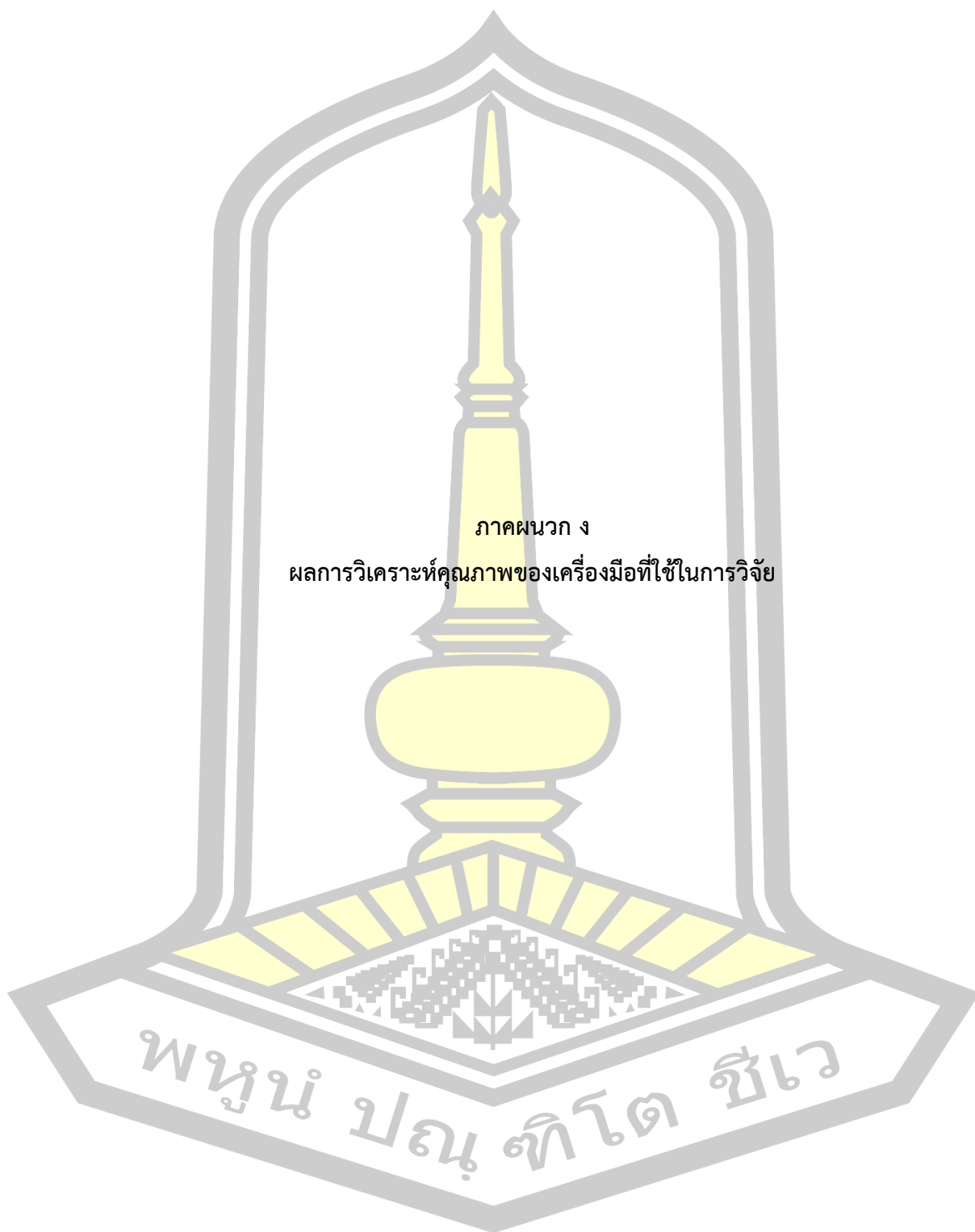
ก่อนเรียน หลังเรียน

รายการประเมิน	เกณฑ์การประเมิน				ผู้ประเมิน เต็ม 20 คะแนน
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	
1. การกล่าวปฏิสันถาร	ปฏิสันถารได้ถูกต้อง เหมาะกับระดับของบุคคลและสถานการณ์ทุกประการ	ปฏิสันถารได้ถูกต้อง เหมาะกับระดับของบุคคลและสถานการณ์เป็นส่วนใหญ่	ปฏิสันถารได้ถูกต้อง เหมาะกับระดับของบุคคลและสถานการณ์เป็นบางส่วน	ปฏิสันถารไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะกับระดับของบุคคลและสถานการณ์ (4 คะแนน)
2. การนำเสนอเนื้อหา	เกริ่นนำถูกต้อง น่าสนใจ จัดเรียงเนื้อหาตามลำดับเหมาะสม มีเอกภาพ สัมพันธภาพ สาระดีภาพ สร้างสรรค์ สรุปลงได้กระชับ ชัดเจน ถูกต้องตลอดทั้งเรื่อง	เกริ่นนำถูกต้อง น่าสนใจ เป็นส่วนใหญ่ จัดเรียงเนื้อหาตามลำดับ มีเอกภาพ สัมพันธภาพ สาระดีภาพ และมีความสร้างสรรค์ เป็นส่วนใหญ่ กล่าวสรุปค่อนข้างกระชับ ชัดเจน	เกริ่นนำได้ค่อนข้างน่าสนใจ จัดเรียงเนื้อหาค่อนข้างเหมาะสม มีเอกภาพ สัมพันธภาพ สาระดีภาพ และสร้างสรรค์เป็นบางส่วน กล่าวสรุปแบบกะทันหันหรือเอินเอื้อ	เกริ่นนำไม่น่าสนใจ จัดเรียงเนื้อหาวกวน ไม่มีเอกภาพ สัมพันธภาพ สาระดีภาพ และสร้างสรรค์ไม่กล่าวสรุป (4 คะแนน)
3. การใช้ภาษาและการออกเสียง	ใช้ถ้อยคำระดับภาษาถูกต้อง เหมาะกับบุคคลและโอกาส น้ำเสียงหนักเบาสูงต่ำเป็นธรรมชาติ ไม่คล้ายการท่องจำ น้ำเสียงสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ออกเสียงอักขระถูกต้อง ชัดเจนทุกประการ	ใช้ถ้อยคำระดับภาษาถูกต้อง เหมาะกับบุคคลและโอกาส เป็นส่วนใหญ่ ใช้ น้ำเสียงหนักเบา สูงต่ำ เป็นธรรมชาติ ได้ดีเป็นส่วนใหญ่ น้ำเสียงคล้ายการท่องจำ สอดคล้องกับเนื้อเรื่องและออกเสียงอักขระถูกต้อง ชัดเจนเป็นส่วนใหญ่	ใช้ถ้อยคำระดับภาษาถูกต้อง เหมาะกับบุคคลและโอกาส เป็นบางส่วน ใช้ น้ำเสียงหนักเบา สูงต่ำ เป็นธรรมชาติบางส่วน น้ำเสียงแบบท่องจำ สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง และออกเสียงอักขระถูกต้อง ชัดเจนเป็นบางส่วน	ใช้ถ้อยคำระดับภาษาไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะกับบุคคลและโอกาส ใช้ น้ำเสียงราบเรียบ ไม่เป็นธรรมชาติ น้ำเสียงแบบท่องจำ ไม่สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง และออกเสียงอักขระไม่ชัดเจน (4 คะแนน)
4. บุคลิกภาพ	แต่งกายทรงผมสะอาดเรียบร้อย สีหน้า กริยา ท่าทาง สมบรูณ์ สอดคล้องกับเรื่อง สบตาผู้ฟังทั่วถึง กล้าแสดงออก และมีความมั่นใจ คล่องแคล่วในการใช้สื่อ เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ไม่มีข้อผิดพลาด	แต่งกายทรงผมสะอาดเรียบร้อย สีหน้า กริยา ท่าทาง สมบรูณ์ สอดคล้องกับเรื่องพอสมควร สบตาผู้ฟังพอสมควร ค่อนข้างกล้าแสดงออก ประหม่าเล็กน้อย ใช้สื่อ เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ผิดพลาดเล็กน้อย	แต่งกายทรงผมค่อนข้างเรียบร้อย สีหน้า กริยา ท่าทาง สมบรูณ์ สอดคล้องกับเรื่องค่อนข้างน้อย สบตาผู้ฟัง และกล้าแสดงออกค่อนข้างน้อย ประหม่าค่อนข้างมาก ใช้สื่อ เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ผิดพลาดค่อนข้างมาก	แต่งกายและทรงผมไม่เรียบร้อย สีหน้า กริยา ท่าทาง ไม่สมบรูณ์ ไม่สอดคล้องกับเรื่อง ไม่กล้าสบตาผู้ฟัง ไม่มีความกล้าแสดงออก ประหม่าอย่างชัดเจน ใช้สื่อ เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ผิดพลาดมาก (4 คะแนน)
5. การใช้เวลา	พูดตรงตามกำหนดเวลา 10 นาที	พูดเกินหรือไม่ครบเวลา 1 นาที	พูดเกินหรือไม่ครบเวลา 2 นาที	พูดเกินหรือไม่ครบเวลา 3 นาที (4 คะแนน)
รวมคะแนน					

การประเมิน/ระดับคุณภาพ

- คะแนนรวม 18-20 คะแนน หมายถึง ดีมาก
- คะแนนรวม 15-17 คะแนน หมายถึง ดี
- คะแนนรวม 12-14 คะแนน หมายถึง พอใช้
- คะแนนรวม 1-11 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง
ได้คะแนน 15-20 คะแนน ถือว่าผ่านเกณฑ์
ได้คะแนน 1-14 คะแนน ถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์
 ผ่าน ไม่ผ่าน

ลงชื่อ.....ครูผู้ประเมิน
(.....)

ภาคผนวก ง

ผลการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

พหุจน์ ปณฺ ทิโต ชีเว

ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน

ตารางที่ 14 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การ
สัมภาษณ์งาน

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
1. สารสำคัญ									
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ในหลักสูตร	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
1.2 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
1.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	4.75	4.50	24.25	4.85	0.22	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้									
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 สอดคล้องกับการเรียนรู้และ การประเมินผล	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
2.3 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.33	5.00	5.00	4.67	4.00	23.00	4.60	0.43	มากที่สุด
3. เนื้อหา									
3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายน่าสนใจ	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
3.4 เหมาะสมกับเวลา	4	5	4	5	4	22	4.40	0.55	มาก
เฉลี่ย	4.75	5.00	4.75	4.50	4.25	23.25	4.65	0.28	มากที่สุด

ตารางที่ 14 (ต่อ)

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน									
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.6 กระบวนการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก	5	5	4	4	4	22	4.40	0.55	มาก
เฉลี่ย	4.83	5.00	4.50	4.67	4.33	23.33	4.67	0.26	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนการสอน									
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
5.3 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	5	5	3	5	4	22	4.40	0.89	มาก
5.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	4.25	4.75	4.25	23.00	4.60	0.33	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล									
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
6.3 วัดได้ครอบคลุมเนื้อหา	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
6.4 ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม	4	5	5	4	4	24	4.40	0.55	มาก
เฉลี่ย	4.25	5.00	5.00	4.25	4.25	22.75	4.55	0.41	มากที่สุด
เฉลี่ยทั้งหมด	4.65	5.00	4.75	4.60	4.26	23.26	4.65	0.26	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การพูดสาธิต
ตารางที่ 15 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การ
พูดสาธิต

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
1. สารสำคัญ									
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ในหลักสูตร	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
1.2 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	4	4	4	22	4.40	0.55	มาก
1.3 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
1.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	4.25	4.75	4.75	23.75	4.75	0.31	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้									
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 สอดคล้องกับการเรียนรู้และ การประเมินผล	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.67	5.00	5.00	4.33	4.67	23.67	4.73	0.28	มากที่สุด
3. เนื้อหา									
3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายน่าสนใจ	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 เหมาะสมกับเวลา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	4.75	4.50	4.75	24.00	4.80	0.21	มากที่สุด

ตารางที่ 15 (ต่อ)

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน									
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
4.6 กระบวนการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.83	5.00	4.50	4.50	4.67	23.50	4.70	0.22	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนการสอน									
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	5	5	3	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5	5	4	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	4.75	4.50	24.25	4.85	0.22	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล									
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	4	5	4	22	4.40	0.55	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	4	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
6.3 วัดได้ครอบคลุมเนื้อหา	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
6.4 ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม	4	5	4	5	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.50	5.00	4.00	4.75	4.75	23.00	4.60	0.38	มากที่สุด
เฉลี่ยทั้งหมด	4.83	5.00	4.58	4.60	4.68	23.69	4.74	0.18	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ

ตารางที่ 16 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การ
กล่าวต้อนรับ

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
1. สารสำคัญ									
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้ในหลักสูตร	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
1.2 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
1.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	4.50	4.50	24.00	4.80	0.27	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้									
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2 สอดคล้องกับการเรียนรู้และ การประเมินผล	4	5	4	5	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.67	5.00	4.33	4.67	4.33	23.00	4.60	0.28	มากที่สุด
3. เนื้อหา									
3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายน่าสนใจ	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 เหมาะสมกับเวลา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	5.00	4.75	4.25	23.75	4.75	0.31	มากที่สุด

ตารางที่ 16 (ต่อ)

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน									
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	4	4	5	22	4.40	0.55	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
4.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.6 กระบวนการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.83	5.00	4.50	4.67	4.33	23.33	4.67	0.26	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนการสอน									
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
5.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	5.00	4.75	4.50	24.00	4.80	0.21	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล									
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
6.3 วัดได้ครอบคลุมเนื้อหา	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
6.4 ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
เฉลี่ย	4.50	5.00	5.00	4.50	4.50	23.50	4.70	0.27	มากที่สุด
เฉลี่ยทั้งหมด	4.75	5.00	5.00	4.44	4.32	23.51	4.70	0.31	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การกล่าวอวยพร

ตารางที่ 17 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การ
กล่าวอวยพร

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
1. สารสำคัญ									
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตร	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
1.2 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
1.3 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
1.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	4	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	4.75	5.00	5.00	4.50	24.25	4.85	0.22	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้									
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 สอดคล้องกับการเรียนรู้และการประเมินผล	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.67	5.00	5.00	5.00	4.33	24.00	4.80	0.30	มากที่สุด
3. เนื้อหา									
3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายน่าสนใจ	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
3.4 เหมาะสมกับเวลา	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	4.75	5.00	4.50	24.00	4.80	0.21	มากที่สุด

ตารางที่ 17 (ต่อ)

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน									
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
4.6 กระบวนการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.83	5.00	4.50	5.00	4.50	23.83	4.77	0.25	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนการสอน									
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	5	4	3	5	5	22	4.40	0.89	มาก
5.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	4.75	4.25	5.00	4.50	23.25	4.65	0.29	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล									
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 วัดได้ครอบคลุมเนื้อหา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
6.4 ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.50	5.00	5.00	5.00	4.25	23.75	4.75	0.35	มากที่สุด
เฉลี่ยทั้งหมด	4.75	4.92	4.75	5.00	4.43	23.85	4.77	0.22	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้
เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การกล่าวอ่าลาอาลัย

ตารางที่ 18 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การ
กล่าวอ่าลาอาลัย

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
1. สารสำคัญ									
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตร	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
1.2 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	5	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
1.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	24	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	4.50	4.50	24.00	4.80	0.27	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้									
2.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 สอดคล้องกับการเรียนรู้และการประเมินผล	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มากท
2.3 ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.67	5.00	5.00	4.67	4.00	23.33	4.67	0.41	มากที่สุด
3. เนื้อหา									
3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4	4	22	4.80	0.55	มากที่สุด
3.2 มีความชัดเจนเข้าใจง่ายน่าสนใจ	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 เหมาะสมกับเวลา	5	5	4	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	5.00	4.25	4.50	23.50	4.70	0.33	มากที่สุด

ตาราง 18 (ต่อ)

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน									
4.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.6 กระบวนการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก	5	5	4	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.83	5.00	5.00	4.50	4.17	23.50	4.70	0.36	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนการสอน									
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	5	4	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	5	5	5	5	5	24	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	5.00	4.50	4.50	23.75	4.75	0.25	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล									
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
6.3 วัดได้ครอบคลุมเนื้อหา	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
6.4 ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.50	5.00	5.00	4.25	4.25	23.00	4.60	0.38	มากที่สุด
เฉลี่ยทั้งหมด	4.75	5.00	5.00	4.44	4.32	23.51	4.70	0.31	มากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
ชุดที่ 1 เรื่อง การสัมภาษณ์งาน

ตารางที่ 19 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 1 เรื่อง
การสัมภาษณ์งาน

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 1					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
1. ส่วนหน้าของชุดกิจกรรม									
1.1 การจัดรูปแบบของปกมีความ เหมาะสม สวยงาม ไร้ความสนใจผู้เรียน	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.2 มืองค์ประกอบครบถ้วน (ปก คำนำ สารบัญ)	5	5	4	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 ขนาดอักษรชัดเจน เหมาะสม ข้อความเป็นระเบียบ	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	4.00	4.67	4.67	23.33	4.67	0.41	มากที่สุด
2. คำชี้แจงการใช้ชุดกิจกรรม									
2.1 ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2 ชี้แจงรายละเอียดได้ครบถ้วน สมบูรณ์	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 คำชี้แจงเป็นประโยชน์กับครูและ ผู้เรียน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.67	5.00	5.00	5.00	4.00	23.67	4.73	0.43	มากที่สุด
3. ด้านเนื้อหา									
3.1 มีความยากง่ายเหมาะสมกับ การเรียนรู้	4	5	5	5	5	24	4.80	0.00	มากที่สุด
3.2 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด

ตารางที่ 19 (ต่อ)

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 1					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
3.3 เนื้อหาช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้	5	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 ผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองทั้งใน และนอกห้องเรียน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	5.00	4.50	4.50	23.75	4.75	0.25	มากที่สุด
4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้									
4.1 กิจกรรมการเรียนการสอนสร้างความ สนทนของผู้เรียน	5	4	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้อง กับเนื้อหา	5	4	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.3 มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่ หลากหลาย	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.67	4.33	5.00	5.00	4.67	23.67	4.73	0.28	มากที่สุด
5. ด้านการจัดรูปแบบภายในจัด กิจกรรม									
5.1 การออกแบบรูปแบบชุดกิจกรรมมี ความน่าสนใจสวยงาม	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2 ขนาดของของชุดกิจกรรมมีความ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	4	4	5	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
5.3 การจัดวางข้อความและภาพประกอบ มีความเหมาะสมสวยงาม	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.4 ภาพประกอบส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจ เรื่องได้มากขึ้น	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	4.25	4.75	4.25	23.00	4.60	0.33	มากที่สุด
6. ด้านการใช้ภาษา									
6.1 เนื้อหามีความถูกต้องชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด

ตาราง 19 (ต่อ)

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 1					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
6.2 ขนาดตัวของตัวอักษรชัดเจนเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับเนื้อหาและวัยของผู้เรียน	5	5	4	4	4	22	4.40	0.55	มาก
เฉลี่ย	5.00	5.00	4.67	4.67	4.33	23.67	4.73	0.28	มากที่สุด
7. ด้านการวัดและประเมินผล									
7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตร	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
7.2 การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับเนื้อหา	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
7.3 การวัดและประเมินผลมีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
7.4 ผู้เรียนและครูมีส่วนร่วมในการประเมิน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.25	5.00	5.00	4.50	4.50	23.25	4.65	0.34	มากที่สุด
เฉลี่ยทั้งหมด	4.73	4.87	4.74	4.76	4.49	23.58	4.72	0.14	มากที่สุด

พูน ปณ ทัโต ชีเว

ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
ชุดที่ 2 เรื่อง การพูดสาริต

ตารางที่ 20 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 2 เรื่อง
การพูดสาริต

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 2					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
1. ส่วนหน้าของชุดกิจกรรม									
1.1 การจัดรูปแบบของปกมีความ เหมาะสม สวยงาม ได้รับความสนใจผู้เรียน	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.2 มืองค์ประกอบครบถ้วน (ปก คำนำ สารบัญ)	5	5	4	4	4	22	4.40	0.55	มาก
1.3 ขนาดอักษรชัดเจน เหมาะสม ข้อความเป็นระเบียบ	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	4.00	4.67	4.33	23.00	4.60	0.43	มากที่สุด
2. คำชี้แจงการใช้ชุดกิจกรรม									
2.1 ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 ชี้แจงรายละเอียดได้ครบถ้วน สมบูรณ์	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 คำชี้แจงเป็นประโยชน์กับครูและ ผู้เรียน	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	4.33	4.00	23.33	4.67	0.47	มากที่สุด
3. ด้านเนื้อหา									
3.1 มีความยากง่ายเหมาะสมกับ การเรียนรู้	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
3.2 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด

ตารางที่ 20 (ต่อ)

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 2					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
3.3 เนื้อหาช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 ผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองทั้งใน และนอกห้องเรียน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	5.00	4.50	4.25	23.50	4.70	0.33	มากที่สุด
4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้									
4.1 กิจกรรมการเรียนการสอนสร้างความ สนทนาระหว่างผู้เรียน	5	4	4	5	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้อง กับเนื้อหา	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.3 มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่ หลากหลาย	4	4	5	5	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.67	4.33	4.67	4.67	5.00	23.33	4.67	0.24	มากที่สุด
5. ด้านการจัดรูปแบบภายในจัด กิจกรรม									
5.1 การออกแบบรูปแบบชุดกิจกรรมมี ความน่าสนใจสวยงาม	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2 ขนาดของของชุดกิจกรรมมีความ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 การจัดวางข้อความและภาพประกอบ มีความเหมาะสมสวยงาม	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.4 ภาพประกอบส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจ เรื่องได้มากขึ้น	4	5	4	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	4.50	4.75	4.75	23.75	4.75	0.18	มากที่สุด
6. ด้านการใช้ภาษา									
6.1 เนื้อหามีความถูกต้องชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	4	5	4	24	4.60	0.55	มากที่สุด

ตารางที่ 20 (ต่อ)

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 2					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
6.2 ขนาดตัวของตัวอักษรชัดเจนเหมาะสม กับวัยของผู้เรียน	5	5	4	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
6.3 ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับเนื้อหาและ วัยของผู้เรียน	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	4.00	5.00	4.67	23.67	4.73	0.43	มากที่สุด
7. ด้านการวัดและประเมินผล									
7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ในหลักสูตร	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
7.2 การวัดและประเมินผลสอดคล้องกับ เนื้อหา	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
7.3 การวัดและประเมินผลมีความ ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
7.4 ผู้เรียนและครูมีส่วนร่วมในการ ประเมิน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	5.00	4.50	4.50	23.75	4.75	0.25	มากที่สุด
เฉลี่ยทั้งหมด	4.85	4.90	4.60	4.63	4.50	23.48	4.70	0.17	มากที่สุด

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
ชุดที่ 3 เรื่อง การกล่าวต้อนรับ

ตารางที่ 21 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 3 เรื่อง
การกล่าวต้อนรับ

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 3					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
1. ส่วนหน้าของชุดกิจกรรม									
1.1 การจัดรูปแบบของปกมีความ เหมาะสม สวยงาม ได้รับความสนใจผู้เรียน	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.2 มืองค์ประกอบครบถ้วน (ปก คำนำ สารบัญ)	5	5	4	4	4	22	4.40	0.55	มาก
1.3 ขนาดอักษรชัดเจน เหมาะสม ข้อความเป็นระเบียบ	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	4.00	4.67	4.33	23.00	4.60	0.43	มากที่สุด
2. คำชี้แจงการใช้ชุดกิจกรรม									
2.1 ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 ชี้แจงรายละเอียดได้ครบถ้วน สมบูรณ์	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 คำชี้แจงเป็นประโยชน์กับครูและ ผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	4.67	4.33	24.00	4.80	0.30	มากที่สุด
3. ด้านเนื้อหา									
3.1 มีความยากง่ายเหมาะสมกับ การเรียนรู้	4	5	5	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
3.2 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด

ตารางที่ 21 (ต่อ)

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 3					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
3.3 เนื้อหาช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 ผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองทั้งใน และนอกห้องเรียน	5	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	4.75	5.00	4.50	4.50	23.50	4.70	0.21	มากที่สุด
4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้									
4.1 กิจกรรมการเรียนการสอนสร้างความ สนทนกับผู้เรียน	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้อง กับเนื้อหา	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3 มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่ หลากหลาย	4	4	5	5	4	22	4.40	0.55	มาก
เฉลี่ย	4.33	4.67	5.00	5.00	4.33	23.33	4.67	0.33	มากที่สุด
5. ด้านการจัดรูปแบบภายในจัด กิจกรรม									
5.1 การออกแบบรูปแบบชุดกิจกรรมมี ความน่าสนใจสวยงาม	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2 ขนาดของของชุดกิจกรรมมีความ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	4	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 การจัดวางข้อความและภาพประกอบ มีความเหมาะสมสวยงาม	5	4	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
5.4 ภาพประกอบส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจ เรื่องได้มากขึ้น	4	5	5	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	4.50	5.00	4.75	4.50	23.50	4.70	0.21	มากที่สุด
6. ด้านการใช้ภาษา									
6.1 เนื้อหามีความถูกต้องชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด

ตารางที่ 21 (ต่อ)

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 3					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
6.2 ขนาดตัวของตัวอักษรชัดเจนเหมาะสม กับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับเนื้อหาและ วัยของผู้เรียน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มาก
เฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	4.67	4.67	24.33	4.87	0.18	มากที่สุด
7. ด้านการวัดและประเมินผล									
7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ในหลักสูตร	4	5	5	5	5	25	4.50	0.00	มากที่สุด
7.2 การวัดและประเมินผลสอดคล้อง กับเนื้อหา	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
7.3 การวัดและประเมินผลมีความ ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	5	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
7.4 ผู้เรียนและครูมีส่วนร่วมในการ ประเมิน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	5.00	4.50	4.50	23.75	4.75	0.25	มากที่สุด
เฉลี่ยทั้งหมด	4.80	4.85	4.86	4.68	4.45	23.63	4.73	0.17	มากที่สุด

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
ชุดที่ 4 เรื่อง การกล่าวอวยพร

ตารางที่ 22 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 4 เรื่อง
การกล่าวอวยพร

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 4					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
1. ส่วนหน้าของชุดกิจกรรม									
1.1 การจัดรูปแบบของปกมีความ เหมาะสม สวยงาม ได้รับความสนใจผู้เรียน	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.2 มีองค์ประกอบครบถ้วน (ปก คำนำ สารบัญ)	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 ขนาดอักษรชัดเจน เหมาะสม ข้อความเป็นระเบียบ	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	4.00	5.00	4.33	23.33	4.67	0.47	มากที่สุด
2. คำชี้แจงการใช้ชุดกิจกรรม									
2.1 ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย	4	5	5	5	4	24	4.60	0.55	มากที่สุด
2.2 ชี้แจงรายละเอียดได้ครบถ้วน สมบูรณ์	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.3 คำชี้แจงเป็นประโยชน์กับครูและ ผู้เรียน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.67	5.00	5.00	5.00	4.00	23.67	4.73	0.43	มากที่สุด
3. ด้านเนื้อหา									
3.1 มีความยากง่ายเหมาะสมกับ การเรียนรู้	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.2 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด

ตารางที่ 22 (ต่อ)

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 4					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
3.3 เนื้อหาช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 ผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองทั้งใน และนอกห้องเรียน	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	5.00	4.50	4.50	23.75	4.75	0.25	มากที่สุด
4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้									
4.1 กิจกรรมการเรียนการสอนสร้างความ สนทนกับผู้เรียน	5	4	5	5	5	24	4.60	0.45	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้อง กับเนื้อหา	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.3 มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่ หลากหลาย	4	4	5	5	4	22	4.40	0.55	มาก
เฉลี่ย	4.67	4.33	5.00	4.67	4.67	23.33	4.67	0.24	มากที่สุด
5. ด้านการจัดรูปแบบภายในจัด กิจกรรม									
5.1 การออกแบบรูปแบบชุดกิจกรรมมี ความน่าสนใจสวยงาม	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2 ขนาดของของชุดกิจกรรมมีความ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 การจัดวางข้อความและภาพประกอบ มีความเหมาะสมสวยงาม	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.4 ภาพประกอบส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจ เรื่องได้มากขึ้น	4	5	5	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.75	5.00	5.00	4.75	4.25	23.75	4.75	0.31	มากที่สุด
6. ด้านการใช้ภาษา									
6.1 เนื้อหามีความถูกต้องชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด

ตารางที่ 22 (ต่อ)

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 4					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
6.2 ขนาดตัวของตัวอักษรชัดเจนเหมาะสม กับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับเนื้อหาและ วัยของผู้เรียน	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
เฉลี่ย	4.67	5.00	5.00	4.67	4.33	23.67	4.73	0.28	มากที่สุด
7. ด้านการวัดและประเมินผล									
7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้ในหลักสูตร	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
7.2 การวัดและประเมินผลสอดคล้อง กับเนื้อหา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
7.3 การวัดและประเมินผลมีความ ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
7.4 ผู้เรียนและครูมีส่วนร่วมในการ ประเมิน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.50	5.00	5.00	4.75	4.50	23.75	4.75	0.25	มากที่สุด
เฉลี่ยทั้งหมด	4.71	4.90	4.86	4.76	4.37	23.61	4.72	0.21	มากที่สุด

พูน ปณ ทิโต ชีเว

ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
ชุดที่ 5 เรื่อง การกล่าวอ้อลาล้าย

ตารางที่ 23 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ ชุดที่ 5 เรื่อง
การกล่าวอ้อลาล้าย

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 5					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
1. ส่วนหน้าของชุดกิจกรรม									
1.1 การจัดรูปแบบของปกมีความ เหมาะสม สวยงาม ได้รับความสนใจผู้เรียน	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.2 มืองค์ประกอบครบถ้วน (ปก คำนำ สารบัญ)	5	5	4	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
1.3 ขนาดอักษรชัดเจน เหมาะสม ข้อความเป็นระเบียบ	5	5	4	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	4.00	5.00	4.33	23.33	4.67	0.47	มากที่สุด
2. คำชี้แจงการใช้ชุดกิจกรรม									
2.1 ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
2.2 ชี้แจงรายละเอียดได้ครบถ้วน สมบูรณ์	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
2.3 คำชี้แจงเป็นประโยชน์กับครูและ ผู้เรียน	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	4.33	4.33	23.67	4.73	0.37	มากที่สุด
3. ด้านเนื้อหา									
3.1 มีความยากง่ายเหมาะสมกับ การเรียนรู้	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 5					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
3.3 เนื้อหาช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
3.4 ผู้เรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองทั้งใน และนอกห้องเรียน	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
เฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	4.50	4.50	24.00	4.80	0.27	มากที่สุด
4. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้									
4.1 กิจกรรมการเรียนการสอนสร้างความ สนทนาระหว่างผู้เรียน	5	5	5	5	4	24	4.60	0.45	มากที่สุด
4.2 กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้อง กับเนื้อหา	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
4.3 มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่ หลากหลาย	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.67	5.00	5.00	5.00	4.00	23.67	4.73	0.43	มากที่สุด
5. ด้านการจัดรูปแบบภายในจัด กิจกรรม									
5.1 การออกแบบรูปแบบชุดกิจกรรมมี ความน่าสนใจสวยงาม	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.2 ขนาดของชุดกิจกรรมมีความ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	4	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
5.3 การจัดวางข้อความและภาพประกอบ มีความเหมาะสมสวยงาม	4	5	5	5	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
5.4 ภาพประกอบส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจ เรื่องได้มากขึ้น	4	5	5	4	5	23	4.60	0.55	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.50	5.00	5.00	4.50	4.25	23.50	4.70	0.27	มากที่สุด
6. ด้านการใช้ภาษา									
6.1 เนื้อหามีความถูกต้องชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.80	0.45	มากที่สุด

ตารางที่ 23 (ต่อ)

รายการประเมิน	ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติที่ 5					รวม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	ผู้เชี่ยวชาญ								
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5				
6.2 ขนาดตัวของตัวอักษรชัดเจนเหมาะสม กับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
6.3 ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับเนื้อหาและ วัยของผู้เรียน	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มาก
เฉลี่ย	5.00	5.00	5.00	4.67	4.33	24.00	4.80	0.30	มากที่สุด
7. ด้านการวัดและประเมินผล									
7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การ เรียนรู้ในหลักสูตร	4	5	5	5	5	24	4.80	0.45	มากที่สุด
7.2 การวัดและประเมินผลสอดคล้อง กับเนื้อหา	5	5	5	4	4	23	4.60	0.55	มากที่สุด
7.3 การวัดและประเมินผลมีความ ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน	4	5	5	4	4	22	4.40	0.55	มาก
7.4 ผู้เรียนและครูมีส่วนร่วมในการ ประเมิน	5	5	5	5	5	25	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.50	5.00	5.00	4.50	4.50	23.50	4.70	0.27	มากที่สุด
เฉลี่ยทั้งหมด	4.81	5.00	4.86	4.64	4.36	23.67	4.73	0.25	มากที่สุด

พูน ปณ ทิโต ชีเว

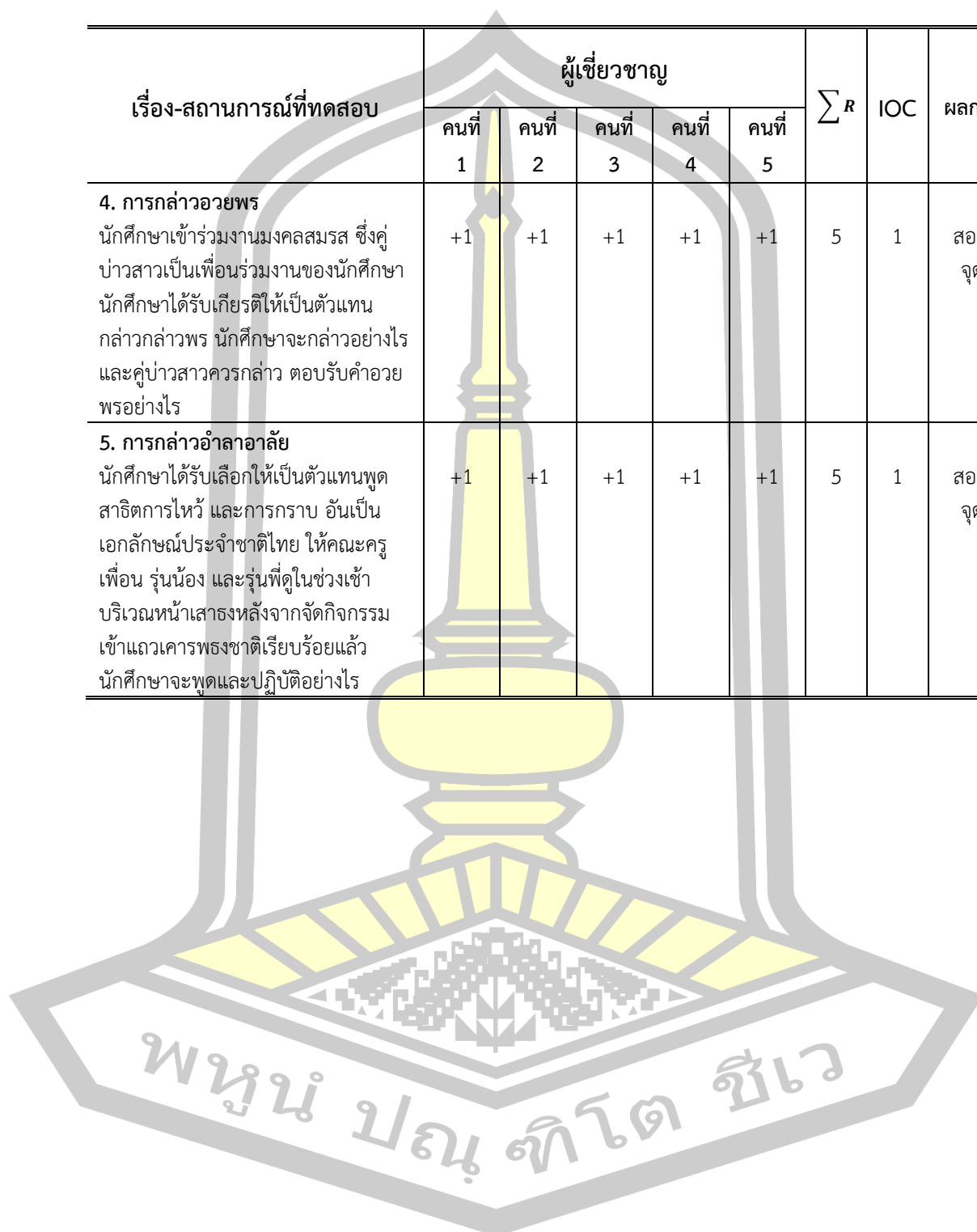
ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรม
บทบาทสมมติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1

ตารางที่ 24 ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของสถานการณ์กับพฤติกรรมการพูดของ
แบบวัดความสามารถด้านการพูด โดยผู้เชี่ยวชาญ

เรื่อง-สถานการณ์ที่ทดสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. การสัมภาษณ์งาน นักศึกษาผ่านการสอบข้อเขียนใน ตำแหน่งพนักงานบัญชีของบริษัทแห่ง หนึ่ง และได้รับโอกาสให้การ สัมภาษณ์นักศึกษาจะพูดและปฏิบัติ อย่างไร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้องกับ จุดประสงค์
2. การพูดสารคดี นักศึกษาได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนพูด สารคดีการไหว้ และการกราบ อันเป็น เอกลักษณ์ประจำชาติไทย ให้คณะครู เพื่อน รุ่นน้อง และรุ่นพี่ดูในช่วงเช้า บริเวณหน้าเสาธงหลังจากจัดกิจกรรม เข้าแถวเคารพธงชาติเรียบร้อยแล้ว นักศึกษาจะพูดและปฏิบัติอย่างไร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้องกับ จุดประสงค์
3. การกล่าวต้อนรับ เมื่อมีคณะครูและนักศึกษาจากวิทยาลัย แห่งหนึ่งเข้าศึกษาดูงานเกี่ยวกับการ จัดการระบบคอมพิวเตอร์ของหน่วยงาน แห่งหนึ่ง นักศึกษาเป็นหัวหน้าของ หน่วยงานนั้น นักศึกษาจะกล่าวต้อนรับ อย่างไร และตัวแทนคณะครูกับ นักศึกษาจะกล่าวตอบการต้อนรับ อย่างไร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้องกับ จุดประสงค์

ตารางที่ 24 (ต่อ)

เรื่อง-สถานการณ์ที่ทดสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
4. การกล่าวอวยพร นักศึกษาเข้าร่วมงานมงคลสมรส ซึ่งคู่ บ่าวสาวเป็นเพื่อนร่วมงานของนักศึกษา นักศึกษาได้รับเกียรติให้เป็นตัวแทน กล่าวกล่าวพร นักศึกษาจะกล่าวอย่างไร และคู่บ่าวสาวควรกล่าว ตอบรับคำอวย พรอย่างไร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้องกับ จุดประสงค์
5. การกล่าวอำลาอาลัย นักศึกษาได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนพูด สวดสวดไหว้ และการกราบ อันเป็น เอกลักษณะประจำชาติไทย ให้คณะครู เพื่อน รุ่นน้อง และรุ่นพี่ในช่วงเช้า บริเวณหน้าเสาธงหลังจากจัดกิจกรรม เข้าแถวเคารพธงชาติเรียบร้อยแล้ว นักศึกษาจะพูดและปฏิบัติอย่างไร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้องกับ จุดประสงค์

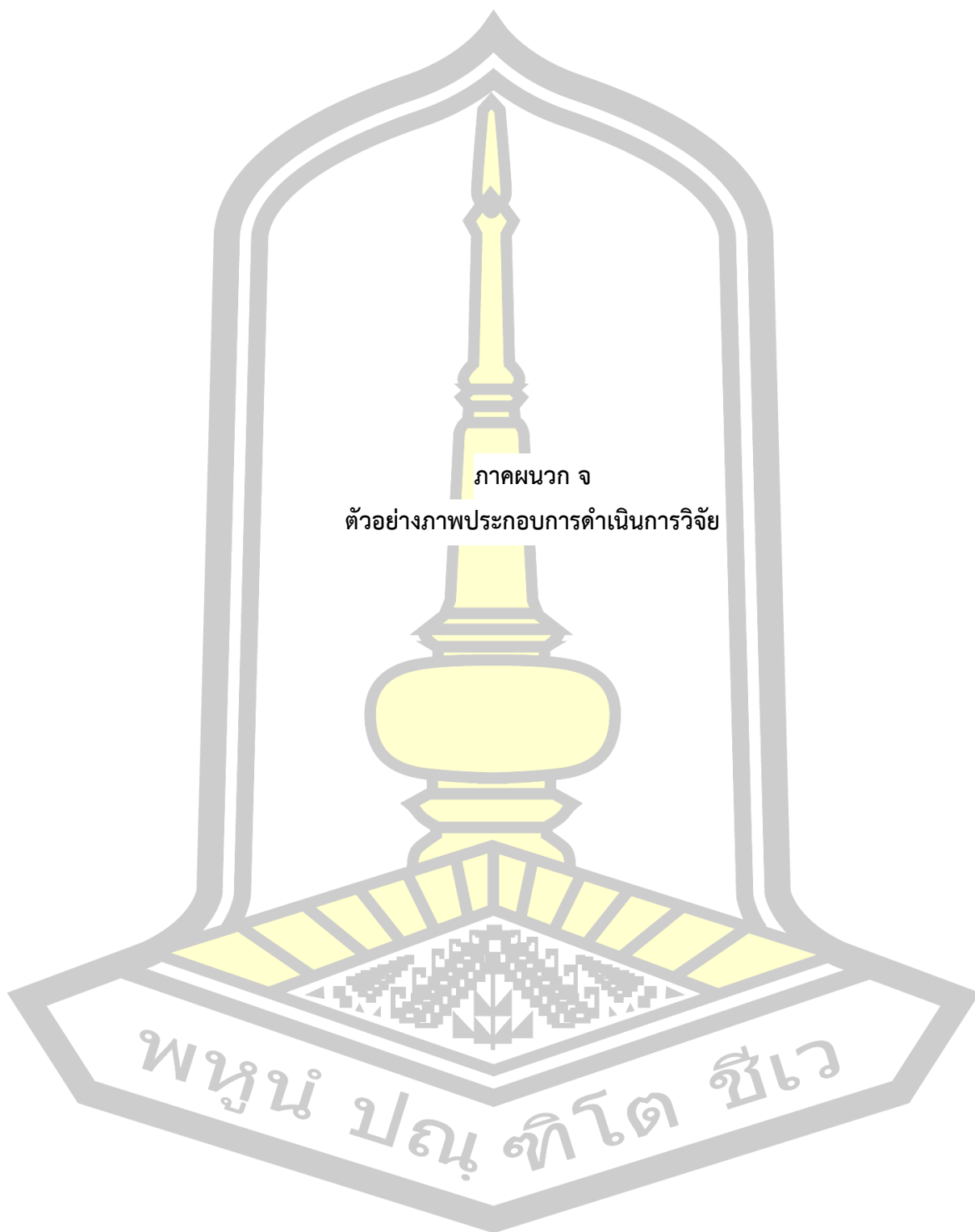

**ผลการวิเคราะห์ความสอดคล้องของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC)
ของแบบประเมินความสามารถด้านการพูดโดยใช้ชุดกิจกรรมบทบาทสมมติ
สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1**

ตารางที่ 25 ผลการประเมินดัชนีความสอดคล้องของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ของแบบ
ประเมินความสามารถด้านการพูดโดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					$\sum R$	IOC	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
2. กำหนดรายการที่ใช้ประเมินได้ครอบคลุมและเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
3. กำหนดเกณฑ์และการแปลผลคะแนนได้เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
4. กำหนดสถานการณ์เพื่อวัดความสามารถด้านการพูดได้เหมาะสมกับเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
5. การวางรูปแบบของแบบประเมินมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง
6. ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสม ชัดเจน เข้าใจง่าย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	สอดคล้อง

พหุ ประถม วิทยาลัย ชีวะ

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างภาพประกอบการดำเนินการวิจัย

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

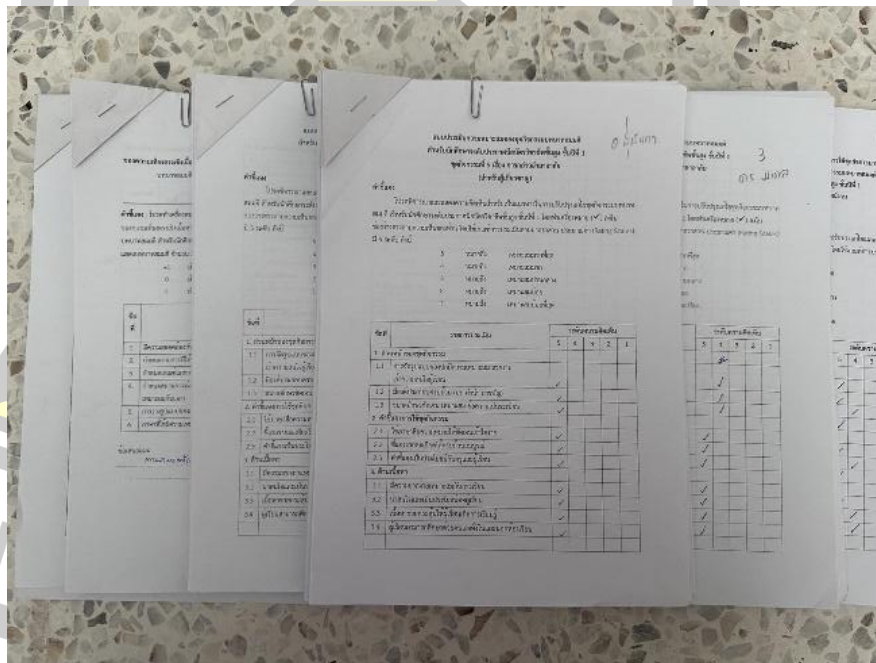
การขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

การขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

การขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย

การทดลองใช้ (Try Out) (1) หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

การทดลองใช้ (Try Out) (2) หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

การทดลองใช้ (Try Out) (2) หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

การทดลองใช้ (Try Out) (2) หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

การทดลองใช้ (Try Out) (3) หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

การทดลองใช้ (Try Out) (3) หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบทบาทสมมติกับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

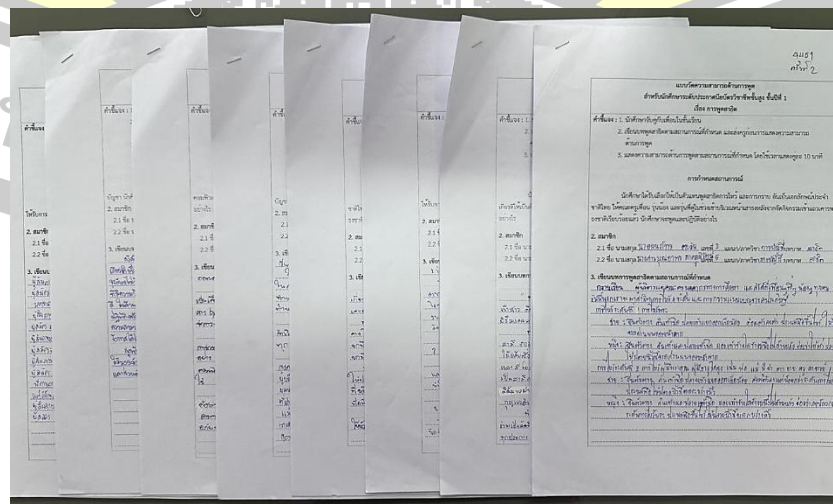
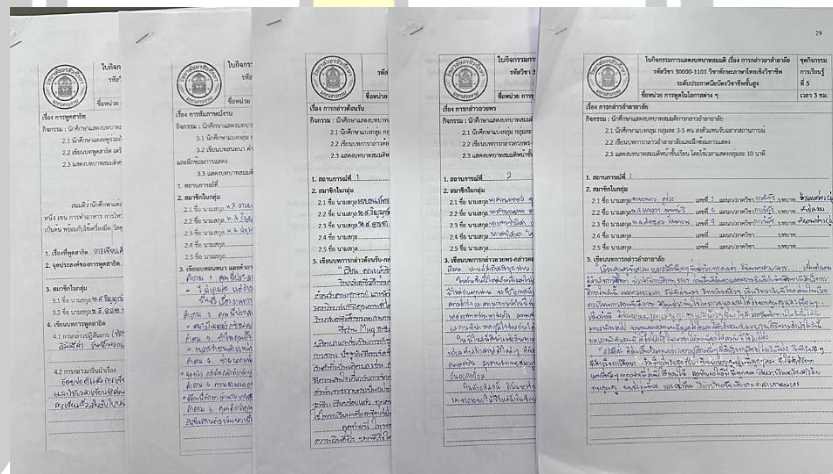
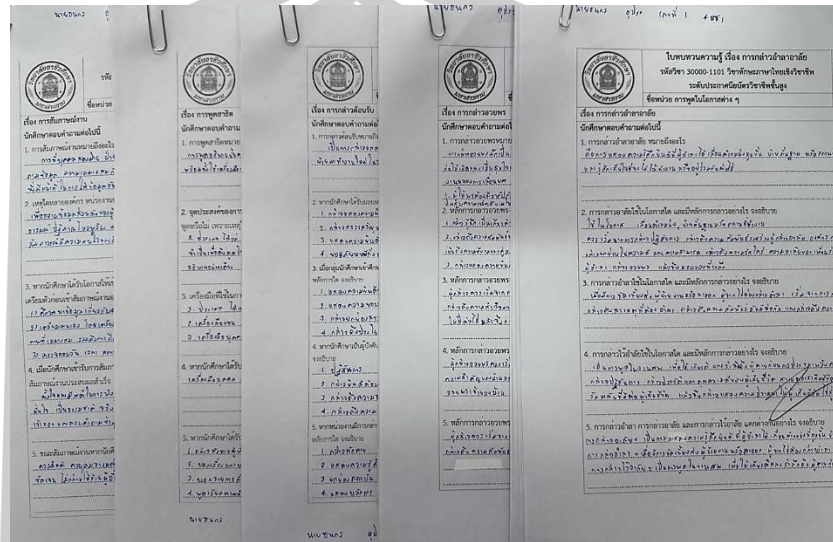
เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย กลุ่มเป้าหมาย นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

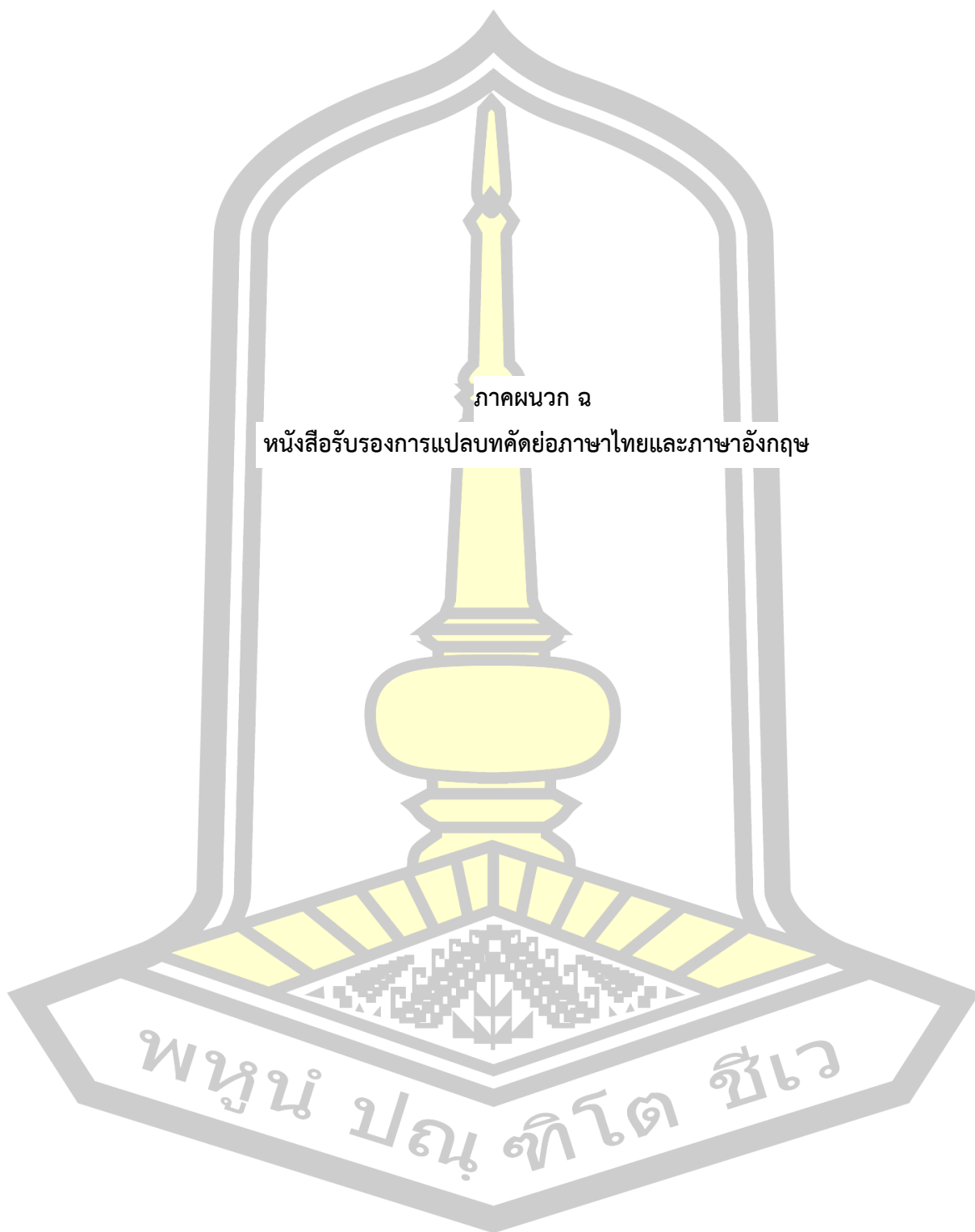

เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย กลุ่มเป้าหมาย นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย กลุ่มเป้าหมาย นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม

ภาคผนวก ฉ

หนังสือรับรองการแปลบทคัดย่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโตะ สีเว

ที่ อว ๐๖๐๕.๓/๑๔๗๖

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย
จังหวัดมหาสารคาม ๔๔๑๕๐

หนังสือรับรองการแปล

หนังสือรับรองฉบับนี้ให้ไว้เพื่อรับรองการแปลภาษาไทยบทคัดย่อชื่อ “การพัฒนาชุดกิจกรรม
บทบาทสมมติ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง ชั้นปีที่ 1” ได้ผ่านการพิจารณาและตรวจสอบความถูกต้องตามหลักภาษาจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว

ออกให้ ณ วันที่ ๒๔ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๘

(อาจารย์นวิรัตน์ ใจดี)

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

MAHASARAKHAM
UNIVERSITY

MHESI 0605.3/1475

Faculty of Humanities and Social Sciences,
Maharakham University,
Khamriang Sub-district,
Kantharawichai District
Maha Sarakham Province, 44150
THAILAND

28 May, 2025

To Whom it may concern:

This letter is to certify that the translated version of the article entitled, "Development of an Instructional Package on Role-play to Support Speaking Capacity for the 1st Year Students in High Vocational Certificate Level" has completely been proved and proofread their accuracy by the Center for Translation and Interpretation, Maharakham University.

Yours sincerely,

Nawarat Saphanuchart

(Miss Nawarat Saphanuchart)

Acting on behalf of the Dean of the Faculty of Humanities and Social Sciences

Acting on behalf of the President of Maharakham University

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวกมลลักษณ์ บุตรโส
วันเกิด	วันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2536
สถานที่เกิด	จังหวัดสุรินทร์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 105 หมู่ 5 ตำบลเมืองที อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ รหัสไปรษณีย์ 32000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ข้าราชการครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยอาชีวศึกษามหาสารคาม 579 ถนนนครสวรรค์ ตำบลตลาด อำเภอเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44000
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2550 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสิรินธร อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ พ.ศ. 2554 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสิรินธร อำเภอเมืองสุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์ พ.ศ. 2557 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. 2562 ประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ พ.ศ. 2568 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาการสอนภาษาและวรรณกรรมไทย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูนุ่ ปณุ่ ทีโตะ ชีเว